

Liahona

**Liitot: meidän
tärkeimmät
lupauksemme, s. 20**

**Neljä avainta kääntymykseen
johtavaan opettamiseen, s. 12**

**Opiskelu, työpaikka, seurustelu
– mitä tehdä, kun suunnitelmasi
eivät toteudu? s. 42**

**Mistä tiedän, että minulla
on todistus? s. 54, 66, 68**

© 2010 SANDRA B. RAST, KOPIOINTI KIELLETTY

Sandra B. Rastin teos *Viiriäisten ihme*

Vuonna 1846 viimeiset myöhempien aikojen pyhät karkotettiin Nauvoosta Illinoisista. Useimmat heistä olivat köyhiä, sairaita tai iäkkäitä. Koska heillä oli vain vähän tavaraa, he ylittivät Mississippijoen lautalla ja perustivat väliaikaisen leirin. Tuon kärsimyksen keskellä leiriin lenteli satoja viiriäisiä. Ne olivat niin kesyjä, että pyhät pystyivät pyydystämään niitä käsillään, ja nälkää näkevät pyhät saivat näin kipeästi tarvitsemaansa ruokaa.

Liahona, heinäkuu 2012

SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Aina keskivaiheessa
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** Kotikäyntiopetus-sanoma: Osoitamme olevamme opetuslapsia rakastamalla ja palvelemalla

ERIKOISARTIKKELIT

- 16** Perintömme voima
Vanhin L. Tom Perry
Aivan kuten pioneirit saivat erämaan kukoistamaan kuin lilja, niin meidänkin elämämme voi kukoistaa, jos me noudatamme heidän esimerkkiään ja heidän perinteitään.
- 20** Lisää ymmärrystä Jumalan kanssa solmimistamme liitoista: tärkeimmät lupauksemme pääpiirteittäin
Mitä me olemme luvanneet tai-vaalliselle Isällemme? Mitä Hän on luvannut meille?

- 24** Tiedotustoiminta: linkki kirkon ja yhteiskunnan välillä
Philip M. Volmar
Paikalliset tiedotusneuvostot auttavat kirkkoa luomaan myönteisiä suhteita yhteiskuntaan, mediaan ja muihin kirkkokuntiin.
- 35** Kohdatkaa tulevaisuus toiveikkaina
Vanhin José A. Teixeira
Kaiken maallisen omaisuutensa menettämisestä huolimatta veli Grilo suhtautui myönteisesti nykyisyyteen ja toiveikkaasti tulevaisuuteen.

OSASTOT

- 8** Huhtikuun konferenssin muistikirja
- 10** Me puhumme Kristuksesta: Rauhan virta
Lanise Heaton
- 12** Palvelemme kirkossa: Oppiaihe on jo oppijan sisimmässä
Russell T. Osguthorpe

- 30** Kotimme, perheemme: Älkää koskaan antako periksi
Al ja Eva Fry

- 38** Myöhempien aikojen pyhien kertomaa

- 74** Kirkon uutisia

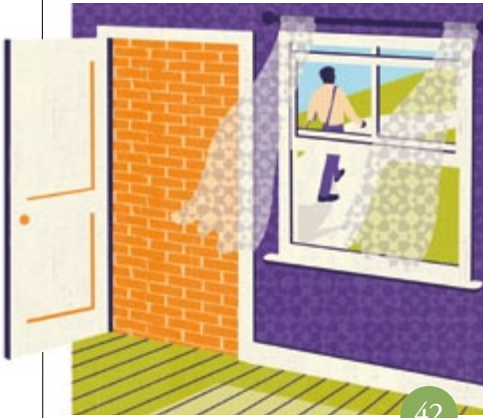
- 79** Perheiltaideoita

- 80** Kunnes taas kohdataan: Varjeltuna maailman saastutukselta
Julie Thompson

KANNESSA

Edessä: valokuvakuviutus Christina Smith.
Takana: valokuva Robert Casey.

Huom. Kesäkuun 2012 *Liahonassa* on valokuva nuoresta miehestä, joka torjui sopimuksen rygbyn pelaamisesta ammattilaisena palvellakseen kokoaikaisessa lähetystyössä. Kuten tapana on, hänen virallisessa joukkueassuunsa on eri yhtiöiden kaupallisia liikemerkkejä. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko ei tue eikä suosi näitä yhtiöitä eikä niiden tarjoamia tuotteita tai palveluja.

42

42 Kun hyvät suunnitelmat eivät toteudu

Stephanie J. Burns

Elämäntaipaleen käännteissä suunnistavat nuoret aikuiset huomaavat, että jotkin oletetut kiertotiet johtavat oikeaan määränpäähän.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Käännä uusi lehti.

46 Pappeuden siunausten tärkeys

Vanhin Dallin H. Oaks

Pappeuden siunaukset auttavat sinua voittamaan esteitä iankaikkiseen elämään johtavalla tiellä.

49 Juliste: Todistus

50 Voimaa rukouksesta

Paul VanDenBerghe

Kun nuorista Cebun saarella Filippiineillä tuntuu, että he vajoavat pinnan alle, he pitävät päänsä pinnalla rukouksen avulla.

53 Lähetyskentältä: Lupaus ja rukous

Pablo Mireles Betts

54 Mikä on puhdas todistus?

Elyse Alexandria Holmes

Todistuksen saaminen voi tuntua palapeliltä, mutta lisäämällä palan kerrallaan saa tietää, että evankeliumi on totta.

58 Muille esittämistä

Brittany Thompson

Elämäni oli pelkkää esittämistä, kunnes päätin vaihtaa roolia.

58

66

59 Ystävällinen kuiskaus

Deborah Moore

Mitä James tekee, kun koulu-kuisaaja tulee kirkkoon?

61 Erityinen todistaja: Varhaiset pioneerit elivät kauan sitten. Mitä minä voin oppia heiltä?

Vanhin L. Tom Perry

62 Luomassa historiaa

Chad E. Phares

Soma, Eszter ja Kata pyrkivät olemaan hyviä esimerkkejä kirkosta Unkarissa.

64 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Valitsen oikein elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan

66 Thomasin todistus

Joshua J. Perkey

Ennen kuin Thomas voi lausua todistuksensa, hänen pitää saada selville, mikä todistus on.

68 Kasvava todistus

Kasvata omaa todistustasi yksi totuus kerrallaan.

69 Meidän sivumme

70 Pienille lapsille

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jr., Per G. Malm

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Susan Barrett, Ryan Carr
Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirku Karumo

Keltarousku 4, 02730 ESPOO

Puhelin: (09) 592 747

Sähköposti: mirku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositalaushinta: 7,50 €

Toimitakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, Marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

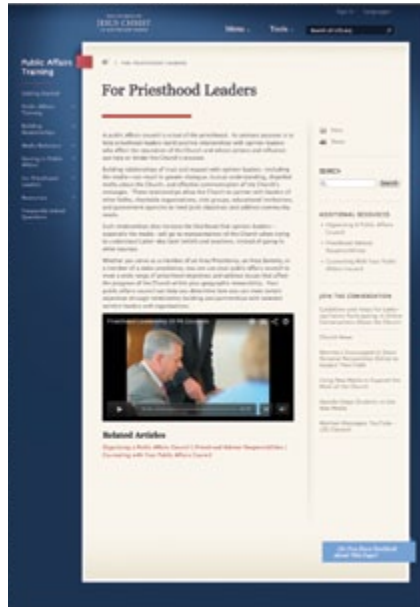
Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2012 Vol. 64 No. 7. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Lisää internetissä Liahona.lds.org

AIKUISILLE

Pappeusjohtajat antavat apuaan ja tukeaan paikallisille yhteisöille kirkon tiedotusneuvostojen avulla (ks. s. 24). Saat lisää tietoa noista pyrkimyksistä osoitteessa publicaffairs.lds.org (englanniksi).

NUORILLE

Käy osoitteessa youth.lds.org lataamassa maksutta musiikkia, innoittavia videoita sekä artikkeleita, jotka koskevat *Nuorten voimaksi* -kirjaisen tasovaatimuksia.

LAPSILLE

Tutustu Budapestissa Unkarissa asuviin Somaan, Eszteriin ja Kataan sivulla 62. Katso lisää kuvia heistä osoitteessa liahona.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Anteeksianto , 39	Perhe , 16, 30, 41, 62
Avioliitto , 30	Pioneerit , 16, 61
Jeesus Kristus , 10	Pyhä Henki , 12
Kotikäyntiope-
tus , 7	Rehellisyys , 70
Kuolema , 10	Rukous , 39, 50, 64
Kuuliaisuus , 42	Siunaukset , 46
Kääntymys , 30	Temppelet , 80
Liitot , 20	Tiedotustoiminta , 24
Luonne , 58	Todistus , 30, 40, 49, 54, 66, 68
Lähetystyö , 4, 24, 38, 53	Toimitukset , 20
Mormonin kirja , 38, 53	Toivo , 35, 42
Opettaminen , 12	Usko , 35, 42
Oppiminen , 12	Valmistautumi-
nen , 4
Paasto , 64	Vastoinkäymiset , 35, 42
Palveleminen , 7, 24, 80	Yleiskonferenssi , 8
Pappeus , 20, 46	Ystävällisyys , 59

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

AINA keskivaiheessa

Monissa maailman kalentereissa heinäkuu merkitsee vuoden keskikohtaa. Samalla kun asioiden alkamisia ja loppumisia juhlitaan ja muistetaan, niiden keskiosa jää usein huomiotta.

Alkuvaiheissa tehdään päätöksiä, laaditaan suunnitelmia ja pursutaan tarmoa. Loppuvaiheet ovat hiipumisen aikaa, johon liittyy kenties valmiiksi saamisen tai menetyksen tunteita. Mutta kun meillä on oikea asenne, niin se, että näemme olevamme asioiden *keskivaiheessa*, voi auttaa meitä paitsi ymmärtämään elämää vähän paremmin myös elämään sitä vähän merkityksellisemmin.

Lähetystyön keskivaiheessa

Kun puhun nuorille lähetysaarnajillemme, kerron heille usein, että he ovat lähetystyönsä keskivaiheessa. Olivatpa he sitten saapuneet edellisenä päivänä tai lähdössä kotiin seuraavana päivänä, pyydän heitä näkemään itsensä aina keskivaiheessa.

Uudet lähetysaarnajat saattavat tuntea olevansa liian kokemattomia ollakseen tehokkaita, ja niinpä heiltä lykkääntyy luottavaisesti ja rohkeasti puhuminen tai toimiminen. Kokeneet lähetysaarnajat, jotka ovat pian päättämässä työnsä lähetyskentällä, saattavat tuntea surua siitä, että heidän lähetystyönsä on loppumassa, tai he saattavat hidastaa tahtia miettiessään, mitä aikovat tehdä lähetystyönsä jälkeen.

Olipa tilanne mikä tahansa ja palvelivatpa he missä tahansa, totuus on, että Herran lähetysaarnajat ovat joka päivä kylvämässä lukemattomia ilosanoman siemeniä. Se,

että nämä uskolliset Herran edustajat ajattelevat olevansa aina lähetystyönsä keskivaiheessa, rohkaisee ja innostaa heitä. Meidän laitamme on samoin kuin kokoaikaisten lähetysaarnajien.

Me olemme aina keskivaiheessa

Tämä näkökulman muutos ei ole vain mielen harhauttamista. Ajatukseen, että olemme aina keskivaiheessa, sisältyy ylevä totuus. Jos katsomme sijaintiamme kartalla, tunnemme houkutusta sanoa, että olemme aloituspisteessä. Mutta jos katsomme tarkemmin, niin olimmepa missä tahansa, olemme yksinkertaisesti keskellä jotakin suurempaa paikkaa.

Ajan laita on samoin kuin paikan. Ehkä meistä tuntuu, että olemme elämämme alussa tai lopussa, mutta kun me tarkastelemme sijaintiamme iankaikkisuuden näkökulmasta – kun oivallamme, että henkemme on ollut olemassa niin pitkän ajan, ettemme kykene sitä mittaamaan, ja että Jeesuksen Kristuksen täydellisen uhrin ja sovituksen ansiosta sielumme olemassaolo jatkuu tulevassa iankaikkisuudessa – me voimme ymmärtää, että me todella olemme keskivaiheessa.

Sain äskettäin tunteen vaihtaa vanhempieni hautakiven. Aika oli tehnyt tehtävänsä haudalla, ja minusta tuntui, että uusi hautakivi olisi sopivampi kuvaamaan heidän esimerkillistä elämäänsä. Kun katselin hautakivessä olevia synnyin- ja kuolinaikoja, joita yhdisti tavanomainen, merkityksetön pieni ajatusviiva, tuo pieni elinkaaren symboli täytti äkkiä mieleni ja sydämeni valtavalla määrällä rikkaita

muistoja. Jokainen noista kallisarvoisista muistoista kuvastaa hetkeä vanhempieni elämän ja oman elämäni keskivaiheessa.

Olimmepa minkä ikäisiä ja missä tahansa, niin kun elämässämme tapahtuu asioita, olemme aina keskivaiheessa. Mikä tärkeämpää, olemme ikuisesti keskivaiheessa.

Keskivaiheessa olemisen tuoma toivo

Niin, aloitushetkiä ja lopetushetkiä tulee läpi koko elämämme, mutta ne ovat vain etappoja iankaikkisen elämämme suuren keskivaiheen varrella. Olimmepa sitten alkukohdassa tai loppukohdassa, olimmepa nuoria tai vanhoja, Herra voi käyttää meitä tarkoituksiinsa, jos me yksinkertaisesti työnnämme syrjään kaikki ajatukset, jotka rajoittavat kykyämme palvella, ja annamme Hänen tahtonsa muovata elämäämme.

Psalminkirjoittaja sanoo, että tämän päivän

on Herra tehnyt, joten meidän pitäisi iloita ja riemuita siitä (ks. Ps. 118:24). Amulek muistuttaa meille, että ”tämä elämä on ihmisille aika valmistautua kohtaamaan Jumala; niin, katso, *tämän elämän päivä* on ihmisille päivä tehdä työnsä” (Alma 34:32, kursivointi lisätty). Ja runoilija pohdiskelee: ”Ikuisuus koostuu nykyhetkistä.”¹

Se, että olemme aina keskivaiheessa, tarkoittaa sitä, ettei peli ole koskaan pelattu, toivo ei ole koskaan mennyt, tappio ei ole koskaan lopullinen. Olimmepa missä tahansa tai olivatpa olosuhteemme mitkä tahansa, edessämme avautuu rajaton määrä aloituskoh-
tia ja rajaton määrä lopetuskohtia.

Me olemme aina keskivaiheessa. ■

VIITE

1. Emily Dickinson, ”Forever – is composed of Nows”, julkaisussa *The Complete Poems of Emily Dickinson*, toim. Thomas H. Johnson, 1960, s. 624.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Voisit keskustella perheen kanssa siitä, kuinka he ovat aina keskivaiheessa – silloinkin kun he ovat aloittamassa tai päättämässä jotakin. Kannusta heitä tekemään parhaansa nykyisissä toimissaan, ei vatvomaan menneisyyttä tai odottamaan seuraavaa toimintaa tai projektia. Haluat ehkä ehdottaa, että he valitsevat yhden asian, jonka he voivat perheenä tehdä noudattaakseen tätä neuvoa, ja asettavat päivämäärän, johon mennessä he toivovat saavuttavansa tavoitteensa.

NUORILLE

Lähetystyöhön valmistautumisesi keskivaiheessa

Presidentti Uchtdorf kehottaa lähetyssaarnaajia ajattelemaan, että he ovat lähetystyönsä keskivaiheessa. Sinäkin voit soveltaa tätä ajatusta lähetystyöhön valmistautumiseesi: oletpa sitten 12- tai 18-vuotias, voit valmistautua palvelemaan lähetystyössä.

Millaisia asioita voit tehdä lähetystyöhön valmistautumisesi "keskivaiheessa"?

- Ole aina kelvollinen menemään temppeleihin.
- Opi tunnistamaan kehotukset, joita saat Pyhäältä Hengeltä, kirjoittamalla ne muistiin ja toimimalla niiden mukaan.
- Rukoile lähetyssaarnaajien puolesta.
- Kysy alueellasi palvelevilta lähetyssaarnaajilta, miten heidän mielestään sinun pitäisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä.
- Opi käyttämään tehokkaasti aikaasi myös sellaisiin tärkeisiin toimintoihin kuten palveleminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja päiväkirjan kirjoittaminen.
- Kun puhut jonkun perheenjäsenen kanssa, kerro pyhien kirjoitusten kohdasta, joka on innoittanut sinua äskettäin. Selitä, mitä ajattelet tästä pyhien kirjoitusten kohdasta.
- Kysy ystäviltäsi heidän uskonnostaan ja siitä, mihin he uskovat. Ole aulis kertomaan omista uskonkäsityksistäsi. Kutsu heitä kirkkoon tai toimintoihin.

Kun ymmärrät olevasi lähetystyöhön valmistautumisesi keskivaiheessa, voit elää niin, että olet kelvollisempi saamaan Herran luottamuksen ja Hengen toveruuden.

LAPSILLE

Jokainen voi tehdä jotakin nyt

1. Presidentti Uchtdorf opettaa, että oletpa minkä ikäinen tahansa, voit tehdä jotakin muiden avuksi. Tee päiväkirjaasi tai paperille luettelo lahjoistasi tai kyvyistäsi. Kysy vanhemmiltasi, mitä lahjoja sinulla heidän mielestään on.
2. Mieti, miten voisit käyttää lahjosi auttaaksesi muita alla olevissa tilanteissa.

3. Kirjoita lahjaluettelosi loppuun yksi tapa, jolla voit käyttää noita lahjoja tällä viikolla auttaaksesi muita.

Tutkikaa rukoillen tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä sopivalla tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää artikkelin kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehkäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämääänne.

Osoitamme olevamme opetuslapsia rakastamalla ja palvelemalla

Koko elämänsä ajan kuolevaisuudessa Jeesus Kristus osoitti rakkauttaan muita kohtaan palvelemalla heitä. Hän sanoi: ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne” (Joh. 13:35). Hän antoi esimerkin, ja Hän haluaa meidän auttavan niitä, jotka tarvitsevat apuamme (ks. Moosia 4:16). Hän kutsuu opetuslapsiaan tekemään työtä Hänen kanssaan Hänen palvelutehtävässään antaen heille tilaisuuden palvella muita ja tulla enemmän Hänen kaltaisikseen.¹

Palvelemisemme kotikäyntiopettajina muistuttaa läheisesti Vapahtajamme palvelutyötä, kun me osoitamme rakkauttamme niille, jotka kuuluvat kotikäyntiopetuspiiriimme, toimimalla seuraavasti:²

- Muistamme heidän nimensä ja heidän perheensä jäsenten nimet ja tutustumme heihin.
- Rakastamme heitä tuomitsematta heitä.
- Huolehdimme heistä ja vahvistamme heidän uskoaan ”yksitellen”, kuten Vapahtaja teki (ks. 3. Nefi 11:15).
- Luomme vilpittömän ystävyysuhteen heidän kanssaan ja käymme tapaamassa heitä heidän kodissaan ja muualla.
- Välitämme jokaisesta sisaresta. Muistamme syntymäpäivät, valmistuspäivät, häät, kastetilaisuudet

ja muut tilanteet, jotka ovat heille merkityksellisiä.

- Tarjoamme apua ja tukea uusille ja vähemmän aktiivisille jäsenille.
- Tarjoamme apua ja tukea yksinäisille ja niille, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa.

Pyhistä kirjoituksista poimittua

3. Nefi 11; Moroni 6:4; OL 20:47

VIITTEET

1. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 111.
2. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 3.2.3.
3. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, s. 3.
4. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, s. 6.

Mitä voin tehdä?

1. Kuinka kasvatan kykyäni hoivata muita?
2. Mitä teen varmistaakseni, että sisaret, joista huolehdin, tietävät minun rakastavan heitä?

Usko, Perhe,
Auttaminen

Historiastamme poimittua

”Uudessa testamentissa on kertomuksia naisista, joista toiset mainitaan nimeltä ja toisia ei, mutta jotka osoittivat uskoa Jeesukseen Kristukseen –. Näistä naisista tuli esimerkillisiä opetuslapsia –. [He kulkivat] Jeesuksen ja Hänen kahdentoista apostolinsa mukana –. He antoivat omaisuudestaan auttaakseen Hänen palvelutyössään. [He] pysyivät uskollisina opetuslapsina Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen.”³

Paavali kirjoitti Foibe-nimisestä naisesta, joka oli ”seurakunnan palvelija” (Room. 16:1). Hän pyysi ihmisiä auttamaan Foibeä ”kaikessa, missä hän tarvitsee teitä. Onhan hän itsekin ollut tukena monille.” (Room. 16:2.) ”Sellainen palvelutyö, jota Foibe ja muut Uuden testamentin suurenmoiset naiset tekivät, jatkuu nykyään Apuyhdistyksen jäsenten myötä – johtajien, kotikäyntiopettajien, äitien ja muiden – jotka toimivat monien tukijoina ja auttajina.”⁴

Huhtikuun konferenssin muistikirja

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut –; oli se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi huhtikuun 2012 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

KONFERENSSIKERTOMUKSIA

Pappeuden voima

Toisen maailmansodan aikana vuoden 1944 alkupuoliskolla – – sattui eräs pappeuteen liittyvä tapaus. Tapauksesta kertoi erään havaijilaisen sanomalehden kirjeenvaihtaja, joka ei ollut kirkkomme jäsen. – – Hän selitti tullessaan muiden kirjeenvaihtajien kanssa Kwajaleinin atollille pian merijalkaväen sotilaiden jälkeen. Kulkiessaan eteenpäin he huomasivat erään nuoren merijalkaväen sotilaan, joka kellui vedessä kasvot alaspäin, selvästikin pahasti haavoittuneena. Matala vesi hänen ympärillään oli punaisena hänen verestään. Sitten he huomasivat toisen merijalkaväen sotilaan, joka oli menossa kohti haavoittunutta asetoveriaan. Tämä toinenkin merisotilas oli haavoittunut, ja hänen vasen käsivartensa roikkui hervottomana hänen sivullaan. Hän kohotti vedessä kelluvan päättä estääkseen tätä hukkumasta. Hän huusi apua hätäntyneellä äänellä. Kirjeenvaihtajat katsoivat jälleen poikaa, jota hän piti koholla, ja vastasivat: ”Nuori mies, tuota poikaa ei kukaan voi auttaa.”

Kirjeenvaihtaja kirjoitti: ”Sitten näin jotakin, mitä en ole nähnyt koskaan aiemmin.” Tuo poika, itsekin pahasti haavoittunut, onnistui pääsemään rantaan sotilastoverinsa elottomalta näyttäneen ruumiin kanssa. Hän ”asetti toverinsa pään polvelleen. – – Mikä näky se olikaan – nuo kaksi kuolettavasti haavoittunutta poikaa – kumpikin – – puhtaita, hienonäköisiä nuoria miehiä riipaisevasta tilanteestaan huolimatta. Ja toinen pojista kumarsi päänsä toisen ylle ja sanoi: ’Käsken sinua Jeesuksen Kristuksen nimessä ja pappeuden voimalla pysymään hengissä, kunnes saan haettua lääkintäapua.’” Kirjeenvaihtaja päätti artikkelinsa: ”Me kolme, [ne kaksi merijalkaväen sotilasta ja minä], olemme täällä sairaalassa. Lääkärit eivät tiedä [kuinka he selviytyivät hengissä], mutta minä tiedän.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Alttiita ja kellovillisia palvelemaan”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 67–68.

Kysymyksiä pohdittavaksi

- Mitä siunauksia tulee myöhempien aikojen pyhille pappeuden voimalla?
- Kuinka usko ja pappeus liittyvät yhteen – pappeudenhaltijoiden ja siunauksen saajien kohdalla?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: ”Priesthood”, sivustolla LDS.org kohdassa Study by Topic; Julie B. Beck, ”Runsaita siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 11–13; *Evankeliumin periaatteet*, 2009, ”Pappeus”, s. 69–73.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssi-puheita osoitteessa conference.lds.org.

KIRKKO NYKYÄÄN

Jäseniä (vuonna 2011)	14 441 346
Vaarnoja ja piirejä	3 554
Seurakuntia	28 784
Lähetyskenttiä	340
Kokoaikaisia lähetysaarnoja	55 410
Kirkon palvelulähetysaarnoja	22 299
Käännynnäisiä kastettu	281 312
Toinnassa olevia temppeleitä	136

OPISKELUNURKKA

Rinnakkaisia opetuksia: Perhe

Joitakin tärkeimmistä aiheista käsitellään useammassa kuin yhdessä yleiskonferenssi-puheessa. Seuraavassa on neljän puhujan sanoja perheistä. Yritä löytää muitakin rinnakkaisia opetuksia, kun tutkit konferenssi-puheita.

- ”Aviomiehen ja vaimon tulisi ymmärtää, että heidän tärkein kutsumuksensa, mistä heitä ei koskaan vapauteta, on kutsumus toinen toistaan kohtaan ja sitten lapsiaan kohtaan.”¹ – Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti
- ”Meidän täytyy tehdä asiat oikeassa järjestyksessä! Ensimmäiseksi avioliitto ja sitten perhe. Liian monet maailmassa ovat unohtaneet tämän asioiden luontaisen järjestyksen ja ajattelevat voivansa muuttaa sitä tai jopa kääntää sen päinvastaiseksi.”² – Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista
- ”Tiedämme, etteivät perheen yhteiset pyhien kirjoitusten tutkimishetket eivätkä perheillat ole aina täydellisiä. Olivatpa kohtaanne haasteet millaisia tahansa, älkää lannistuko.”³ – Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista
- ”Se, että opetamme lapsiamme ymmärtämään, on enemmän kuin pelkästään tiedon välittämistä. Se on sitä, että autamme lapsiamme saamaan opin sydämeensä.”⁴ – Cheryl A. Esplin, toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

VIITTEET

1. Boyd K. Packer, ”Ja pieni poikanen niitä paimentaa”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 8.
2. M. Russell Ballard, ”Jotta eksyneet löydettäisiin”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 99–100.
3. Quentin L. Cook, ”Virittyneenä uskon musiikkiin”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 44.
4. Cheryl A. Esplin, ”Opettakaa lapsia ymmärtämään”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 10.

Profeetallinen lupaus

”Kun nyt lähdemme tästä konferenssista, rukouksen taivaan siunauksia teille jokaiselle. – – Pohtikaa niitä totuuksia, joita olette kuulleet, ja auttakoot ne teitä tulemaan vielä paremmiksi kuin olitte kaksi päivää sitten, kun konferenssi alkoi.”

Presidentti Thomas S. Monson,
”Päätessämme tämän konferenssin”,
Liahona, toukokuu 2012, s. 116.

Rauhan VIRTA

Surustani huolimatta kuljen eteenpäin pää pystyssä kohdistuen uskoni ja toivoni taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen.

JA VAIKKA NIIN EI KÄVISIKÄÄN

”Uskolliset eivät ole – – täysin immuuneja sille, mitä tällä taivaankappaleella tapahtuu. Siten vaarassa olleiden Sadrakin, Mesakin ja Abed-Negon rohkea asenne on jäljittelemisen arvoista. He tiesivät, että Jumala voisi pelastaa heidät. ’Ja vaikka niin ei kävisikään’, he vannovat, että he siitäkin huolimatta palvelisivat Jumalaa (ks. Dan. 3:16–18).”

Vanhin Neal A. Maxwell (1926–2004) kahdentoista apostolin koorumista, ”Ympäröidyt Hänen rakkautensa käsivarsilla”, Liahona, marraskuu 2002, s. 17.

Lanise Heaton

Sinä päivänä, jolloin vanhin poikamme kuoli onnettomuudessa, menetys viilsi sieluuni tuskallisen kipeän haavan. Silti tiesin, että voisin luottaa Vapahtajan sovittavaan voimaan, joka auttaisi minua kantamaan murheesta ja tuskasta raskaan kuormani. Mieheni ja minä pyysimme kotiopettajiamme antamaan meille kummallekin siunauksen. Tiesimme, että saisimme voimaa, joka ylittäisi omamme. Vapahtajamme on luvannut, ettei Hän jätä meitä lohduttomiksi (ks. Joh. 14:18). Olen tarrautunut raudanlujalla otteella tuohon lupaukseen ja todistan, että niin on Hänkin.

Jesaja opettaa, että Vapahtaja oli ”kipujen mies, sairauden tuttava” (Jes. 53:3). Jos joku voisi meitä auttaa, niin tiesin Hänen pystyvän siihen – ja hyvin henkilökohtaisella tavalla. Tiesin silti myös, että jos Hän heti veisi meiltä murheemme, ei tapahtuisi kasvua, ei ymmärryksen sarastusta.

Surusta huolimatta olen kokenut jatkuvan rauhan pohjavirran, joka kumpuaa Vapahtajasta (ks. 1. Nefi 20:18). Erityisen vaikeina hetkinä, päivinä ja jopa viikkoina Hänen rauhansa on vienyt pois murheellisuuteni. Minun on tarvinnut vain pyytää sitä. Taivaallinen Isä ei halua meidän kulkevan yksin halki kuolevaisuuden.

Kun pohdin onnettomuutta, joka riisti poikani hengen, mieleeni tulee eräs Vanhan testamentin kertomus:

”Jumala, jota me palvelemme, pystyy pelastamaan meidät tulisesta uunista, ja hän voi pelastaa meidät myös sinun käsistäsi, kuningas.

Ja vaikka niin ei kävisikään, kuningas, saat olla varma siitä, että sinun jumaliasi me emme palvele.” (Dan. 3:17–18, kursivointi lisätty.)

Tärkeä kohta on ”ja vaikka niin ei kävisikään”. Meidän täytyy säilyttää usko,

tapahtuipa mitä tahansa. Taivaallinen Isä olisi voinut lähettää enkeleitä viemään poikani pois vaaran tieltä, mutta Hän ei tehnyt niin. Hän tietää, mitä meidän pyhittämiseksemme tarvitaan, jotta voimme valmistautua palaamaan kotiin Hänen luokseen. Kaikki kääntyy parhain päin. Mutta se ei tarkoita, ettemme koskaan enää murehtisi tai itkisi. Murehtimisemme johduttaa rakkaudestamme, mutta sydämemme ei tarvitse olla levoton.

Suurin lahja, minkä voimme antaa niille, joita on verhon molemmin puolin, on kulkea eteenpäin pää pystyssä kohdistuen uskomme ja toivomme taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen, vaikka ottaisimmekin jokaisen askeleen kyöneleet poskille vierien. Onhan meille luvattu, että ”hauta ei saa voittoa, ja kuoleman pistin on nieltä Kristuksessa” (Moosia 16:8). Jonakin päivänä ”Herra Jumala pyyhkii kaikkien kasvoilta kyöneleet” (Jes. 25:8). ■

KUINKA ME SUHTAUDUMME SURUUN?

Vanhin Joseph B. Wirthlin (1917–2008) kahdentoista apostolin koorumista käsitteli tätä kysymystä lokakuun 2006 yleiskonferenssipuheessaan:

”Luulen, että tuo perjantai [jolloin Vapahtaja ristiin-naulittiin] oli synkin kaikista päivistä sitten tämän maailman historian alkamisen.

Mutta sen päivän kohtalo ei ollut pysyvä.

Epätoivo ei jäänyt kytemään, koska sunnuntaina ylösnoussut Herra katkaisi kuoleman kahleet. Hän nousi haudasta ja ilmestyi loistavan voitokkaana koko ihmiskunnan Vapahtajana.

Ja hetkessä silmät, jotka olivat täyttyneet alati vuotavista kyynelistä, kuivuivat. Huulet, jotka olivat kuiskineet tuskan ja murheen rukouksia, täyttivät nyt ilman ihmetyksentäyteisellä ylistyksellä, sillä Jeesus Kristus, elävän Jumalan Poika, seisoivat heidän edessään ylösnousemuksen ensi hedelmänä, todisteena siitä, että kuolema on vain alku uudelle ja ihmeelliselle olemassaololle. – –

Maailman Vapahtajan elämän ja iankaikkisen uhrin ansiosta me saamme olla jälleen yhdessä niiden kanssa, joita olemme rakastaneet.”

”Sunnuntai koittaa”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 29–30.

Voitte halutessanne keskustella jossakin tulevassa perheilläsa kuolemasta, ylösnousemuksesta ja pelastussuunnitelmasta. Ks. esim. 2. Nefi 9 ja Alma 11–12.

OPPIAIHE ON JO OPPIJAN SISIMMÄSSÄ

Kun me tunnistamme kunkin oppijan suurenmoiset mahdollisuudet, me alamme nähdä niin kuin Jumala näkee.

Olessani hoitamassa erästä kirkon tehtävää Cuscossa Perussa osallistuin vaimoni kanssa Apuyhdistyksen ja Melki-sedekin pappouden yhdistettyyn luokkaan. Opettajana sinä päivänä oli aikuisten Evankeliumin oppi-luokan opettaja. Kahden ensimmäisen kokouksen aikatauluongelmien vuoksi hänelle jäi vain noin 20 minuuttia aikaa opettaa se, mitä hän oli valmistanut.

Hän aloitti pyytämällä kaikkia niitä jäseniä nousemaan, jotka olivat liittyneet kirkkoon viimeisten kahden vuoden aikana. Viisi jäsentä nousi seisomaan. Hän kirjoitti taululle numeron 5 ja sanoi sitten: ”Veljet ja sisaret, on hienoa, että meillä on joukossamme nämä viisi jäsentä, jotka ovat liittyneet äskettäin kirkkoon. Ainoa ongelma on, että kuluneiden kahden vuoden aikana tässä seurakunnassa on kasitettu 16 uutta käännyttäistä.”

Sitten hän kirjoitti taululle numeron 5 viereen numeron 16 ja kysyi hyvin vakavana: ”Veljet ja sisaret, mitä me siis aiomme tehdä?”

Eräs sisar kohotti kätensä ja sanoi: ”Meidän pitää etsiä heidät ja tuoda heidät takaisin.”

Opettaja oli samaa mieltä ja kirjoitti sitten taululle sanan *pelastaa*. ”Meillä on 11 uutta jäsentä, jotka meidän pitää tuoda takaisin”, hän vastasi.

Sitten hän luki presidentti Thomas S. Monsonin sanat pelastamisen tärkeydestä. Hän luki myös Uudesta testamentista, kuinka Vapahtaja lähti etsimään kadonnutta lammasta (ks. Luuk. 15:6). Sen jälkeen hän kysyi: ”Kuinka me sitten tuomme heidät takaisin?”

Käsiä kohosi, ja hän antoi puheenvuoron jäsenelle toisensa perään. Luokan jäsenillä oli ehdotuksia siitä, kuinka he seurakuntaperheenä tai yksittäisinä ihmisinä voisivat tehdä työtä yhdessä auttaakseen äskettäin kirkkoon liittyneitä käännyttäisiä palaamaan kirkkoon. Sitten opettaja kysyi: ”Jos siis kävelisitte kadulla ja näkisitte kadun toisella puolella henkilön, jonka tunnistaisitte yhdeksi näistä uusista käännyttäisistä, mitä tekisitte?” Yksi jäsen sanoi: ”Minä menisin kadun yli tervehtimään häntä.

Kertoisin hänelle, kuinka paljon kaipaamme häntä takaisin ja kuinka innokkaita olemme saamaan hänet jälleen joukkoomme.”

Muut luokassa olivat samaa mieltä ja esittivät lisää yksityiskohtaisia ehdotuksia siitä, kuinka auttaa näitä jäseniä. Huoneessa oli innokkuutta ja päättäväisyyttä tehdä se, mitä tarvittiin, jotta näitä äskettäin kastettuja jäseniä autettaisiin pääsemään takaisin täyteen aktiivisuuteen.

Sen oppitunnin jälkeen vaimolani ja minulla oli uutta halua tehdä itse jotakin auttaaksemme jotakuta palaamaan aktiiviseksi kirkossa. Uskon, että jokainen siinä luokassa ollut tunsu samoin. Tuon kokemuksen jälkeen kysyin itseltäni: Mikä teki siitä lyhyestä oppitunnista niin tehokkaan? Miksi jokainen tunsu oppitunnin jälkeen niin suurta motivaatiota elää täydemmin evankeliumin mukaan?

Pohtiessani näitä kahta kysymystä huomasin neljä periaatetta, jotka tekivät siitä oppitunnista tehokkaan oppimis- ja opetuskokemuksen:

Russell T. Osguthorpe
pyhäkoulun ylijohtaja

1. Tavoitteena on kääntymys.
2. Motiivina on rakkaus.
3. Avaimena on oppi.
4. Opettajana on Henki.

Tavoitteena on kääntymys

Tämä opettaja ei yrittänyt ”kaataa tietoa luokan jäsenten mieleen” – kuten presidentti Monson on varoittanut, että meidän *ei* pidä tehdä – vaan hän yritti ”*innoittaa yksilöä ajattelemaan, tuntemaan ja sen jälkeen tekemään jotakin elämään evankeliumin periaatteiden mukaisesti*”.¹

Lyhyesti sanottuna tämän opettajan tavoitteena oli auttaa luokan jäseniä *tekemään* jotakin sellaista, mitä he eivät todennäköisesti olisi tehneet, elleivät he olisi osallistuneet oppitunnille. Ja tuon *tekemisen* tarkoituksena oli auttaa jokaista ihmistä *tulemaan*

Vapahtajan todelliseksi opetuslapsiksi.

Tämäntyyppisen opettamisen tavoitteena on *kääntymys*. Sana *kääntymys* tarkoittaa yksinkertaisesti kääntymistä uuteen suuntaan, uudenlaisen käyttäytymisen omaksumista. Kääntymys – todelliseksi opetuslapsiksi tuleminen – ei ole yksittäinen tapahtuma vaan elinikäinen prosessi.² Tuossa luokassa luokan jäsenten *tekemisen* tarkoituksena oli auttaa paitsi luokan jäseniä myös uusia käännynnäisiä, joita he yrittäisivät aktivoita. Aina kun me elämme jonkin evankeliumin periaatteen mukaan täydemmin, jotakuta toista siunataan joko suoraan tai epäsuorasti. Tästä syystä evankeliumin oppiminen ja opettaminen on ainutlaatuista. Sen sijaan että evankeliumin oppiminen johtaisi vain tiedon

Rakkaus
 Rauttaa meitä
 opettajia opetta-
 maan siten kuin
 Vapahtaja opet-
 taisi, jos Hän olisi
 luokkahuonees-
 samme.

saamiseen, se johtaa henkilökohtaiseen kääntymykseen.

Motiivina on rakkaus

Osallistuessani siihen luokkaan Perussa tunsin opettajan rakastavan sekä niitä, jotka olivat paikalla, että uusia käännynnäisiä, joiden aktivointiin hän kutsui luokan jäseniä. Rakkaus näytti leviävän huoneessa – opettajasta oppijaan, oppijasta opettajaan, yhdestä oppijasta toiseen ja oppijoista uusiin käännynnäisiin.

Rakkaus auttaa meitä opettajia opettamaan siten kuin Vapahtaja opettaisi, jos Hän olisi luokkahuoneessamme. Todellakin ”rakkaus saa meidät valmistautumaan ja opettamaan eri tavalla”³.

Kun opettajan motiivina on käydä läpi oppiaiheen aineisto, hän keskittyy sisältöön eikä niinkään kunkin yksittäisen oppijan tarpeisiin. Näytti siltä, ettei perulaisella opettajalla ollut tarvetta *käydä läpi* yhtään mitään. Hän halusi yksinkertaisesti innoittaa luokan jäseniä antamaan rakkaudessa apuaan ja tukeaan veljilleen ja sisarilleen. Liikkeelle panevana voimana oli rakkaus Herraa ja rakkaus toinen toistaan kohtaan. Motiivina oli rakkaus. Kun rakkaus on motiivimme, Herra vahvistaa meitä toteuttamaan Hänen tarkoituksiaan Hänen lastensa auttamiseksi. Hän innoittaa meitä tietämään, *mitä* meidän opettajina pitää sanoa ja *kuinka* meidän tulee sanoa se.

Avaimena on oppi

Opettaja Perussa ei opettaessaan lukenut oppiaihetta kirjasta. Olen vakuuttunut siitä, että hän käytti oppikirjaa tai konferenssipuheita valmistautuessaan oppitunnille, mutta kun hän opetti, hän opetti pyhien

Evankeliumin oppimisessa ja opettamisessa ei ole kyse siitä, että oppii faktat. Niissä on kyse siitä, että oppii olemaan opetuslapsi.

kirjoitusten avulla. Hän kertoi kadonneesta lampaasta ja lainasi seuraavaa jaetta: ”Ja kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi” (Luuk. 22:32). Hän esitti presidentti Monsonin kaikille kirkon jäsenille osoittaman kutsun pelastaa niitä, jotka ovat eksyneet. Hänen oppiaiheensa keskeisiä opetuksia olivat usko ja rakkaus. Luokan jäsenet tarvitsivat riittävästi uskoa toimiakseen, ja heidän piti toimia rakkaudesta.

Kun Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin oppeja opetetaan selkeästi ja vakaumuksella, Herra vahvistaa sekä oppijaa että opettajaa. Mitä enemmän luokan jäsenet esittivät ehdotuksiaan vähemmän aktiivisten veljiensä ja sisariensa auttamiseksi ja tukemiseksi, sitä lähempänä jokainen tunsivat olevansa Vapahtajaa, joka

maanpäällisen palvelutyönsä aikana jatkuvasti auttoi ja tuki muita. Oppi on avain tehokkaaseen evankeliumin oppimiseen ja opettamiseen. Se avaa sydämiä. Se avaa mieliä. Se antaa Jumalan Hengelle mahdollisuuden innoittaa ja valistaa jokaista läsnäolijaa.

Opettajana on Henki

Suuret evankeliumin opettajat käsittävät, etteivät he itse asiassa ole lainkaan opettajia. Evankeliumia opetetaan ja opitaan Hengen avulla. Ilman Henkeä evankeliumin totuuskien opettaminen ei voi johtaa oppimiseen (ks. OL 42:14). Mitä enemmän opettaja esittää innoitettuja kutsuja toimia, sitä enemmän Henki on läsnä oppitunnilla. Perulainen opettaja esitti innoitetun kutsun. Kun luokan jäsenet sitten antoivat ehdotuksia, tunne Hengen läsnäolosta lisääntyi ja vahvasti jokaista.

Opettaja ei yrittänyt *käydä läpi* oppiaihetta. Pikemminkin hän yritti *tuoda esiin* oppiaiheen, joka oli jo oppijan sisimmässä. Kun opettaja kutsui luokan jäseniä Hengen voimalla, hän auttoi heitä löytämään oman halun toimia – auttaa ja tukea veljiään ja sisariaan rakkaudessa. Kun luokan jäsenet kertoivat ajatuksiaan, he innoittivat toisiaan, koska he turvautuivat Henkeen yhdessä.

Kun me yritämme elää evankeliumin mukaan auttamalla lähellämme olevia, Herra innoittaa meitä siinä, mitä meidän tulee tehdä. Jos me siis opettajina haluamme, että Henki vaikuttaa luokkahuoneessamme voimallisemmin, meidän pitää yksinkertaisesti kutsua luokan jäseniä elämään täydemmin jonkin evankeliumin periaatteen mukaan. Kun me sitoudumme elämään jonkin evankeliumin periaatteen mukaan täydemmin, me

lähestymme Jumalaa ja Jumala lähestyy meitä (ks. OL 88:63).

Jokaisen oppijan mahdollisuudet

Me emme opi ja opeta evankeliumia ainoastaan tarkoituksenamme saada tietoa. Me opimme ja opetamme evankeliumia saadaksemme korotuksen. Evankeliumin oppimisessa ja opettamisessa ei ole kyse siitä, että oppii faktat. Niissä on kyse siitä, että oppii olemaan opetuslapsi. Opetammepa sitten omia lapsiamme kotona tai seurakunnan jäseniä luokahuoneessa, meidän pitää muistaa, että oppiaihe, jota opetamme, on jo oppijan sisimmässä. Tehtävämme vanhempina tai opettajina on auttaa oppijoita löytämään tuo oppiaihe omasta sydäimestään ja mielestään.

Kun me tunnistamme kunkin

oppijan suurenmoiset mahdollisuudet, me alamme nähdä niin kuin Jumala näkee. Silloin me voimme sanoa sen, mitä Hän haluaisi meidän sanovan, ja tehdä sen, mitä Hän haluaisi meidän tekevän. Kun etenemme tällä oppimisen ja opettamisen tiellä, tavoitteenamme on kääntymys, motiivinamme on rakkaus, avaimena on oppi ja opettajana on Henki. Kun me opimme ja opetamme tällä tavoin, Herra siunaa sekä oppijaa että opettajaa niin, että kaikki rakentuvat kaikkien sanoista (ks. OL 88:122). ■

VIITTEET

1. Ks. "...Sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta...", Konferenssiraportit 1970–1972, 1979, s. 60–61.
2. Ks. Dallin H. Oaks, "Haaste muuttua", *Liahona*, tammikuu 2001, s. 40–43.
3. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 31.

Jos me haluamme, että Henki vaikuttaa luokahuoneessamme voimallisemmin, meidän pitää yksinkertaisesti kutsua luokan jäseniä elämään täydemmin jonkin evankeliumin periaatteen mukaan.

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin
koorumista

Perintömme

VOIMA

Pioneerien kaltaista uskoa tarvitaan maailmassa nykyään aivan yhtä paljon kuin minä tahansa muuna ajankohtana.

Olen aina ollut innoissani pioneeriker-
tomuksista. Kun olin lapsi, isoäitini
asui naapurissamme. Kun hän oli ollut
kahdeksanvuotias, hän oli kävellyt suurim-
man osan matkasta tasankojen yli. Hän muisti
niin monia pioneerikokemuksia, että istuin ja
kuuntelin häntä lumoutuneena tuntikausia.

Yksi erityisiä sankareitani on aina ollut pre-
sidentti Brigham Young (1801–1877). Hänen
vastauksensa ongelmiin olivat yksinkertaisia
ja perusluonteisia ja hyödyksi ihmisille. Häm-
mästelen hänen rohkeuttaan ja intoaan, kun
hän johti pyhiä länteen.

Kun kävi ilmi, että uusien käännyneiden
muutto Euroopasta Utahiin tulisi liian kalliiksi,
presidentti Youngille esitettiin ajatus, että
preerioiden ylittämiseen käytettäisiin käsikä-
rryjä. Presidentti Young näki heti, että siitä olisi
hyötyä paitsi kustannusten säästämässä myös

konkreettista etua ihmisille, kun he kävelisivät
niin pitkän matkan ja saapuisivat sellaisen
kokemuksen jälkeen Suolajärven laaksoon
täynnä tarmoa ja elinvoimaa. Hän sanoi:

”Olemme varmoja siitä, että sellainen joukko
kulkisi nopeammin kuin mikään härkäkara-
vaani, joka saataisiin matkaan. Heillä pitäisi olla
mukanaan muutama hyvä lehmä antamassa
maitoa ja muutama yksilö lihakarjaa, joita voi-
daan käyttää kuljettamiseen ja teuraaksi tarpeen
mukaan. Tällä tavoin härkävaljakon kulut, riski,
menettäminen ja sen aiheuttamat hankaluudet
vältetään eikä pyhien tarvitse kokea niin paljon
sellaisia ahdinkoja, tuskia ja kuolemantapauk-
sia, jotka ovat usein vieneet kovin monia vel-
jämme ja sisariamme hautaan.

Esitämme, että lähetämme sopivin ohjein
evästytyä miehiä, joilla on uskoa ja koke-
musta, johonkin tarkoituksenmukaiseen

Pioneerien kaltaista uskoa tarvitaan maailmassa nykyään aivan yhtä paljon kuin minä tahansa muuna ajankohdana. Meidän pitää tuntea tuo perintö.

varustautumispaikkaan panemaan toimeen edellä mainitut ehdotukset. Ymmärtäkööt siis pyhät, jotka aikovat muuttaa tulevana vuonna, että heidän odotetaan kävelevän ja vetävän matkatavaransa perässään tasankojen yli ja etteivät he saa avustusta [jatkuvasta siirtolais] rahastosta mihinkään muuhun tapaan.”¹

Vuosina 1856–1860 muutama tuhat pyhää selvitti onnistuneesti tuon 1 300 mailin [2 100 km] matkan käsikärryjä vetäen. Heidän

pyhiä, jotka olivat jääneet lumen saartamiksi. Ja juuri niin tapahtui.

Seuraavana maanantaina ensimmäiset avustusjoukot olivat matkalla. Kuvaus Willien komppanian ilosta sen ottaessa vastaan tuon ensimmäisen avustusjoukon herkistää tunteet. Komppanianpäällikkö Willie oli jättänyt pienen ryhmänsä ja lähtenyt yhden ainoan toverin kanssa etsimään avustuskaravaania.

Historiakirjoissa kerrotaan: ”Kolmantena iltana komppanianpäällikkö Willien lähdön jälkeen, juuri kun aurinko oli painumassa kauniisti kaukaisten kukkuloiden taa, huomattiin, että pienellä mäennyppylällä heti länteen leiritämme meitä kohti oli tulossa useita katettuja vankkureita, joita jokaista veti neljä hevosta. Uutinen leivisi kulovalkean tavoin, ja kaikki kynnelle kykenevät ilmaantuivat *joukolla* paikalle nähdäkseen ne. Muutamassa minuutissa ne olivat niin lähellä, että tunnistimme uskollisen päällikkömme hieman karavaanin edellä. Ilohuudot täyttivät ilman. Vahvat miehet itkivät niin, että kyyneleet vierivät vuolaina heidän uurteisille ja auringonpaahdamille poskilleen, ja pienet lapset ottivat osaa iloon, jota muuttamat heistä tuskin ymmärsivät, ja tanssivat ympäriinsä ilosta innoissaan. Pidättyväisyys unohtui yleisessä riemussa, ja kun veljet tulivat leiriin, sisaret syleilivät heitä ja hukuttivat heidät suukkoihin. Veljet olivat niin liikuttuneita, etteivät kyenneet hetkeen sanomaan sanaakaan, ja kyyneleiden täyttämä hiljaisuus tukahdutti kaikki tunteenilmaukset. – – Pian tunnelma kuitenkin jossakin määrin keveni, ja sellaisia kädenpuristuksia, sellaisia tervetulo-toivotuksia ja sellaisia kiitosrukouksia Jumalan suomasta siunauksesta on harvoin nähty!”²

Meidän pitää opettaa sitä, meidän pitää olla siitä ylpeitä ja meidän pitää säilyttää se.

taivalluksensa onnistumista tahraa vain kaksi kohtalokasta ryhmää, Willien ja Martinin käsikärrykomppaniat, jotka lähtivät matkaan liian myöhäiseen aikaan vuodesta ehtiäkseen perille ennen varhaisia lumisateita. Pankaa jälleen merkille presidentti Youngin nerokkuus. Lokakuun 1856 yleiskonferenssissa hän käytti koko konferenssin siihen, että organisoiti avustushankkeen noiden ahdinkoon joutuneiden pyhien auttamiseksi. Ja hän määräsi, ettei veljien pidä odottaa viikkoa tai kuukautta ennen kuin lähtevät matkaan. Hän halusi, että seuraavana maanantaina olisi useita neljän hevosen valjakkoja valmiina lähtöön auttamaan kärsiviä

pyhiä, jotka olivat jääneet lumen saartamiksi. Ja juuri niin tapahtui.

Kasvattakaamme vahvoja perheitä

Tuo sitkeä pioneerijoukko loi perinteitä ja perinnön, joiden avulla on kasvatettu

vahvoja perheitä, jotka puolestaan ovat antaneet paljon Yhdysvaltain länsiosille ja muulle maailmalle.

Vuosia sitten minut kutsuttiin lounastilaisuuteen, jonka oli järjestänyt eräs vähittäismyyntiyritys, joka oli ilmoittanut avaavansa Salt Lake Cityn alueelle neljä myymälää. Koska minulla oli kokemusta vähittäismyynnistä, kysyin johtajalta istuessani hänen kanssaan pöydässä, kuinka hänellä oli rohkeutta avata neljä tavarataloa samaan aikaan aivan uudella markkina-alueella. Hänen vastauksensa oli suurin piirtein sitä mitä odotinkin. Hän sanoi, että hänen yrityksensä oli tehnyt demografisen kartoituksen kaikilla Yhdysvaltain suurilla metropolialueilla. Yritys oli kiinnostunut saamaan selville, mikä näistä alueista tarjoaisi suurimmat menestymismahdollisuudet nuoriin perheisiin vetoavalle tavaratalolle. Noiden varhaisten pioneerien määränpää, Suolajärven alue, asetettiin valtakunnallisesti ykkössijalle.

Yrityksen kartoitus toi esiin myös sen, että Suolajärven alueen työntekijöitä pidetään rehellisinä ja työteliinä. Pioneeriperintö on nimittäin yhä nähtävissä alueen kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa.

Järkytyin kuitenkin tilastotiedosta, jonka näin pöydälläni äskettäin. Siinä sanottiin, että vain 7 prosentilla Yhdysvalloissa varttuvista lapsista on nykyään perinteinen koti, jossa isä käy työssä ja äiti on kotona yhden tai useamman lapsen kanssa.³ Näemme joka päivä perinteisen kodin rikkoutumisen seurauksia. Hälyttävän paljon enemmän on pahoinpideltyjä vaimoja, fyysistä ja seksuaalista väkivaltaa kokevia lapsia, vandalismia kouluissa, teini-ikäisten tekemiä rikoksia, naimattomien teini-ikäisten raskauksia sekä niitä ikäihmisiä, jotka vanhenevat ilman lähiomaisten suomaa lohtua.

Profeetat ovat muistuttaneet meille, että koti on se paikka, joka pelastaa yhteiskunnan.⁴ Oikeanlainen koti ei tietenkään synny itsestään, kun poika ja tyttö rakastuvat ja menevät

naimisiin. Onnistuneen avioliiton luomiseen tarvitaan niitä samoja hyveitä, joita pioneerikodeissa opetettiin – uskoa, rohkeutta, kuria ja omistautumista. Aivan kuten pioneerit saivat erämaan kukoistamaan kuin lilja, niin meidänkin elämämme ja perheemme voivat kukoistaa, jos me noudatamme heidän esimerkkiään ja heidän perinteitään. Niin, pioneerien kaltaista uskoa tarvitaan maailmassa nykyään aivan yhtä paljon kuin minä tahansa muuna ajankohtana. Toistan vielä: Meidän pitää tuntea tuo perintö. Meidän pitää opettaa sitä, meidän pitää olla siitä ylpeitä ja meidän pitää säilyttää se.

Kuinka siunattuja me olemmekaan. Mitä velvollisuuksia meidän tietomme ja ymmärryksemme tuovatkaan mukanaan. Arnold Palmerin, menestyneen amerikkalaisen golfinpelaajan, kerrotaan sanoneen: ”Voittaminen ei ole kaikki kaikessa mutta halu voittaa on.” Kuinka suurenmoinen toteamus: ”Halu voittaa on.”

Jumala suokoon meille halun voittaa suurimman kaikista lahjoista, minkä Hän on antanut lapsilleen – iankaikkisen elämän lahjan. Jumala siunatkoon meitä, että ymmärtäisimme mahdollisuutemme, että oppisimme ja kasvaisimme ja kehittyisimme ymmärtämään perintömme ja että päättäisimme säilyttää nuo suuret lahjat, jotka on annettu meille Hänen lapsinaan. Lausun vakaasti todistukseni, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus ja että Hänen tiensä johtaa meidät iankaikkiseen elämään. ■

Brigham Youngin yliopiston takkavalkeilla 3. elokuuta 1980 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Lainattuna julkaisussa B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, osa 4, s. 85.
2. John Chislett, julkaisussa *A Comprehensive History of the Church*, osa 4, s. 93–94.
3. Ks. Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. Vuonna 1980, kun tämä sanoma esitettiin, tuo luku oli 13 prosenttia.
4. Ks. esim. Thomas S. Monson, ”Taivaallisia koteja, ikuisia perheitä”, *Liahona*, kesäkuu 2006, s. 66–71; Spencer W. Kimball, ”Home: The Place to Save Society”, *Ensign*, tammikuu 1975, s. 3–10.

Onnistuneen avioliiton luomiseen tarvitaan niitä samoja hyveitä, joita pioneerikodeissa opetettiin – uskoa, rohkeutta, kuria ja omistautumista.

Aivan kuten pioneerit saivat erämaan kukoistamaan kuin lilja, niin meidänkin elämämme ja perheemme voivat kukoistaa, jos me noudatamme heidän esimerkkiään.

LISÄÄ
YMMÄRRYSTÄ

Jumalan

KANSSA SOLMIMISTAMME

liitoista

TÄRKEIMMÄT
LUPAUKSEMME
PÄÄPIIRTEITTÄIN

”**M**eidän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten tulee kunnioittaa pyhiä liittoja”, selittää presidentti Thomas S. Monson, ”ja uskollisuus niille on onnen edellytys. Niin, tarkoitan esimerkiksi kasteenliittoa, pappeuden liittoa ja avioliittoa.”¹

Kirkossa toimitus on pyhä, tiettyä kaavaa noudattava teko, joka suoritetaan pappeuden valtuudella. Eräät toimitukset ovat välttämättömiä pelastuksellemme. Osana näitä pelastavia toimituksia me solmimme juhlallisia liittoja Jumalan kanssa.²

Liitto on molemminpuolinen lupaus, jonka ehdot asettaa Jumala.³ Kun me solmimme Jumalan kanssa liiton, me lupaamme pitää sen ehdot. Hän lupaa meille vastaavasti tiettyjä siunauksia.

Saadessamme nämä pelastavat toimitukset ja pitäessämme niihin liittyvät liitot Jeesuksen Kristuksen sovitus

alkaa toimia elämässämme ja me voimme saada suurimman siunauksen, mitä Jumala voi meille antaa – iankaikkisen elämän (ks. OL 14:7).

Koska liittojen pitäminen on välttämätöntä onnemme kannalta nyt ja saadaksemme lopulta iankaikkisen elämän, on tärkeää ymmärtää, mitä me olemme luvanneet taivaalliselle Isällemme. Seuraavassa esitetään pääpiirteittäin solmimamme liitot, jotka liittyvät pelastaviin toimituksiin, sekä ehdotetaan, mistä voi saada lisää tietoa.

Kaste ja konfirmointi

Upotuskaste sellaisen henkilön toimittamana, jolla on valtuutus, on evankeliumin ensimmäinen pelastava toimitus ja välttämätön, jotta henkilöstä voi tulla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Kasteeseen liittyä erottamattomasti konfirmointitoimitus – käten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi.

Kun meidät kastetaan, me teemme liiton ottaa päällemme Jeesuksen Kristuksen nimen, muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä. Me lupaamme myös ”palvelu häntä loppuun asti” (OL 20:37; ks. myös Moosia 18:8–10).

Taivaallinen Isä puolestaan lupaa, että jos me teemme parannuksen synneistämme, me voimme saada anteeksi (ks. Alma 7:14) ja Hänen Henkensä on aina meidän kanssamme (ks. OL 20:77), mikä lupaus on mahdollinen osittain sen vuoksi, että me saamme Pyhän Hengen lahjan.

Kaste- ja konfirmointitoimitukset ovat portti, jonka kautta kaikkien iankaikkista elämää tavoittelevien on kuljettava (ks. Joh. 3:3–5). Kasteenliittomme kunnioittaminen johtaa niiden liittojen solmimiseen, jotka liittyvät kaikkiin muihin pelastaviin toimituksiin tiellä iankaikkiseen elämään, ja on tärkeä osa sitä (ks. 2. Nefi 31:17–21).

OPI LISÄÄ KASTEESTA

Ks. Robert D. Hales, ”Kasteenliitto: Olla Jumalan valtakunnassa ja kuulua siihen”, Liahona, tammikuu 2001, s. 6–9.

Sakramentti

Ne, jotka ovat saaneet kasteen ja konfirmoinnin pelastavat toimitukset, nauttivat joka viikko sakramentin uudistaakseen nuo liitot. Kun nautimme leivän ja veden, me muistelemme uhria, jonka Vapahtaja antoi vuoksemme. Lisäksi me pohdimme liittoja, jotka olemme tehneet ottaa Jeesuksen Kristuksen nimen päällemme, muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä. Jumala puolestaan

Liitto on molempuolinen lupaus. Kun me noudatamme ehtoja, jotka me liiton tehdesämme olemme hyväksyneet, Jumala puolestaan lupaa meille tiettyjä siunauksia.

lupaa, että Hänen Henkensä on aina kanssamme. (Ks. OL 20:77, 79.)

Sakramenttitoimitus on jokaviikkoinen tilaisuus uudistaa pyhät liitot, joiden ansiosta voimme olla osallisia Vapahtajan sovittavasta armosta, ja saada sama hengellisesti puhdistava vaikutus kuin kasteessa ja konfirmoinnissa.

Kirkon johtohenkilöt ovat myös opettaneet, että kun me nautimme sakramentin, me uudistamme paitsi kasteenliittomme myös ”kaikki liitot, jotka olemme tehneet Herran kanssa”⁴.

OPI LISÄÄ SAKRAMENTISTA

Ks. Dallin H. Oaks, ”Sakramenttikokous ja sakramentti”, Liahona, marraskuu 2008, s. 17–20.

Pappeuden vala ja liitto

Taivaallinen Isä vakuuttaa valalla suovansa tiettyjä siunauksia niille, jotka pitävät pappeuden vastaanottamiseen liittyvät liitot.

Kun miehet elävät kelpoisina saamaan Aaronin ja Melkisedekin pappeuden ja pitävät kutsumuksensa kunnialla, Jumala lupaa, että Henki pyhittää heidät heidän ruumiinsa uudistamiseksi. Heistä tulee Moosekselle, Aaronille ja Abrahamille annettujen lupauksen perillisiä. (Ks. OL 84:33–34.)

Miehillä on oltava Melkisedekin pappeus, jotta he voivat päästä temppeeliin. Siellä avioliiton solmineet miehet ja naiset voivat saada pappeuden siunausten täyteyden yhdessä.

VASTAUKSIA KYSYMYKSIIN

Sinä saatat miettiä tai joku tuttavistasi saattaa miettiä: ”Miksi temppelet eivät ole avoinna yleisölle?” Myöhempien aikojen pyhien temppeleitä ei käytetä viikoittaisiin sunnuntain jumalanpalveluksiimme, joihin kaikki ovat tervetulleita osallistumaan. Temppeleissä suoritetaan pyhiä toimituksia, joten temppelet ovat avoinna vain kastetuille jäsenille, jotka ovat kelpollisia saamaan nuo toimitukset.

Kun uusi temppeli on rakennettu, yleisö voi tutustua siihen avointen ovien päivinä. Sen jälkeen kun temppeli on pyhitetty Herralle, yleisö voi käydä sen ulkoalueilla, mutta temppeli on avoinna vain niille, joilla on voimassa oleva temppeleisuositus.

Lisätietoja on sivustolla Mormon.org kohdan Frequently Asked Questions alakohdassa ”Temples” tai sivustolla mormonit.fi kohdan Tietoja kirkosta alakohdassa ”Temppelet”.

Ottamalla vastaan kaikki pappeuden pelastavat toimitukset kaikki ihmiset voivat saada lupauksen kaikesta, mitä Isällä on (ks. OL 84:35–38).

”Tästä valasta ja liitosta virtaa uskomattomia siunauksia kelpollisille miehille, naisille ja lapsille kaikkialla maailmassa”, vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista on opettanut.⁵

OPI LISÄÄ PAPPEUDEN VALASTA JA LIITOSTA

Ks. Henry B. Eyring, ”Usko ja pappeuden vala ja liitto”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 61–64.

Endaumentti

Temppeleiendaumentti on lahja, joka antaa näkemystä ja voimaa.

Temppeleiendaumentissa me saamme opetusta ja teemme liittoja, jotka liittyvät iankaikkiseen korotukseemme. Endaumenttiin sisältyvät pesu- ja voitelu-toimitukset sekä pukeminen temppelegarmenttiin muistuttavat pyhistä liitoista.⁶ Temppeleitoimitukset ja -liitot ovat niin pyhiä, ettei niistä puhuta yksityiskohtaisesti temppelein ulkopuolella. Siitä syystä presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on antanut neuvon: ”On tärkeää, että kuuntelet tarkasti, kun nämä toimitukset suoritetaan, ja että yrität muistaa luvut siunaukset ja ehdot, joilla ne toteutuvat.”⁷

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on opettanut, että avain jumalallisen voiman saamiseen vastustuksen voittamiseksi ja kirkon etenemiseksi ”on liitto, jonka teemme temppeleissä – me lupaamme olla kuuliaisimpia ja uhrata, omistautua Isälle, ja Hän lupaa antaa ’suuren endaumentin’”⁸.

Voit oppia lisää periaatteista, joihin endaumentissa tekemämme liitot perustuvat, tutkimalla seuraavia:

- ”Kuuliaisuus”, *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 205–211.
- M. Russell Ballard, ”Uhrauksen laki”, *Liahona*, maaliskuu 2002, s. 10–20.
- Tietoa evankeliumin laista (ks. OL 104:18) on luvussa OL 42.
- ”Siveyden laki”, *Evankeliumin periaatteet*, s. 231–239.
- D. Todd Christofferson, ”Mietteitä pyhitystä elämästä”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 16–19.

OPI LISÄÄ ENDAUMENTISTA

Ks. Valmistaudun astumaan pyhään temppeleihin, 2003, s. 28–35; David A. Bednar, ”Jolla on kunniallinen nimi ja asema”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 97–100.

Sinetöiminen

Temppeleitoimitus, johon viitataan, kun puhutaan ’temppeleivioliitosta’ tai ’sinetöimisestä’, luo aviomiehen ja vaimon välille iankaikkisen suhteen, joka voi kestää kuoleman tuolle puolen, jos aviopuolisot ovat uskollisia. Myös vanhemman ja lapsen suhde voi jatkua kuolevaisuuden jälkeen ja liittää sukupolvia yhteen iankaikkisiksi perhesuhteiksi.

Kun henkilö solmii avioliiton temppeleissä, hän tekee liiton sekä Jumalan *että* aviopuolisonsa kanssa. Puolisot lupaavat olla uskollisia toisilleen ja Jumalalle. Heille luvataan korotus ja että heidän perhesuhteensa voivat jatkua kautta iankaikkisuuden (ks. OL 132:19–20). Lapsilla, jotka syntyvät temppeleissä sinetöidylle avioparille tai jotka myöhemmin sinetöidään vanhempiinsa, on oikeus kuulua iankaikkiseen perheeseen.

Kuten muissakin toimituksissa, yksilöllinen uskollisuus liitoillemme on edellytys sille, että lupauksen Pyhä Henki sinetöi maanpäällisen toimituksen eli tekee sen päteväksi taivaassa.⁹ Ne, jotka pitävät liittonsa – silloinkin kun

heidän puolisonsa ei tee niin – eivät menetä sinetöimisessä luvattuja siunauksia.

OPI LISÄÄ SINETÖIMISESTÄ

Ks. Russell M. Nelson, ”Rakkauten yhdistämät sukupolvet”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 91–94.

Pyhien liittojen solmiminen ja pitäminen

Kun me solmimme näitä tärkeitä liittoja, me pääsemme osallisiksi uudesta ja ikuisesta liitosta, nimittäin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteydestä (ks. OL 66:2). Uusi ja ikuisen liitto on ”kaikkien [niiden] evankeliumin liittojen ja velvoitusten yhteissumma”¹⁰, jotka olemme solmineet, ja niistä johtuvat siunaukset sisältävät kaiken, mitä Isällä on, mukaan lukien iankaikkisen elämän.

Kun me pyrimme ymmärtämään ja pitämään liittomme, meidän tulee muistaa, että liittojemme pitäminen ei ole pelkästään luettelo tehtävistä asioista vaan sitoumus *tulla* Vapahtajan kaltaiseksi.

”Viimeinen tuomio ei ole vain lopullinen arvio hyvistä ja pahoista teoistamme – kaikesta siitä, mitä olemme *tehneet*”, vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on opettanut. ”Se on tekojemme ja

Liittojemme pitäminen on sitoumus tulla Vapahtajan kaltaiseksi.

ajatustemme lopullisen vaikutuksen tunnustamista – sitä, mitä meistä on *tullut*. Ei riitä, että tekee vain sen, mitä on tehtävä. Evankeliumin käskyt, toimitukset ja liitot eivät ole luettelo talletuksista, joita edellytetään tehtäväksi jollekin taivaalliselle tilille. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on suunnitelma, joka osoittaa meille, kuinka me voimme tulla sellaisiksi kuin taivaallinen Isä haluaa meidän tulevan.”¹¹ ■

VIITTEET

1. Ks. ”Onni – yleismaailmallinen tavoite”, *Valkeus*, maaliskuu 1996, s. 5.
2. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 20.1.
3. Ks. Russell M. Nelson, ”Liitot”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 86.
4. Delbert L. Stapley, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 14; ks. myös *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 220.
5. Russell M. Nelson, ”Liitot”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 88.
6. Ks. Russell M. Nelson, ”Valmistautukaa temppelin siunauksiin”, *Liahona*, lokakuu 2010, s. 46.
7. ”Tule temppeliin”, *Liahona*, lokakuu 2007, s. 16.
8. ”Pitäkää liitot: sanoma niille, jotka aikovat palvella lähetystyössä”, *Liahona*, tammikuu 2012, s. 50.
9. Ks. ”Pyhä Henki”, *Lujana uskossa*, 2005, s. 130–133; ks. myös OL 132:7, 18–19, 26.
10. Joseph Fielding Smith, *Pelastuksen oppeja*, toim. Bruce R. McConkie, 3 osaa, 1977–1982, osa 1, s. 154.
11. ”Haaste muuttua”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 40.

Kun pappesusjohtajat työskentelevät vaarnan ja piirin tiedotusneuvostojen kanssa, he voivat kaikki auttaa yhteisönsä vahvistamisessa – ja Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päällä.

TIEDOTUSTOIMINTA:

linkki kirkon ja

yhteiskunnan välillä

Philip M. Volmar

kirkon lehdet

Kun Carol Witt Christensen kutsuttiin palvelemaan tiedotusjohtajana Topekan vaarnassa Kansasissa Yhdysvalloissa, hän tunsu itsensä ”pelokkaaksi ja riittämättömäksi” olemaan yhteydessä toimittajiin vaarnan johtohenkilöiden puolesta.

”Ajatus yhteydenotoista uutisväkeen oli hieman pelottava”, hän muistelee. Ja vaikka collegessa hänellä oli ollut pääaineena englannin kieli, hän sanoo, ettei hän ”tiennyt mitään uutistiedotteiden kirjoittamisesta”.

Itseluottamuksen puutteestaan huolimatta sisar Christensen päätti turvata todistukseensa, yhteisön tuntemukseensa ja siihen, että uskoi kutsumuksensa tulleen innoitetuilta pappesusjohtajilta. Hän kertoo, että alussa hän sai valmennusta tiedotusosastolta ja hän alkoi oppia velvollisuutensa ja oppia toimimaan virassa, johon hänet oli nimitetty, kaikessa uutteruudessa (ks. OL 107:99).

Hän alkoi lukea huolella paikallisen sanomalehden viikoittaista uskontopalsta saadakseen käsityksen siitä, mitä pidettiin uutisoimisen arvoisena. Hän soitti uskontopalstan pitäjälle saadakseen selville tiedotteiden jättöajat ennen kuin lähetti ensimmäisen uutistiedotteensa.

”Panin merkkeille, millaisia pieniä uutisaiheita oli julkaistu, ja aloin kiinnittää kirkossa erityistä huomiota toimintoihin, kiinnostaviin ihmisiin ja saavutuksiin, jotka vaikuttivat sopivilta sanomalehdessämme ilmoitettaviksi”, hän muistelee.

Ajan kuluessa sisar Christensen oppi, että mediasuh-teissa on kyse paljon muustakin kuin pelkästään jutun-aiheiden ehdottamisesta. Pitää myös tuntea mediaa ja auttaa toimittajia tekemään työtään samalla kun auttaa heitä saamaan ymmärrystä kirkosta.

Usean onnistumiskokemuksen jälkeen, joista yksi oli paikallislehdessä ilmestynyt artikkeli vaarnan seminaari-ohjelmasta, hän sanoo saaneensa itsevarmuutta, ja ”tunsin palvani halusta tuoda kirkon esiin, ’pois hämärästä’ (OL 1:30)”. Nyt vuosia myöhemmin sisar Christensen palvelee edelleen vaarnansa tiedotusjohtajana ja sanoo, että ”tuo tuli roihuaa edelleen”.

VALOKUVAVITJUS DAVID STOKER

”Suuri osa siitä, mitä me pyrimme tekemään tiedotuksessa”, hän selittää, ”osoittaa, että me rakastamme Jeesusta Kristusta, uskomme Häneen ja palvelemme Häntä, että me haluamme olla ystäviä veljämme ja sisarimme kanssa yhteiskunnassa, työskennellä heidän kanssaan ja palvella heitä sekä saada ihmisiä suhtautumaan myönteisemmin palautettuun evankeliumiin ja kirkkoon.”

Pappeusjohtajat kautta maailman opastavat ja rohkaisevat tiedotuksen parissa palvelevia ja tiedotusneuvostoja, kun nämä työskentelevät paikallisten kanssa, olemaan hyödyksi yhteisössään, oikaisemaan väärinkäsityksiä ja osoittamaan, että kirkon jäsenet seuraavat Jeesusta Kristusta.

Vaikka sisar Christensenin ensimmäiset ponnistelut keskittyivätkin mediasuhteisiin, on monia tapoja, joilla kirkon tiedotusneuvostot noudattavat innoitettujen pappeusjohtajien ohjausta samalla kun ne auttavat myös rakentamaan yhteisöjään ja Jumalan valtakuntaa.

Yhteiskuntasuhteet

Kansasissa, vain noin sadan kilometrin päässä Topekasta, Lenexan vaarnan johtaja Bruce F. Priday ja vaarnan tiedotusjohtaja, sisar Carol Deshler, tekevät yhdessä työtä rakentamiseen myönteisiä suhteita oman yhteisönsä vaikuttajiin. He haluavat auttaa näitä henkilöitä pitämään myöhempien aikojen pyhiä vaarnanjohtaja Pridayn sanoin ”hyvinä naapureina, myönteisenä vaikutuksena paikkakunnalla sekä Jeesuksen Kristuksen seuraajina”.

Sisar Deshler, joka toimii vaarnan johtokunnan sekä vaarnan tiedotusneuvoston muiden jäsenten kanssa, etsii tilaisuuksia tehdä yhteistyötä muiden uskonnollisten ryhmien ja paikallisten järjestöjen kanssa palvellakseen paremmin alueensa asukkaita.

”Lähes kaikki onnistumiset toiminnassa paikallisten järjestöjen kanssa ovat olleet seurausta tapaamisista kasvokkain”, sisar Deshler sanoo.

Esimerkiksi erään toisen kirkon jäsen ja hänen vaarnansa jäsen olivat yhdessä lounaalla ja keskustelivat siitä, millä tavoin nämä kaksi ryhmää voisivat yhdessä tehdä jotakin myönteistä yhteisön hyväksi. Keskustelu johti siihen, että kuusi henkilöä – kolme kummastakin kirkosta – muodostivat ”Paremmiin yhdessä” -komitean keksimään yhteistyöideoita.

Tuo kumppanuus johti vuonna 2010 hyväntekeväisyyskonserttiin, jossa esiintyi kuoroja muutamista kirkkokunnista. Pääsymaksuna oli kassallinen elintarvikkeita, jotka lahjoitettiin paikalliseen ruokapankkiin. Tapahtumaan, joka pidettiin juuri valmistuneessa vaarnakeskuksessa, osallistui noin 700 paikkakuntalaista. Ennen konserttia järjestettiin tervetuliaistilaisuus, jossa paikkakunnan ja uskontokuntien johtohenkilöt voivat tutustua toisiinsa.

Konsertin jälkeen neljä muuta kirkkokuntaa, kaksi kaupunginvaltuuston jäsentä ja poliisipäällikkö pysyivät, että heidän edustajansa saisivat osallistua Paremmiin yhdessä -komiteaan, joka kokoontuu nyt kuukausittain. Konsertti järjestettiin uudelleen vuonna 2011, tällä kertaa toisen kirkkokunnan toimiessa isäntänä. Konserttiin osallistui seitsemän kirkkokuntaa, ja paikalla oli noin tuhat paikkakuntalaista.

”Tunne hyväntahtoisuudesta ja ykseydestä Jeesuksen Kristuksen seuraajina on toteutunut merkittävällä tavalla kirkkokuntien keskuudessa”, sisar Deshler sanoo. Nuo tunteet kävivät selkeästi ilmi myöhemmin, kun vaarnanjohtaja Priday oli lentokentällä yli 1 600 kilometrin päässä kotoa. Hänen luokseen tuli nainen, jota hän ei ollut koskaan tavannut. Nainen sanoi tunnustaneensa hänet Paremmiin yhdessä -hyväntekeväisyyskonserteista, joihin oli osallistunut ja joita piti merkittävänä.

Nainen sanoi hänelle: ”En ole koskaan tuntenut sellaista rakkauten tunnetta muita kohtaan paikkakunnallamme kuin olen tuntenut näiden tapahtumien ansiosta. Kiitos siitä, että olette mukana järjestämässä näitä konsertteja.

Kahden vuoden ajan Lenexan vaarna Kansasissa Yhdysvalloissa on tehnyt yhteistyötä alueen muiden kirkkokuntien kanssa hyväntekeväisyyskonsertin pitämiseksi. Jokaisen konserttisaakävijän sisäänpääsymaksu – kassallinen elintarvikkeita – lahjoitettiin paikalliseen ruokapankkiin. Vuonna 2011 konserttiin osallistui noin tuhat paikkakuntalaista, mukaan lukien monien kirkkokuntien ja paikallishallinnon edustajia.

Kuulun erääseen toiseen seurakuntaan, mutta me arvostamme ja ihailemme syvästi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa.”

”Siitä tiedotuksessa juuri on kyse”, vaarnanjohtaja Priday sanoo. ”Kun olemme laajentaneet piiriämme ja avartaneet näkemystämme, olemme saaneet monia erityisiä ystäviä kautta koko yhteisön. Arvostamme toistemme uskonkäsityksiä ja tunnemme aitoa rakkautta toisiamme kohtaan.”

Sellaisen yhteistyöhalukkuuden ja kunnioituksen ansaitseminen paikallisilta johtohenkilöiltä on osoittautunut tehokkaaksi myös itäisessä Euroopassa. Katja Serdjuk, mediasuhteista vastaava johtaja Ukrainan tiedotusneuvostossa, tekee työtä tiedotuslähetyssaarnaajien ja paikallisten pappeusjohtajien kanssa parantaakseen kirkon ja yhteiskunnan välisiä suhteita. ”Monilla ihmisillä on vääriä käsityksiä ja vääriä tietoja kirkosta”, sanoo sisar Serdjuk. ”Työskennellessämme tiedotuksen asiantuntijoina yhdessä pappeusjohtajien kanssa me pyrimme muuttamaan noita käsityksiä toimimalla mielipidejohtajien, median ja suuren yleisön kanssa. Onnistuneet tiedotushankkeet luovat ilma-
piiriä, jossa vaikutusvaltaiset ihmiset voivat auttaa kirkkoa toteuttamaan tarkoituksiaan samalla kun mekin autamme heitä saavuttamaan tavoitteensa.”

Žytomyrissa Ukrainassa kirkon jäsenet osallistuivat kaupungin pormestarin Olexander Mikolajovitš Botškovskin isännöimään vastaanottoon, joka järjestettiin kirkon humanitaarisen projektin kunniaksi. Siinä seitsemään kouluun eri puolilla kaupunkia hankittiin hyvin tarpeellisia tarvikkeita. Tilaisuudessa tuotiin myös esille kirkon jäsenien yhteiskunnalliset palveluhankkeet kaupungin Gagarin-puistossa huhtikuussa ja lokakuussa 2011. Žytomyrin seurakunnan johtaja Alexander Davidov edusti kirkkoa ja kiitti kaupungin osoittamasta arvostuksesta.

Tapatumien suunnittelu

Media- ja yhteiskuntasuhteiden lisäksi yksi tiedotuksen mahdollisuus on tapahtumien suunnittelemisessa ja järjestämisessä, kertovat Daniel ja Rebecca Mehr, jotka ovat palanneet äskettäin tiedotuslähetystyöstä Karibianmeren alueelta.

”Suhteiden rakentamisen kannalta voisi olla erityisen tehokasta saada jäseniä mukaan valistamaan ystäviään yhteisiin asioihin perustuvissa toiminnoissa kuten jossakin

SANOMA PAPPEUSJOHTAJILLE

”Me kannustamme vaarnanjohtajia, piirinjohtajia ja vyöhykeseitsenkymmeniä kaikkialla huolehtimaan siitä, että vaarnaan kutsutaan ja koulutetaan oma tai monen vaarnan yhteinen tiedotusneuvosto. Joissakin piireissä ja kirkon kehittyvillä alueilla tiedotustoiminta voi olla alkuun pientä ja sitä voidaan hoitaa ilman täysin organisoitua neuvostoa. Vyöhykkeenne tiedotusjohtaja voi järjestää koulutusta ja ohjata teidät tärkeiden lähdeaineistojen pariin.

Tulette huomaamaan, kuinka tiedotustyö voi olla suurenmoinen apuväline pappeustavoitteiden saavuttamiseksi, kun rakennatte suhteita ja teette yhteistyötä paikallisten johtohenkilöiden, uutismedian ja muiden mielipidejohtajien kanssa. Huomionne tälle työlle edistää myös kirkon mainetta auttamalla ihmisiä ymmärtämään, että me seuraamme Jeesusta Kristusta.”

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista, kirkon tiedotuskomitean puheenjohtaja

kulttuuritapahtumassa, päivällisellä, palveluprojektissa tai muissa toiminnoissa”, sisar Mehr sanoo.

Veli Mehr kuitenkin varoittaa, että yksi suurimmista virheistä, mitä tiedotuksen parissa toimivat voivat tehdä, on ”alkaa suunnitella toimintoja ottamatta huomioon paikakunnan tarpeita ja neuvottelematta pappeusjohtajien kanssa”.

Veli ja sisar Mehr uskovat, että vuosisuunnitelma, jossa on otettu huomioon vaarnan ja seurakuntien pappeusjohtajien ohjeet, on yksi tapa auttaa ohjaamaan tapahtumien suunnittelua alusta alkaen. Sellaisen vuosisuunnitelman luomiseen sisar Mehr suosittelee tapahtumien koordinoimista nelivaiheisen suunnitteluprosessin avulla, joka keskittyy strategiseen tulokseen ja liittyy paikkakunnan tarpeisiin ja paikallisten pappeusjohtajien tavoitteisiin:

- Mitkä ovat yhteisömme suurimmat tarpeet?
- Mitkä tekijät alueellamme vaikuttavat kirkon kehitykseen myönteisesti tai kielteisesti?
- Keiden yhteiskunnallisten johtohenkilöiden kanssa voimme tehdä yhteistyötä tarpeisiin vastaamiseksi ja ongelmien ratkaisemiseksi?
- Kuinka voimme luoda suhteen näihin johtohenkilöihin tai rakentaa sitä edelleen?

Näihin kysymyksiin vastaamalla pappesusjohtajat ja tiedotusneuvostot voivat välttää kehittelemästä ”toimintoja toimintojen vuoksi”, sisar Mehr sanoo. Sen sijaan neuvostot voivat suunnitella ja toteuttaa tapahtumia, jotka voivat rakentaa luottamusta yhteiskunnan ja pappesusjohtajien välillä. Nämä tapahtumat antavat myös kirkon jäsenille ja paikkakunnan asukkaille mahdollisuuden toimia yhdessä ja ystävyyttä.

Esimerkiksi Dominikaanisessa tasavallassa pappesusjohtajat, tiedotusneuvostot ja paikalliset asukkaat tekivät vuonna 2010 yhteistyötä tapahtumassa, joka toi esiin Mormon Helping Hands -toimintaa. Veli ja sisar Mehr kutsuivat mukaan useita kansallisia arvohenkilöitä, joiden kanssa he olivat työskennelleet.

”Tapahtumaan osallistui monia huomattavia henkilöitä, jotka edustivat monia instituutioita ja järjestöjä”, veli Mehr muistelee ja lisää, että paikalla oli myös kirkon vyöhykkeen johtokunta.

”Tapahtuma oli hyvin onnistunut”, hän kertoo. ”Huomasimme, että pormestarit ja kaupunkien järjestöt pyysivät yhä useammin apuamme jonkinlaisessa siivouksessa. Lisäksi monet järjestöt saivat kirkosta paremman käsityksen.”

Vaikka pappesusjohtajien mukaan saaminen onkin ratkaisevaa tapahtumien suunnittelemisen onnistumiselle, se ei ole ainoa huomioon otettava seikka. Kathy Marler palvelee monen vaaran yhteisessä tiedotusneuvostossa San Diegossa Kaliforniassa Yhdysvalloissa. Yksi hänen toiseen kirkkoon kuuluva ystävänsä sanoi, että myöhempien aikojen pyhät ovat hyviä kutsumaan muita kirkon järjestämiin toimintoihin mutta eivät useinkaan tee yhteistyötä muiden kanssa muiden kirkkojen järjestämissä tapahtumissa.

Sisar Marler muistaa ystävänsä sanoneen: ”Te vain pyydätte muita mukaan. Olisi hienoa, jos kysyisitte meiltä, tarvitsemeko me apua. Vastaus olisi varmasti kyllä.”

Tunnistamalla muiden tarpeet tiedotusneuvostot voivat sisar Marlerin mukaan auttaa toisinaan yhteiskuntaa enemmän kuin jos ne järjestäisivät tapahtumat itse.

Hätätilanteissa kommunikoiminen ja auttaminen

Vaikka suurin osa tiedotuksen työstä tapahtuukin paikallisen elämän jokapäiväisissä tilanteissa, tiedotus voi auttaa vaarana, maata tai kirkon vyöhykettä toimimaan myös hätätilanteissa kuten viime vuonna Japanissa.

Palvellessaan Aasian pohjoisen vyöhykkeen johtajana piispa Gary E. Stevenson, kirkon johtava piispa, havaitsi, kuinka vuoden 2011 maanjäristys muutti maailman yhdessä yössä. ”Maanjäristys ja tsunami kiinnittivät maailman ja koko Japanin katseet tuhoutuneeseen koilliseen rannikkoalueeseen”, hän muistelee.

Piispa Stevensonin mukaan katastrofi loi ”valtavan kiinnostuksen” Japanille tarjottuun humanitaariseen apuun ja vapaaehtoistyöhön, myös kirkon antamaan panokseen.

Vain muutama päivä tsunamin jälkeen kirkko alkoi jakaa välttämättömyystarvikkeita niin katastrofin kokeneille jäsenille kuin kirkkoon kuulumattomillekin. ”Kansallinen ja kansainvälinen media alkoivat seurata jokaista jutunjuurta”, piispa Stevenson sanoo.

Koska kirkko antoi yli 220 tonnia humanitaarisia avustustarvikkeita ja organisoi mukaan yli 24 000 vapaaehtoista, jotka lahjoittivat yli 180 000 palvelutuntia, avustushankkeet herättivät usein paikallishallinnon johtohenkilöiden huomion, piispa Stevenson kertoo. Maassa, jossa vähemmän kuin kaksi prosenttia väestöstä pitää itseään kristittyinä, jotkut noista johtohenkilöistä halusivat tietää enemmän kirkon osuudesta avustushankkeissa. Tuo uteliaisuus tarjosi hänen mukaansa tilaisuuden tiedotuksen parissa työskenteleville paitsi auttaa suuressa hädässä olevia niin myös lisätä samaan

Japanin vuoden 2011 maanjäristyksen jälkeen pappesusjohtajat tekivät työtä tiedotuksen parissa palvelevien kanssa järjestääkseen avustushankkeita Mormon Helping Hands -ohjelman puitteissa. Eräs toimittaja kirjoitti näistä humanitaarisista ponnisteluista: ”Ainoa asia, joka vetää vertoja mormonikirkon kyvyille levittää sanaa, on sen kyky toimia hätätilanteissa.”

aikaan ymmärtämystä. Esimerkiksi viikko sen jälkeen kun tsunami oli iskenyt Japaniin, eräs toimittaja kirjoitti: ”Ainoa asia, joka vetää ver- toja mormonikirkon kyvyille levittää sanaa, on sen kyky toimia hätätilanteissa. – – Kirkko ei ole keskittynyt vain omaan laumaansa.”¹

Tämä myönteinen julkisuus oli mahdollista vuosien kuluessa rakennettujen suhteiden ansiosta. Conan ja Cindy Grames, jotka aloit- tivat palvelemisen Aasian pohjoisen vyöhyk- keen tiedottajina elokuussa 2010, sanovat, että ”tiedotusneuvosto Japanissa oli työskennellyt vuosien ajan tärkeimpien paikallishallinnon edustajien kanssa eri puolilla maata. Nämä ystävyysuhteet avasivat ovia paikallisiin järjes- töihin, jotka olivat sitten halukkaita ottamaan vastaan apumme.” Vanhin Yasuo Niiyama, joka palvelee vaimonsa kanssa kirkon tiedo- tusneuvoston johdossa Japanissa, huomauttaa, että ”jopa Japanin valtiovallan johtohenkilöt oppivat ymmärtämään, kuinka tehokas kirkko on ja kuinka nopeasti me kykenimme aloitta- maan avun antamisen”.

Yksi tapaus, jossa japanilaiset johtohenkilöt arvostivat kirkon nopeaa apua, oli silloin kun paikalliset pappeusjohtajat havaitsivat, että erääseen kouluun eristyksissä olevalla alueella oli perustettu tupaten täynnä oleva pakolais- ten hätäsuoja. Yhdessä tiedotusneuvoston ja kirkon paikallisen huoltotyöjohtajan kanssa pappeusjohtajat järjestivät ruokaa ja muita avustustarvikkeita vietäväksi hätäsuojaan, jossa oli noin 270 kotinsa menettänyttä tsuna- min uhria.

Vaikka hätäsuojassa olleet olivat alkuun yllättyneitä saadessaan apua kristilliseltä kirkolta, niin toisen kerran Mormon Helping Hands -vapaaehtoisten tullessa keltaisissa lii- veissään yksi lapsista huusi: ”Tuolta ne tulevat! Mitähän he ovat tuoneet tällä kertaa?”

Saatuaan lahjoitukset hätäsuojan koor- dinaattori sanoi vanhin ja sisar Gramesille: ”Kirkkonne on tuonut meille ensimmäiset

lihatuotteet ja tuoreet vihannekset, jotka olemme saaneet maanjäristyksen jälkeen.”

”Tuntui hyvältä”, sisar Grames sanoo, ”olla todellinen auttava käsi paitsi hätäsuojassa olleille niin myös pappeusjohtajille, jotka yritti- vät niin kovasti auttaa ja tukea hädänalaisia.”

Vanhin Niiyama selittää neuvoston pon- nistelujen toista myönteistä tulosta: ”Olemme havainneet, että kirkon avustustyöstä kertomi- nen jäsenille sekä ulkopuolisille mielipidejoh- tajille on ollut hyvin tärkeää tiedotustoimin- tamme tavoitteiden kannalta. Minusta tuntuu, että ihmisillä kirkon ulkopuolella on nyt parempi mielikuva kirkosta ja jäsenillä on suu- rempi luottamus kirkon voimaan Japanissa.”

Tiedotustoiminta on apuväline paikallisille pappeusjohtajille

Tiedotusneuvostot ovat ratkaisevan tärkeä osa maailmanlaajuisista organisaatiota, ja pap- peusjohtajat voivat hyödyntää niitä, koska ne tuntevat paikallisen toimintaympäristön ja kykenevät auttamaan yhteiskunnallisiin tarpeisiin vastaamisessa. Sisar Serdjuk Ukrai- nassa sanookin: ”On palkitsevaa nähdä, kuinka hyvin pappeusjohtajat ovat käyttäneet tiedotustoimintaa apuvälineenä pappeusta- voitteidensa saavuttamisessa. Yksi sellainen esimerkki on Mormon Helping Hands -hank- keissamme suorittamamme yhteiskunnallinen palvelu, joka on kasvattanut ykseyttä seu- rakuntien jäsenten keskuudessa ja on myös auttanut rakentamaan läheisemmän suhteen kirkon ja paikallisten yhteisöjen välillä.” ■

Kirkon tiedotuksen verkkosivusto – englanninkieli- senä osoitteessa publicaffairs.lds.org – tarjoaa lisää hyödyllistä tietoa.

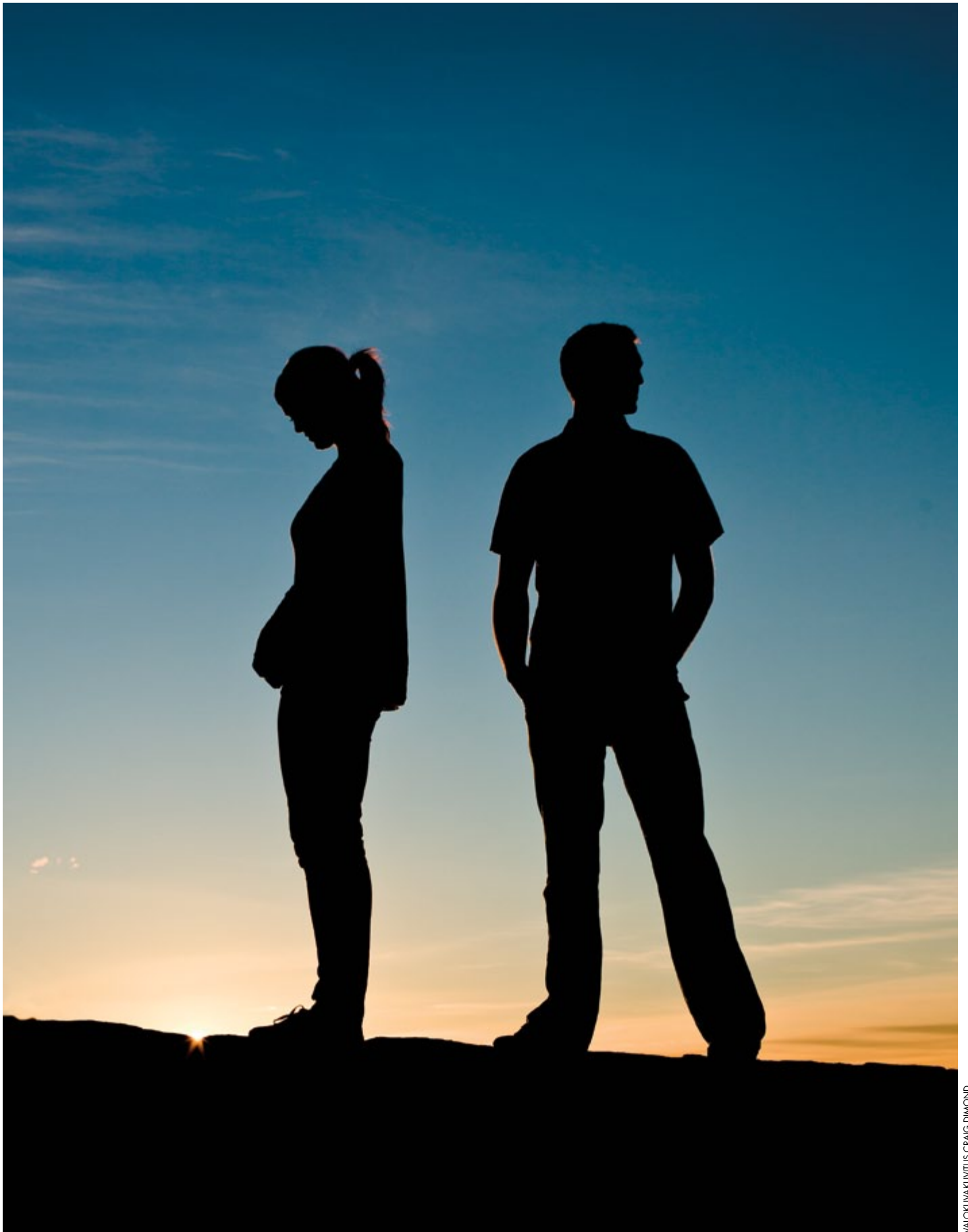
VIITE

1. Kari Huus, ”In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock”, World Blog NBC Newsissa, 18. maaliskuuta 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

PROFEETTOJEN OHJEITA TIEDOTUS- TOIMINNASTA

Seuraavat puheet voi- vat auttaa pappeus- johtajia, tiedotusneu- vostoihin kuuluvia ja muita jäseniä ymmär- tämään paremmin, kuinka tiedotustoi- minta auttaa vahvis- tamaan yhteisöjä ja täyttämään pappeu- den tavoitteita.

- L. Tom Perry, ”Täy- dellinen rakkaus karkottaa pelon”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 41–44.
- M. Russell Ballard, ”Nimen tärkeys”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 79–82.
- M. Russell Ballard, ”Usko, perhe, tietoa ja hedelmiä”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 25–27.
- Gordon B. Hinckley, ”Mitä ihmiset kyselevät meistä?”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 82–85.
- Ezra Taft Benson, ”Menestykseen Jumalan valta- kunta”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 57–61.

VALOUKAVITUS CRAIG DIMOND

Älkää koskaan antako periksi

*Mies ja vaimo kertovat, kuinka he kokivat kääntymyksen
Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin – välissä 35 vuotta.*

Al ja Eva Fry

Vaimon kertomus

Toivoin ja odotin 35 vuoden ajan, että miehestäni tulisi kirkon jäsen. Nuo pitkät vuodet olivat täynnä hartaita rukouksia, mutta erityisesti kolme rukousta ovat olleet unohtumattomia käännekohtia kokemuksissani.

Al ja minä solmimme avioliiton vuonna 1959. Vuosikymmen myöhemmin meillä oli kolme lasta ja asuimme kanadalaisessa pikkukaupungissa. Alilla oli rakennusliike, ja minä olin kotiäiti, joka auttoi toisinaan liikkeessä. Viikonloppuisin Al ja minä juhlimme ystäviemme kanssa, aina alkoholia käyttäen. Isäni oli ollut alkoholisti, joten minua inhotti se, että alkoholinkäytöllä oli niin tärkeä sija elämässämme, mutta siitä oli tullut meidän tapamme viettää aikaa ystäviemme kanssa.

Sinä vuonna, 1969, tajusin, ettei elämäni johda mihinkään ja että lapsemme ansaitsivat parempaa kuin se, mitä heille tarjosimme. Eräänä iltana jälleen yksien juominkien jälkeen polvistuin rukoilemaan: ”Rakas Jumala, jos olet olemassa, auta minua muuttamaan elämäni.” Lupasin Hänelle, etten koskaan enää joisi alkoholia, ja sitä sitoumusta olen kunnioittanut siitä asti.

Se oli ensimmäinen unohtumaton rukous, ja siihen vastattiin nopeasti. Mieheni veljentytär oli saanut kutsun osallistua Alkeisyhdistykseen erään myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan ystävän kanssa. Kun tytön äiti eli kälyni sai tietää enemmän kirkosta, hän tunsin innoitusta tilata minulle kirkon lehden, jonka ensimmäinen numero saapui kuukauden

sisällä siitä, kun olin pitänyt tuon ensimmäisen rukouksen. En tiennyt, mikä mormoni on, mutta rakastin lehdissä olevia artikkeleita ja luin lehdet kannesta kanteen. Päätin tutkia kirkkoa, ja sieltä löysin vastaukseni. Minä *todella* muutin elämäni, ja minut kastettiin 19. kesäkuuta 1970.

Al ei halunnut samaa kuin minä. Hän piti aiemmasta elämäntavastamme ja noudatti sitä edelleen. Hän oli yhä hyvä aviomies, isä ja perheen elättäjä, mutta seuraavien 35 vuoden ajan minä olin omillani, mitä evankeliumiin tulee.

Kasvatin lapsiamme kirkossa, mutta muutaman vuoden kuluttua lapsemme päättivät, että he viettäisivät sunnuntainsa mieluummin veneillen isänsä kanssa kuin käymällä kirkossa minun kanssani. Olin hyvin pettynyt. Kerran vuonna 1975 puhuin vaarnajohtajani kanssa ja kerroin hänelle, että olin päättänyt, että minun piti jättää kirkko, koska se oli rikkomassa perheemme. Hän kuunteli kärsivällisesti ja sanoi: ”Tee, mitä sinun täytyy, mutta huolehdi siitä, että taivaallinen Isäsi hyväksyy sen.” Niinpä menin kotiin, rukoilin ja paastosin. Se oli toinen unohtumaton rukous. Sain vastaukseksi vaikutelman, jonka mukaan minä olin perheelleni lenkki evankeliumin ketjuun, ja jos rikkoisin sen lenkin, kaikki joutuisivat hukkaan. Tiesin, että vastaus tuli Jumalalta, joten sitouduin pysymään aina kirkossa. Ja niin olen tehnytkin.

Uskollisena pysyminen ei ollut helppoa, mutta monet asiat autoivat minua säilyttämään uskoni ja toivomaan

ELÄKÄÄ SITÄ VARTEN, RUKOILKAA SEN JOHDOSTA

”Pyrkikää koko maanpäällisen elämänne ajan toteuttamaan ahkerasti tämän elämän perimmäistä tarkoitusta *ihanneperheen kautta*. Jos ette ole vielä saavuttaneet tätä ihannetta, tehkää kaikkenne olemalla kuuliaisia ja uskomalla Herraan, jotta määrätietoisesti etenisitte niin lähelle sitä kuin mahdollista. Älkää antako minkään saada teitä luopumaan tästä tavoitteesta. – Jos [siihen] ei vielä tällä hetkellä kuulu sinetöiminen temppelissä vanhurskaaseen puolisoon, eläkää sitä päivää varten. Rukoilkaa sen johdosta. Uskokaa, että se tulee osaksenne. Älkää koskaan tehkö mitään sellaista, mikä tekisi teidät siihen kelvottomiksi. Jos olette kadottaneet haaveenne iankaikkisesta avioliitosta, kaivakaa se uudelleen esiin. Jos unelmanne vaatii kärsivällisyyttä, antakaa sille sitä. Veljeni ja minä rukoilimme ja teimme työtä 30 vuotta, ennen kuin äitimme ja kirkkoon kuulumaton isämme sinetöitiin temppelissä. Älkää yrittäkö liikaa. Tehkää parhaanne. Emme pysty sanomaan, saadaanko tämä siunaus verhon tällä vai tuolla puolen, mutta Herra pitää lupauksensa.”

Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista, ”Tärkeimmät asiat ensin”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 7.

kärsivällisesti sitä päivää, jolloin Al miettisi uudelleen suhtautumistaan evankeliumiin:

- Rakastin aina Alia ja tein parhaani pitääkseni hänestä huolen ja ollakseni kannustava, uskollinen vaimo.
- Rukoilin jatkuvasti. Taivaallisesta Isästä ja Jeesuksesta Kristuksesta tuli kumppaneitani evankeliumissa. Kun oli vaikeaa olla Alin kanssa, koska hän ei elänyt evankeliumin tasovaatimusten mukaan, puhuin taivaallisen Isäni kanssa ja opin tuntemaan Vapahtajani.
- Luin säännöllisesti pyhiä kirjoituksia ja kaikkia muita kirkon julkaisuja, jotka sain käsiini, mukaan lukien *Ensign*-lehti. Etenkin kahdesta pyhien kirjoitusten kohdasta, 3. Nefi 13:33 ja OL 75:11, tuli minulle erityisen merkityksellisiä ja vaikuttavia. Ne antoivat minulle voimaa ja kärsivällisyyttä kestää odottaessani sydämenmuutosta miehessäni ja lapsissani.
- Kävin uskollisesti kirkossa yksin siihen asti kunnes kukin lapsistamme tuli takaisin. Kaikki ovat nyt

aktiivisia. Kun he tulivat aikuisiksi ja lähtivät kotoa, jatkoin kirkossa käymistä yksin.

- Pidimme perheillan, vaikka Al ei tiennyt, että se oli sitä. Toin päivällispöydässä esiin jonkin aiheen, ja meillä oli tapana keskustella siitä perheenä.
- Yritin aina olla kuuliainen ja tehdä oikein.
- Sain lisää voimaa pyytämällä pappeuden siunauksia.
- Kysyin neuvoja pappeusjohtajilta.
- Kohtelin kirkon ystäviäni perheenjäsenenä.
- Kävin temppelissä ja sain oman endaumenttini. Sen päätöksen tekeminen vei monta vuotta. Pelkäsin, että se vaikeuttaisi suhdettani Aliin. Lopulta huomasin, että minulle se oli paras päätös. Al tuki sitä, se teki minut onnelliseksi, ja saatuani endaumentin en enää tuntenut Alia kohtaan katkeruutta siitä, etten käynyt temppelissä. Kun osallistuin temppelipalveluun, panin usein Alin nimen rukousluetteloon.

Kaiken kaikkiaan elin edelleenkin uskollisen kirkon jäsenen tavoin. Etsin pieniä tapoja kertoa Alille evankeliumista, vaikka hän ei yleensä halunnutkaan kuulla siitä. Mutta huomasin, että Pyhä Henki innoitti minua niin, että sanoin oikeita asioita ja löysin oikean tavan ja hetken jakaa ne hänen kanssaan. Myöhemmin sain tietää, että koska olin uskollinen Alille ja sitoutunut häneen, Henki kosketti häntä aika ajoin.

Al suostui jopa muutamaan kertaan kuuntelemaan lähetystyöoppiaiheet. Mutta joka kerta petyin, koska hän palasi aina vanhaan elämäntapaansa. Näinä lannistavinakin hetkinä taivaallinen Isä kuitenkin piti minusta huolen ja korvasi muilla siunauksilla sen, mitä minulla ei ollut. Koko ajan minä tiesin, että Alin sisimmässä oli jotakin, jota kannatti odottaa.

Hitaasti Al alkoi muuttua. Hän lakkasi kiroilemasta. Hän lopetti alkoholinkäytön. Hän kohteli minua paremmin kuin koskaan aiemmin. Hän alkoi käydä kirkossa.

Ja minä rukoilin rukoilemistani.

Uskomattoman vastauksen kolmanteen unohtumattomaan rukoukseeni sain huhtikuussa 2005. Mietin, ottaisiko Al koskaan vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin – aloin tuntea itseni hieman epätoivoiseksi. Anoin taivaalliselta Isältä Hänen apuaan. Ajan on täytynyt silloin viimeinkin olla oikea, koska 9. heinäkuuta Al kastettiin.

Vaikka tähän pisteeseen pääseminen ei ollut helppoa, olen kiitollinen siitä, että olen nähnyt, kuinka Jumalan hämmästyttävä voima muuttaa epäuskoisen sydämen uskovaksi. Tiedän, että Hän kuuli ne monet rukoukset, joita 35 vuoden aikana pidin, ja vastasi niihin. Hänen vastaustensa ansiosta elän nyt muuttuneen miehen kanssa, miehen, joka rakastaa taivaallista Isäämme yhtä paljon kuin minä. Ja me rakastamme toisiamme syvemmin kuin koskaan aiemmin.

Tiedän, että kirkossa on muita, jotka odottavat, toivovat ja rukoilevat, että rakas ihminen tulisi kirkkoon. Haluan rohkaista näitä veljiä ja sisaria ottamaan oma-kohtaisesti vastaan Vapahtajan kutsun tulla Hänen luokseen (ks. Alma 5:34) eikä tyytyä vain kannustamaan rakkaitaan. Tiedän kokemuksesta, että sen tekeminen antaa voimaa, jota mikään muu ei voi antaa. Pysyminen lähellä taivaallista Isää, Hänen käskyjensä noudattaminen ja nykyisistä siunauksista nauttiminen tuovat onnea ja antavat Hänelle mahdollisuuden tehdä työtä meidän kauttamme.

Todistan, että Jumala kuulee rukouksemme. Uskossa Herraan turvaaminen ja Hänen aikataulunsa hyväksyminen on harvoin helppoa, mutta tiedän, että Hänen ajoituksensa on aina oikea.

Miehen kertomus

Niiden 35 vuoden aikana monet ihmiset keskustelivat evankeliumista kanssani. Vaimoni ei koskaan hukannut tilaisuutta puhua siitä, ja hänellä oli tapana ovelasti jättää Mormonin kirja ja *Ensign*-lehti selvästi näkyville. En tietenkään koskaan ottanut niitä käteeni. Hän kutsui monta kertaa lähetyssaarnaajat meille, ja muutama pari opettikin minulle lähetystyöoppiaiheet.

Mikä siis esti minua astumasta kasteen vesiin?

Minulla oli aina jokin tekosyy. Tein pitkää päivää. En ymmärtänyt, miten minulla ikinä olisi aikaa evankeliumille. Minulla oli aivan liian kiire ansaita rahaa. Niinpä sanoin Evalle: ”Joskus kun tahti hiljenee ja minulla on enemmän aikaa, luen Mormonin kirjan.”

Mutta en koskaan tehnyt niin. Sitä paitsi en ole ikinä ollut mikään lukija, ja kun yritin lukea Raamattua, siinä ei ollut minusta mitään järkeä. Siihen se sitten päättyi.

Oli toinenkin asia, joka esti minua liittymästä kirkkoon.

Se oli paljon vakavampi: se syntinen elämä, jota elin. Kuningas Benjamin opettaa meille, että luonnollinen ihminen on ”Jumalan vihollinen – –, ellei hän taivu Pyhän Hengen kutsuun” (Moosia 3:19). Minä en taipunut – annoin asian olla. Vapahtaja on sanonut: ”Joka ei ole minun puolellani, on minua vastaan” (Matt. 12:30). Tajuan nyt, että olin Häntä vastaan eläessäni siten kuin elin. Minun piti muuttua.

Elin evankeliumin vaikutuspiirissä, vaikkakaan en todellisuudessa koskaan sen mukaan, mutta kun aikaa kului, aloin tuntea Hengen. Lakkasin juhlimasta ja juomasta. Kun tein tuon muutoksen, Hengen vaikutus alkoi ilmetä useammin. En vielääkään ollut siellä, missä minun piti olla – kielenkäyttöni ei ollut kovin hyvää ja minulla oli muitakin pahoja tapoja, joista päästä eroon – mutta olin muuttumassa.

Kun luin tyttäreni kirjettä, tajusin, ettei minulla ollut enää tekosyitä.

Sitten yhtenä päivänä sain paketin. Se oli yhdeltä tyttäristämme, Lindalta. Siinä oli Mormonin kirja ja Raamattu, ja niihin oli merkitty monia kohtia. Hän kirjoitti minulle myös kirjeen, jossa hän kertoi minulle, kuinka paljon hän rakasti minua ja halusi minun tietävän sen, mitä hän tiesi.

Hän kirjoitti: ”Ainoa keino tietää, onko Jeesuksen Kristuksen evankeliumi totta, on kysyä vilpittömin sydämin ja vakain aikain.”

Sitten Linda kertoi useista pyhien kirjoitusten kohdista, jotka johdattivat minut rukouksen ja pyhien kirjoitusten tutkimisen tielle.

”Ainoa tapa, jolla opin tuntemaan Vapahtajani ja taivaallisen Isäni”, hän kirjoitti, ”on rukoilla ja lukea Heitä koskevia asioita pyhistä kirjoituksista.”

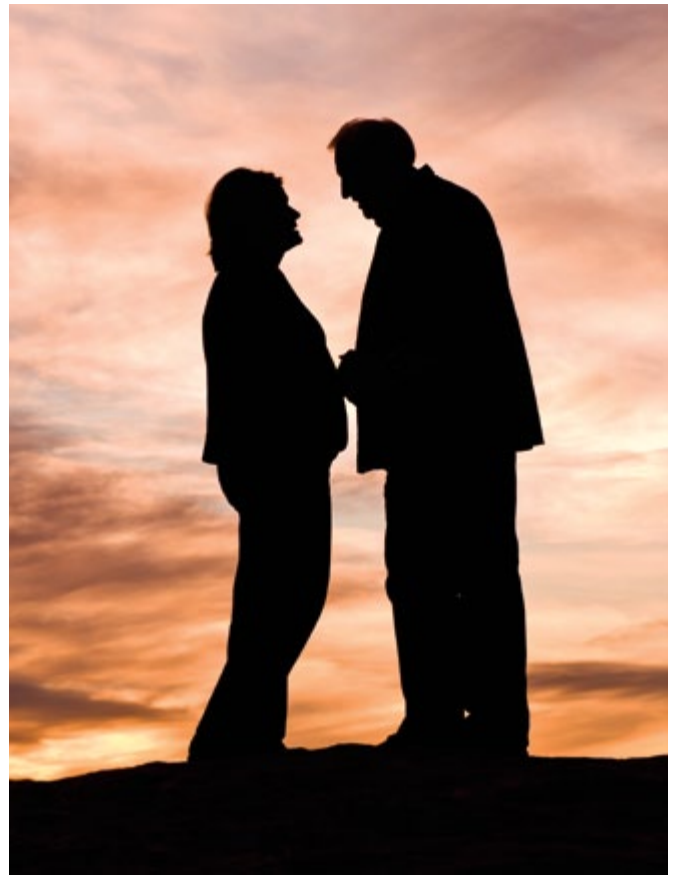
Sitten hän kuvaili, kuinka tärkeää nöyryys on ja kuinka hänellä ei voinut olla rauhaa, ellei hänen elämänsään ollut Jumalaa. Lopuksi hän kirjoitti: ”Älä viivyttelä enää. Sinulle on annettu niin paljon. Nyt on vuorostaan sinun aikasi antaa taivaalliselle Isälle. Se on ainoa tie todelliseen onneen.”

Minulla ei ollut enää tekosyitä. Töissä alkoi olla rauhallisempaa, ja minulle jäi vähän ylimääräistä aikaa. Niinpä aloin lukea ja tutkia pyhien kirjoitusten kohtia, jotka hän oli merkinnyt minua varten, ja niistä sain halun lukea koko Mormonin kirjan. Mutta oli vielä kovin monia asioita, joita en ymmärtänyt.

Tässä vaiheessa kävin sakramenttikokouksessa, koska vaimoni sanoi, että olisi mukavaa, jos tulisin ja istuisin hänen vieressään. Hän myös ehdotti, että lukisin Opin ja liitot. Tein niin ja ymmärsin sitä paremmin. Sitten vaimoni avulla luin Mormonin kirjan ja koin, miten pyhät kirjoitukset heräsivät elämään. Monien rukousten jälkeen Henki alkoi vaikuttaa minuun voimakkaasti.

Mikä sai tämän aikaan minussa? Pyhä Henki ja pyhistä kirjoituksista saamani tieto. Kumpikin antoi minulle rohkeuden muuttaa elämäni ja pyytää Jumalalta anteeksi syntejäni, jotka olivat todellisuudessa se, mikä esti minua liittymästä kirkkoon kaikkien noiden vuosien ajan.

Syntieni tunnustaminen oli hyvin vaikeaa. Se toi minulle sellaista tuskaa, että makasin murheen murtamana sängyssä kolme päivää. Mutta Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta sain anteeksiannon. Sitten taivaallinen

Elämäämme on tullut suurta onnea, koska olemme yhtä evankeliumissa.

Isä antoi minulle voiman nousta ja ryhtyä elämään uutta elämäni.

Poikani Kevin kastoi minut 9. heinäkuuta 2005. Yksi niistä lähetyssaarnaajista, jotka olivat opettaneet vaimoani vuosikymmeniä aiemmin, oli tilaisuudessa mukana. Kaksi vuotta myöhemmin vein perheeni San Diegon temppeliin Kaliforniassa, ja meidät sinetöitiin ajaksi ja iankaikkisuudeksi.

Viimeiset seitsemän vuotta ovat olleet onnellisimmat vuodet elämässäni. Voin viimeinkin täyttää paikkani perheemme patriarkkana ja hengellisenä johtajana ja jakaa evankeliumin vaimoni, lastemme ja yhdeksän lapsenlapsemme kanssa. Tämä perheen ykseys on vahvistanut hengellisesti jokaista. Vävyyni on liittynyt kirkkoon, ja neljä lastenlapsistamme on palvellut tai palvelee parhaillaan lähetystyössä. Uusi elämäni kirkossa on ihme. Minulla ei ollut aavistustakaan, miten suurta onnea ja kasvua se toisi minulle.

Olen hyvin kiitollinen tästä toisesta mahdollisuudesta. Olen kiitollinen siitä, että voin korvata noita menetettyjä vuosia tekemällä Jumalan työtä. ■

Vanhin José A. Teixeira

seitsemänkymmenen
koorumiasta

KOHDATKAA TULEVAISUUS TOIVEIKKAINA

Kun asetamme Herran, Hänen valtakuntansa ja perheemme ensimmäiseksi, saamme toivon, jota tarvitsemme kohdataksemme nykyiset ja tulevat haasteet.

Veli Arnaldo Teles Grilosta tuli yksi parhaista ystäväistäni, kun olin noin 25-vuotias. Veli Grilo oli silloin 62-vuotias eläkkeelle jäänyt insinööri, ja hänet kutsuttiin neuvonantajakseni silloisen Oeirasin piirin johtokuntaan Portugalissa. Palvelimme yhdessä useita vuosia.

Hänen viisautensa ja kokemuksensa ansiosta minä, nuori pappeusjohtaja, sain paljon arvokkaita neuvoja ja oivalluksia. Hän oli luonteeltaan optimisti. Hän näki aina jokaisen tilanteen valoisaa puolta, ja hänellä oli hyvä huumorintaju. Hänen asenteensa oli suuren innoituksen lähteenä monille hänen lähellään ja erityisesti minulle, koska tiesin niistä vaikeista haasteista, joita hän oli kohdannut.

Valmistuttuaan insinööriksi veli Grilo oli pestautunut tutkijaksi Portugalin valtakunnalliseen maatalousjärjestöön, ja myöhemmin hän matkusti erääseen Portugalin siirtokuntaan Afrikassa johtamaan puuvillan tutkimushanketta. Hanke johti hänet menestykselliselle uralle ja suuren kansainvälisen pankin pääjohtajaksi tuossa maassa. Niiden miltei 30 vuoden aikana, jotka hän vietti Afrikassa, hän kasvatti

Veli Arnaldo Teles Grilo – kuvassa oikealla vuonna 1956 ja yllä vuonna 1960 sen auton vieressä, jonka hän antoi erälle ystävälle auttaakseen tätä pääsemään sotaa pakoon – joutui jättämään kaiken, minkä eteen hän oli tehnyt työtä, mutta hän pysyi ankkuroituneena lujiin periaatteisiin, rakkauteen perhettään kohtaan ja uskoonsa Jeesukseen Kristukseen.

hienon perheen ja nautti hyvästä elämästä, kunnes hänen perheensä oli yllättäen pakko palata Portugaliin selkkauksen ja sodan aiheuttaman murhenäytelmän vuoksi.

Nähtyään omin silmin sodan tuhoiset vaikutukset rakastamassaan maassa veli Grilo ja hänen perheensä jättivät taakseen kaiken, minkä eteen he olivat tehneet työtä – kaiken omaisuutensa ja kaikki henkilökohtaiset tavaransa.

Veli Grilon viimeisinä kuukausina Afrikassa sota hävitti vähitellen kaiken rauhan ja vakauden, mutta sen synnyttämästä sekasorrosta ja myllerryksestä huolimatta veli Grilo pelasti yhden ystävistään antamalla tälle kalliin Saksasta ostamansa auton. Auton ansiosta hänen ystävänsä ja tämän äiti pääsivät sotaa pakoon.

Se suuri aineellinen omaisuus, jonka veli Grilo oli hankkinut tekemällä koko elämänsä ahkerasti töitä, ei sumentanut hänen elämänsä tärkeysjärjestystä. Hän pysyi ankkuroituna lujiin periaatteisiin ja rakkauteen perhettään kohtaan.

Kun hän 52-vuotiaana palasi Portugaliin, hän joutui kohtaamaan sen tosiasian, että kaikki oli aloitettava alusta. Kuinka hän oli selviytynyt elämässään kaikista näistä

vastoinkäymisistä ja murhenäytelmistä? Miksi hän suhtautui niin myönteisesti nykyisyyteen ja tulevaisuuteen? Miksi hän oli niin luottavainen?

Veli Grilo koki kääntymyksen kirkon alkuaikoina Portugalissa, ja hänestä tuli vankka tukipilari ja pioneeri tuossa maassa. Hän vei perheensä useita kertoja temppeeliin Sveitsiin tehden tuon 4 500 kilometrin edestakaisen matkan uskoa ja omistautumista osoittaen. Palveluvuosinaan veli Grilo ja hänen vaimonsa toivat iloa lapsilleen ja monille muille.

Veli Grilon usko keskittyi Jeesukseen Kristukseen ja tietoon siitä, että lopussa Jeesus Kristus hallitsisi. Se antoi hänelle toivoa nykyhetkeen ja tulevaisuuteen.

Uusi testamentti päättyy suuren toivon sanomaan.¹ Profeetat kuten Johannes Ilmestyksensajaaja ovat nähneet, mitä tulee tapahtumaan, ja kertoneet meille siunauksista, joita saisimme, jos pysyisimme vanhurskaina ja kestäisimme loppuun asti.

Johannes näki kirjan, jossa oli seitsemän sinettiä tai ajanjaksoa, ja hän kuvaili, kuinka Saatana on aina taistellut vanhurskaita vastaan (ks. Ilm. 5:1–5; 6). Mutta Johannes näki myös, että Saatana sidottaisiin ja että Kristus hallitsisi voitokkaana (ks. Ilm. 19:1–9; 20:1–11). Lopulta hän näki, että viimeisen tuomion jälkeen vanhurskaat asuisivat Jumalan luona (ks. Ilm. 20:12–15).

Yksi nykyajan suurista haasteista on oppia kukistamaan pelko ja epätoivo voittaakseen koettelemukset ja kiusaukset. Kun avaamme sanomalehden, selailemme internetiä tai kuuntelemme uutisia radiosta tai televisiosta, jo muutamassa minuutissa eteemme tulee ahdistavia kuvauksia rikoksista ja luonnonkatastrofeista, joita tapahtuu joka päivä.

Se, että ymmärrämme pyhien kirjoitusten lupaukset siitä, kuinka Herra tulee voittamaan pahan ja kuinka totuus tulee voittamaan erheen, voi auttaa meitä kohtaamaan

tulevaisuuden toiveikkaana ja optimistisena. Näemme nykyajan maailmassa sotaa, luonnonkatastrofeja ja talouskriisejä. Toisinaan nämä tapahtumat eivät ole vain asioita, joita tarkastelemme etäältä, vaan asioita, jotka vaikuttavat meihin henkilökohtaisesti.

Meillä ei ole mitään tarvetta surra menetettyä maallista omaisuutta tai kiintyä siihen, mikä on ajallista, sillä nuo asiat voivat viedä meiltä ilon elämän yksinkertaisista, ylevistä asioista.

Olen kiitollinen veli Arnaldo Teles Grilon esimerkistä. Hän piti ensimmäisellä sijalla hengellisiä asioita – niitä, jotka ”ovat [meille] suuriarvoiset viimeisinä aikoina” (2. Nefi 25:8), mukaan lukien perhesuhteet ja muiden palveleminen.

Meidän kaikkien tulisi kohdata tulevaisuus toiveikkaina, koska me tiedämme, että pahuuden voimat tullaan

voittamaan. Kohdatessamme haasteita meidän kaikkien tulisi säilyttää myönteinen asenne, koska meillä on tänä aikana pyhät kirjoitukset, elävien profeettojen opetukset, pappeuden valtuus, temppelit sekä toistemme tuki kirkon jäseninä. Meidän kaikkien tulisi rukouksen avulla selviytyä voittajiksi (ks. OL 10:5). Ja mikä tärkeintä, meillä tulisi olla iankaikkisen elämän toivo Herran täydellisen sovitusuhrin ansiosta (ks. Moroni 7:41).

Kun tärkeysjärjestyksemme on oikea, me elämme rikkaampaa ja antoisampaa elämää. Kun asetamme Herran, Hänen valtakuntansa ja perheemme ensimmäiseksi, saamme toivon, jota tarvitsemme kohdataksemme nykyiset ja tulevat haasteet. ■

VIITE

1. Ks. Ilm. 19–22; ks. myös oppiaihe 46 julkaisussa *Uusi testamentti, Evankeliumin oppi -luokan opettajan opas*, 1998.

Kohdatessamme haasteita meidän kaikkien tulisi säilyttää myönteinen asenne, koska meillä on tänä aikana pyhät kirjoitukset, elävien profeettojen opetukset, pappeuden valtuus, temppelit sekä toistemme tuki kirkon jäseninä.

TÄMÄ TEKSTI ON HEPREAA

Kun useita vuosia sitten luin Vanhan testamentin, kiinnostuin sen opetuksista, etenkin Jesajan kirjoituksista, ja jatkoin sen tutkimista. Vuonna 2010 istuin lentokoneessa erään juutalaisen rabbin vieressä. Aloitin keskustelun kysymällä häneltä joistakin Jesajan kirjan kohdista. Keskustelumme edetessä puhuimme pappisuuden valtuuden tärkeydestä siten kuin se ymmärretään Vanhassa testamentissa.

Rabbi kysyi minulta, mistä kirkkoni jäsenet saavat pappisuuden valtuutensa. Tartuin tilaisuuteen ja kerroin hänelle

Joseph Smithin ensimmäisestä näystä sekä Aaronin ja Melkisedekin pappisuuden palautuksesta. Keskustelimme Mormonin kirjan kääntämisestä ja sen tarkoituksesta olla toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta.

Rabbin kiinnostus heräsi. Hän kysyi, kuinka vanha Joseph oli saadessaan ensimmäisen näyn. Kun kerroin, että Joseph oli 14-vuotias, suunnilleen samanikäinen kuin Vanhan testamentin Samuel, hän vastasi, että monet profeetoista kutsuttiin heidän ollessaan nuoria. Hän sanoi, että oli johdonmukaista, että Jumala

Rabbi kysyi minulta, mistä kirkkoni jäsenet saavat pappisuuden valtuutensa. Kerroin hänelle Joseph Smithin ensimmäisestä näystä sekä Aaronin ja Melkisedekin pappisuuden palautuksesta.

kutsuisi Joseph Smithin tämän ollessa teini-ikäinen.

Avasin pyhät kirjoitukseni, ja yhdessä me luimme kolmen silminäkijän ja kahdeksan silminäkijän todistukset. Kerroin hänelle, että monet näistä silminäkijöistä olivat jättäneet kirkon mutta yksikään ei ollut koskaan kieltänyt nähneensä kultalevyjä.

”Kuinka he voivat jättää kirkon nähtyään enkelin ja levyt?” hän kysyi.

”Muistan, että Israelin lapset rakensivat kultaisen vasikan pian sen jälkeen kun he olivat nähneet Kaislameren jakautuvan”, vastasin.

Hän otti esiin Ensimmäisen Nefin kirjan ja alkoi lukea. Hän pysähtyi ja sanoi: ”Tämä teksti on hepreaa.”

Sitten hän selitti, miksi teksti vaikeutti englannin kielelle käännettyä heprealta. Kerroin hänelle, että kirjan oli kirjoittanut yksi Israelin heimoista. Lainasin kohtaa Hes. 37:15–20, jossa puhutaan Juudan sauvasta ja Joosefin sauvasta. Olimme yhtä mieltä siitä, että Juudan sauva tarkoittaa Raamatua, ja minä selitin, että Joosefin sauva on Mormonin kirja.

Kolmituntisen keskustelumme päätteeksi rabbi ilmaisi olevansa kiinnostunut saamaan itselleen Mormonin kirjan. Kun palasin kotiin, lähetin hänelle kirjan, johon olin kirjoittanut oman todistukseni. Olen kiitollinen siitä, että pyrkimykseni tutkia Vanhaa testamenttia olivat valmistaneet minua keskustelemaan pyhistä kirjoituksista ja lausumaan todistukseni uudelle ystävälleni, rabbille. ■

Derk Palfreyman, Utah, USA

SINUN ON PARASTA RUKOILLA ENSIN

Olin jäädä pois kirkosta, koska olin eri mieltä vaarnanjohtajani kanssa. Tunsin, että hän oli tehnyt jotakin, mikä ei ollut oikein. Hän ei mielestäni toiminut siten kuin asiat olisi pitänyt tehdä, joten lakkasin käymästä kirkossa.

Vaimoni sanoi minulle: ”Et voi tehdä tuollaista päätöstä, ellet ensin todella rukoile ja paastoa.”

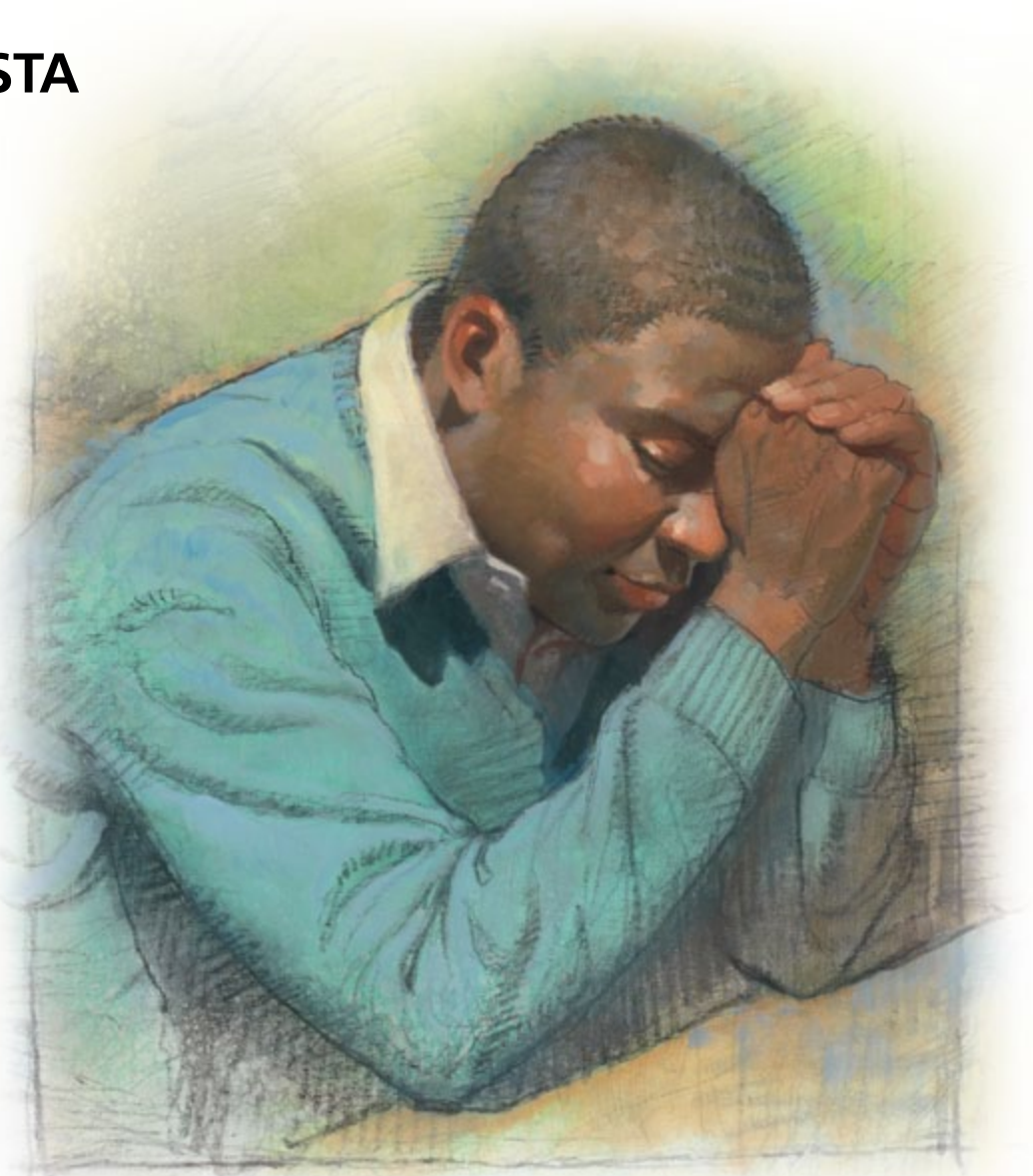
Hän oli oikeassa. Kun olin rukoillut jonkin aikaa, mieleeni tulivat seuraavat sanat selkeinä ja suorina: ”Jumalan palvelija on Jumalan kutsuma.”

Sinä yönä näin unen. Unessani iso-isäni nuhteli minua siitä, että taistelin johtajaani vastaan. Sitten heräsin enkä saanut unta koko loppuyönä. Pohdittuani syvällisesti koko pitkän yön tiesin, mitä minun piti tehdä. Menin vaarnanjohtajani luokse ja pyysin anteeksi. Hän hyväksyi mielihyvin anteeksipyyntöni, ja me rukoilimme yhdessä.

Palasin heti kirkkoon. Kaksi viikkoa myöhemmin yhtiöni siirsi minut Abujaan, Nigerian pääkaupunkiin. Hämmentyneenä mietin, miksi minut johdatettiin pois vaarnasta juuri kun olin saanut sovittua minua vaivanneen asian.

Pian sain tietää, että Herra valmisti minua. Ollessani toista kuukautta Abujassa minut kutsuttiin seurakunnanjohtajaksi.

Olen varma, että taivaallinen Isä halusi opettaa minulle, miten tärkeää on tukea kirkon johtohenkilöitä, ennen kuin Hän kutsui minut

Kun olin rukoillut jonkin aikaa, mieleeni tulivat seuraavat sanat selkeinä ja suorina: ”Jumalan palvelija on Jumalan kutsuma.”

johtotehtävään. Tämä kokemus vahvasti todistustani. Nyt yritän mahdollisimman hyvin kuunnella johtajieni neuvoja, koska tiedän, että he ovat Jumalan kutsumia. Ja sen, jonka Hän kutsuu, Hän valmistaa.¹

Johtajamme ovat inhimillisiä ihmisiä. Vaikka he saavat innoitusta, he eivät ole täydellisiä. Opin, että jos me

olemme eri mieltä heidän kanssaan, meidän pitää tukea ja rohkaista heitä sekä rukoilla heidän ja itsemme puolesta, jotta voimme luottaa Jumalaan ja Hänen valitsemiinsa palvelijoihin. ■
Martins Enyiche, Nigeria

VIITE

1. Ks. Thomas S. Monson, ”Kutsuttu palvelemaan”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 46.

Kysyin, aikoiko hän lausua todistuksensa, kun tulisi sen aika. Hän vastasi myöntävästi ja kysyi sitten: "Entä sinä?"

AIOTKO LAUSUA TODISTUKSESI?

Minulla oli äskettäin tilaisuus osallistua sakramenttikokoukseen eräässä toisessa osavaltiossa sellaisten kirkon jäsenten kanssa, joita en tuntenut. Jutustellakseni hie-man vieressäni istuvan veljen kanssa kysyin, aikoiko hän lausua todistuksensa, kun tulisi sen aika. Hän vastasi myöntävästi ja kysyi sitten: "Entä sinä?"

"Ei, luultavasti en", vastasin. Sitten lisäsin: "Mutta kirkko on tosi ja evankeliumi on totta."

Unohdin pian lyhyen keskustelumme. Kun tilaisuus todistusten

lausumiseen tuli, meitä kehoitettiin puhumaan lyhyesti, jotta monilla voisi olla tilaisuus todistaa. Kun se veli, jonka kanssa olin puhunut, nousi esittämään todistuksensa, hän myönsi, ettei ollut riittävästi aikaa sanoa kaikkea, mitä hän halusi kertoa evankeliumista ja sen tuomasta onnesta. Sen sijaan hän kertoi lyhyestä keskustelusta minun – juuri tapaamansa henkilön – kanssa, ja siitä, kuinka lyhyt toteamukseni tiivistyi yhteen kaiken: kirkko on tosi ja evankeliumi on totta. Juuri se on tärkeää.

Miettiessäni tuota kokemusta

ymmärrän, että me voimme todistaa monella tavalla ja lyhyenäkin hetkenä meillä voi olla myönteinen vaikutus muihin. Olemmepa tekemisissä jonkun kanssa miten pikaisesti tahansa, me voimme jättää myönteisen vaikutelman evankeliumista ja itsestämme.

Minä en sinä päivänä lausunut todistustani korokkeelta, mutta lyhyen todistukseni kuulivat ja vaikutukseni tunsivat sekä se veli, jonka kanssa puhuin, että ne, jotka kuulivat hänen todistuksensa. ■

LaReina Hingson, Indiana, USA

MINÄ HALUAN ISTUA JEEСУKSEN SYLISSÄ

Tyttärenpoikamme oli vain nelivuotias, kun poliisi poimi hänet kyytiin ison maantien varrelta. Hän sanoi olevansa matkalla isoäidin luo, noin kahdeksan kilometrin päähän.

Se oli toinen kerta, kun hän oli lähtenyt karkuun kodin kurjaa tilannetta yrittäen päästä minun luokseni. Muutaman seuraavan kuukauden kuluessa vähitellen ymmärsin, että vastuu tyttärenpoikani ja hänen kahden nuoremman siskonsa kasvatamisesta lankeaisi luultavasti minun harteilleni – ajatus, jota en ollut valmis heti hyväksymään.

Mieheni ja minä olimme parhaamme mukaan kasvattaneet lapsemme evankeliumin periaatteisiin, mutta lopulta he hylkäsivät nuo periaatteet. Minä olin viisissäkymmenissä ja tunsin, että olin viimeinkin ansainnut oikeuden tehdä sitä, mikä minua kiinnosti. Vaalin mielessäni mieheni ja minun yhteistä tavoitetta palvella lähetystyössä, kun hän jäisi eläkkeelle. Ajatus siitä, että kävisin ruokaostoksilla alle kouluikäisten kanssa, organisoisin ateriahetkiä, hoitaisin tuhansia pyykkikuormia ja olisin jonakin päivänä jälleen teiniikäisten äiti, toi kyyneleet silmiini.

Yhtenä iltpäivänä eräs asia kuitenkin muutti sydämeni. Jokin pieni juttu harmitti tyttärenpoikaani, joten nostin hänet syliini ja pyyhin hänen kyyneleensä. Kun pitelin häntä, puhuimme siitä, kuinka paljon Jeesus rakastaa häntä. Lähellä oli seinäkalenteri, jossa oli maalauksia Vapahtajasta, joten katsoimme noita kauniita kuvia yhtä kerrallaan.

Tyttärenpoikani oli erityisen kiinnostunut kuvasta, jossa Vapahtaja istui kivisen oviaukon luona sylissään pieni ruskeahiuksinen tyttö. Maalauksessa rauha säteilee sekä Vapahtajasta että lapsesta. Tyttärenpoikani katsoi kuvaa tarkoin, näytti tyttöä ja kutsui tätä siskonsa nimellä.

”Mummi, miten Katie saa istua Jeesuksen sylissä?” hän kysyi. ”Minäkin haluan istua Jeesuksen sylissä!”

”Kultapieni, sinä et voi istua nyt Jeesuksen sylissä, mutta sinä voit istua mummin sylissä”, minä vastasin. ”Jeesus antaa pienille lapsille isoäitejä,

jotka rakastavat heitä ja pitävät heitä sylissä ja huolehtivat heistä, kun he tarvitsevat sitä.”

Äkkiä sydämeni hyväksyi tulevaisuuden, jossa rakastaisin – kuten Vapahtaja rakastaisi – kolmea rakastalasta, jotka tarvitsivat minua. He eivät olleet enää taakka vaan ihana siunaus ja tilaisuus palvella Herraamme.

Olen iäti kiitollinen Herran helästä armosta, jota minulle suotiin sinä iltpäivänä. Se muutti elämäni, ja se vahvistaa ja siunaa kotiamme edelleen. ■

Julkaistaan nimettömänä

Kun pitelin sylissäni tyttärenpoikaani, jolla oli paha mieli, puhuimme siitä, kuinka paljon Jeesus rakastaa häntä.

KUN HYVÄT SUUNNITELMAT eivät TOTEUDU

Stephanie J. Burns

Tulevaisuuden suunnittelu on tärkeää etenkin nuorille aikuisille. Mutta entä kun hyvin valmistellut suunnitelmat eivät toteudukaan?

Korealainen Jung Sung Eun ei läpäissyt pätevyyskoetta, jota vaaditaan, jotta voi tulla opettajaksi. Utahilainen Tina Roper irtisanottiin työpaikasta, jossa hän oli odottanut etenevänsä pitkälle. Ohiolainen Todd Schlensker sai hengellisen vahvistuksen avioliittopäätökselle, mutta hänen kihlausensa purkautui. Italialainen Alessia Mazzolari (nimi on muutettu) lopetti ihmissuhteen, joka oli vaikuttanut täydelliseltä.

Kukaan ei pidä siitä, että joutuu turvautumaan ”suunnitelmaan B”. Mutta silloinkaan, kun suunnitelmamme kariutuvat, taivaallinen Isä ei hylkää lapsiaan. On monta hyvää tapaa, joilla elämä voi järjestyä. Aikanaan voimme jopa huomata, että esteet, jotka muuttivat suunnitelmamme, ovat antaneet meille tarvitsemaamme näkemystä ja kokemusta (ks. OL 122:7) ja johtaneet johonkin parempaan.

Kasvata luonnetta, älä ansioluetteloa

Sung Eun oli tehnyt lujasti töitä saavuttaakseen elinikäisen unelmansa tulla opettajaksi. Hän selittää: ”Koska olen aina yrittänyt tehdä parhaani kaikessa, mitä teen, olen miltei aina kyennyt saamaan sen, mitä olen toivonut ja rukoillut.” Mutta niin ei käynyt, kun hän meni opettajien pätevyyskokeeseen. ”Kun epäonnistuin siinä”, hän sanoo, ”minusta tuntui kuin olisin hetkessä menettänyt kaikki unelmani.”

Tina ei ollut alkuun huolissaan, kun toinen yritys osti sen, jossa hän työskenteli. Uudessa organisaatiossa hänelle luvattiin pitkäaikainen toimi, joten hän muutti lähemmäs työpaikkaansa suurin toivein aloittaa uudessa mielenkiintoisessa työssä. Kun yritys muutaman kuukauden kuluttua irtisanoi hänet, hän tunsikin olevansa ”hukassa, hämmentynyt, surullinen ja melkoisen peloissaan”.

Sen sijaan että Sung Eun ja Tina olisivat keskittyneet kokonaan ansioluettelonsa kasvattamiseen, he ymmärsivät, että he voisivat keskittyä kasvattamaan myös luonnettaan. Kumpikin nainen sai lohtua tutkimalla evankeliumia ja rukoilemalla.

”Apostoli Paavali on ollut suurenmoisena ystävänä, joka on auttanut minua olemaan kärsivällinen ja kohtaamaan jatkuvasti haasteita”, Sung Eun sanoo. ”Hänellä oli aina myönteinen asenne, ja hän odotti auliisti sitä, mitä Jumalalla oli häntä varten sen sijaan että olisi toivonut asioiden tapahtuvan oman aikataulunsa mukaan.

Olen oppinut hänen esimerkistään tämän: odotusaika ei ole pelkästään prosessi, joka meidän on käytävä läpi saadaksemme sen, mitä haluamme. Pikemminkin se on prosessi, jolla meistä – tekemiemme muutosten myötä – tulee sellaisia kuin taivaallinen Isämme haluaa meidän olevan.”

Tina huomasi, että muutos, jota hän eniten kaipasi, oli näkökulman vaihtaminen. ”Yllätyin havaitessani, että olin mitannut omaa arvoani maailmallisilla mittapuilla”, hän muistelee. ”Tunsin itseni arvokkaaksi työpaikkani ja asemani perusteella, jotka sitten menetin. Nyt näen oman arvoni niiden iankaikkisten totuuksien pohjalta, että olen taivaallisen Isäni tytär ja minulla on jumalallisia mahdollisuuksia. Näitä totuuksia ei voida koskaan ottaa pois.”

Sekä Tina että Sung Eun myöntävät, että vaikka luonteen kehittäminen ei ole aina mukavaa, henkilökohtaisen kasvun hedelmät ovat suloisia. Sung Eun sanoo: ”Opettajien pätevyyskokeessa reputtamisen jälkeinen vuosi oli paitsi mitä tuskallisinta ja lannistavinta aikaa niin myös mitä kallisarvoisinta. Op in paremmin todella ymmärtämään muiden ihmisten vaikeuksia ja sain halun auttaa heitä oikein aikein ja aidosti välittäen.”

Mormonin kirjan esimerkit Ammonista ja hänen veljistään osoittivat Tinalle, kuinka Herra koetteli hänen uskoaan auttaakseen häntä yltämään täysiin mahdollisuuksiinsa. ”Sen sijaan että nefiläiset olisivat ratkaisseet ongelman miekalla, Herran suunnitelma oli, että he pelastaisivat lamanilaiset veljensä”, hän selittää. ”Moosian pojat saivat tehtävän, joka edellytti suurempaa uskoa, mutta heille annettiin myös lupaus, että jos he kestäisivät ahdinkonsa kärsivällisesti, he menestyisivät (ks. Alma 26:27). Kärsivällisenä oleminen on yksi kovimpia koetuksiani, koska haluan ymmärtää koko suunnitelmani – mutta olen tajunnut, että taivaallisen Isän suunnitelma ja ajoitus meitä varten on aina paras.”

Pidä käskyt kaikesta huolimatta

Toddilla oli edessään valoisa tulevaisuus, kun hän palasi lähetystyöstään kotiin. Ollessaan opiskelemissa hän tapasi suurenmoisen nuoren naisen. Kun he olivat seurustelleet useita kuukausia ja Todd oli saanut hengellisen vahvistuksen, hän kosi ja sai myöntävän vastauksen. He suunnittelivat häitään kesän loppuun, ja kumpikin palasi opiskelupaikkakunnalta kotiin valmistautumaan.

”Kolme viikkoa sen jälkeen kun olimme jättäneet hyvästit opiskelupaikkakunnalla, hän purki kihlauksemme”, Todd muistelee. ”*Lohduton* ei ole riittävän voimakas sana kuvaamaan tunteitani. Mielessäni oli niin monia vastaamattomia kysymyksiä. Siinä ei ollut järkeä. Olin saanut vahvistuksen Herran huoneessa, ja nyt suhteemme oli ohi. Todistukseni ei ollut koskaan joutunut niin kovalle koetukselle.

Valitettavasti en kyennyt vuosiin suhteeni kariutumisen jälkeen pääsemään sen yli. En tiennyt, kuinka voisin koskaan enää luottaa vahvistuksen tunteeseen. Olin aina luottanut Herraan ja yrittänyt parhaani mukaan pitää käskyt”, hän jatkaa. ”Se kaikki tuntui olleen turhaa.”

Alessiakin ajatteli, että hänen suhteensa tiettyyn nuoreen mieheen oli tarkoitus kestää. ”Kertomuksemme oli niin kaunis, että vaikka meillä oli normaaleja vaikeuksia, joita jokainen pari kohtaa, ajattelimme suhteemme kestävänsä ikuisesti”, hän muistelee.

Kun Alessian poikaystävä lähti lähetystyöhön, erossaolo oli vaikeaa mutta eri syystä kuin Alessia oli odottanut. ”Kun hän oli poissa, aloin tutustua paremmin itseeni. Tajusin, ettei moni asia elämässäni ollut vielä oikealla

tolalla ja että monta kertaa olin kätkeytynyt joidenkin typerien ajatusten taakse sen sijaan että olisin nöyrytynyt ja kohdannut todellisuuden”, hän kertoo. ”Olin elänyt jonkinlaista satua, aivan kuin rakastuminen riittäisi kääntämään kaiken oikein päin, ja sen vuoksi minulta usein jäivät huomaamatta ne tärkeimmät asiat.”

Alessia odotti silti onnellista jälleennäkemistä ja suhteen jatkumista poikaystävänsä lähetystyön päätyttyä. Mutta kun poikaystävä palasi, pari seurusteli vain vähän aikaa ja sitten erosi. ”Se oli yksi tuskallisimmista hetkistä, joita muistan”, Alessia sanoo.

Omassa kokemuksessaan sekä Todd että Alessia ymmärsivät lopulta, että vaikka tärkeä suhde heidän elämässään olikin muuttunut, he eivät voineet hylätä kuuliaisuuttaan ja uskollisuuttaan Herraa kohtaan.

Herrasta tuli heidän ankkurinsa, kun kaikki muu oli muuttumassa ja epävarmaa.

”En saanut perinpohjaista vastausta siihen, miksi sain vahvistuksen naimisiinmenosta ja miksi niin ei tapahtunut”, Todd muistelee. ”Mutta ymmärsin, ettei sillä ollut väliä. Sen sijaan *sillä* oli väliä, että uskoin edelleen Kristukseen, ja päätin käyttää tuota uskoa luottaakseni siihen, mitä Herralla sitten olikin minua varten.”

Alessia tiesi, että täysi sitoutuminen Herraan toisi hänelle hänen kaipaamaansa voimaa. ”Ymmärsin, että oli tullut hetki, jolloin minun piti päättää, millainen ihminen halusin olla”, hän sanoo. ”Eläisinkö edelleen puolinaista elämää vai lähtisinkö kulkemaan polkua, jolla minusta tulisi todellinen Kristuksen opetuslapsi? Halusin tuntea Hänet syvällisesti, rakastaa Häntä

todella ja yrittää olla parempi ihminen noudattamalla kaikkia Hänen käskyjään – ei vain ulkonaisesti vaan sydämessäni täysin rehellisesti.”

Kasvata toivoa tulevaisuuteen ja uskoa Kristukseen

Kun nämä neljä nuorta aikuista joutuivat kokemaan odottamattomia takaiskuja, heidän kaikkien oli vaikeaa löytää rohkeutta elää tätä hetkeä ja suunnitella jälleen tulevaisuutta. Mutta he havaitsivat, että heidän uskonsa Herraan kasvoi.

Sung Eun muistaa, että tutkinnossa reputtamisen jälkeen uusien asioiden kokeilemisesta tuli vaikeaa. Mutta sitten hän sai ratkaisevan oivalluksen: ”Ymmärsin, että todellista epäonnistumista on vatvoa menneisyyttä ja olla tekemättä juurikaan mitään tilanteen ratkaisemiseksi. Päätin, etten jatkaisi enää suremista vaan minun olisi käännettävä tämä vaikea aika tilaisuudeksi oppia. Opin laajemmin ja syvemmin ymmärtämään elämää yleensä, ja opin, että yhden asian päättyminen on aina alkuna jollekin toiselle.” Hän on sen jälkeen käynyt kokeessa uudelleen ja läpäissyt sen ja on nyt ”onnellinen opettaja, joka nauttii joka päivä siitä, että saa olla oppilaiden kanssa”.

Tina päätti luottaa siihen, että häntä varten oli olemassa jotakin, vaikka olikin vaikeaa kohdata epävarma tulevaisuus. ”Päätin palata opiskelemaan ja opiskelin taidetta ja tekniikkaa, joiden parissa olin halunnutkin työskennellä mutta minulla ei ole ollut tarvittavia taitoja”, hän selittää. ”Olen valmis aloittamaan uuden ja paljon paremman seikkailun – taivaallisen Isäni viisauden ansiosta.”

Todd yritti kuuden vuoden ajan

edelleen käydä treffeillä ja teki työtä kehittääkseen luottamusta Herraan. Silloinkin kun hän tapasi naisia, joita hän ihaili todella paljon, hänen oli taisteltava estääkseen menneisyyden epäilyksiä tuhoamasta tulevaisuuden toiveitaan. ”Ei ollut helppoa löytää päättäväisyyttä kuusi vuotta kestäneiden epäilysteni nujertamiseen”, hän sanoo. ”Mutta pyrin lujasti osoittamaan itselleni, että minä todella luotin Herraan ja Hänen kehotuksiinsa, vaikka olinkin ollut Hänelle vihainen aiemmin.” Eräs uusi suhde johti viimein temppeleliavioliittoon.

”Mietin usein, miksi Herra siunasi minua niin suurenmoisella naisella kuin vaimoni on, kun minulla kesti niin kauan oppia täysin luottamaan Hengen antamiin tunteisiin”, Todd muistelee. ”Se on minulle todistus siitä, että Herra on valmis siunaamaan meitä, mutta aina oman aikataulunsa mukaan.”

Alessia, joka omistautui uudelleen Herralle, sai syvän ja henkilökohtaisen todistuksen. ”Pelastussuunnitelmasta tuli minulle todellinen, ja liitoistani tuli sitovampia ja syvällisempiä. Kristuksen sovitus ei ollut enää teoriaa tai jotakin, josta olin lukenut, kenties liian pintapuolisesti. Sisälläni tapahtui sydämenmuutos, ja minä sain varman todistuksen.” Nykyään hän sanoo tuntevansa itsensä uudeksi ihmiseksi.

Huolimatta käännteistä, joita elämäntaipaleella voi olla, iankaikkinen elämä on se lopullinen määränpää, jonka taivaallinen Isä on suunnitellut lapsilleen (ks. Moos. 1:39). Jotkut saattavat jopa huomata, että ”suunnitelma B” onkin yksinkertaisesti keino, jonka avulla Hänen ”suunnitelmansa A” toteutuu. ■

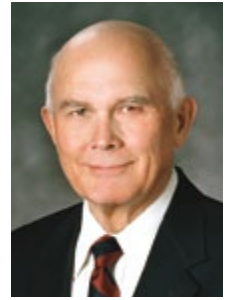

PARAS ON VIELÄ EDESSÄPÄIN

”Katsomme taakse saadaksemme itsellemme kokemusten hehkuvan hiiloksen mutta emme niiden tuhkaa. Ja kun olemme oppineet, mitä meidän on tarpeen oppia, ja otta- neet mukaamme parhaan siitä, mitä olemme kokeneet, sen jälkeen kat- somme eteenpäin ja muistamme, että *usko tähtää aina tulevaisuuteen.*”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Paras on vielä edessäpäin”, *Liahona*, tammikuu 2010, s. 18.

Lisää tästä aiheesta: Boyd K. Packer, ”Yksi näistä vähäisimmistä”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 86–88; Robert D. Hales, ”Herraan turvaaminen – toteutukoon Sinun tahtosi”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 71–74; Ann M. Dibb, ”Ole rohkea”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 114–116.

**Vanhin
Dallin H. Oaks**
kahdentoista apostolin
koorumista

PAPPEUDEN SIUNAUSTEN

*Pappeuden siunaus antaa
valtaa hengellisiin asioihin.* tärkeys

Pappeuden siunauksessa Herran palvelija käyttää pappeutta Pyhän Hengen kehotusten mukaan kutsuakseen taivaan voimat siunauksen saajan avuksi. Tällaisia siunauksia antavat Melkisedekin pappeuden haltijat, koska tämä pappeus pitää hallussaan kirkon kaikkien hengellisten siunausten avaimia (ks. OL 107:18, 67).

Esimerkkejä pappeuden siunauksista

Pappeuden siunauksia on monenlaisia. Mainitessani erilaisia esimerkkejä pyydän teitä muistamaan, että pappeuden siunaukset ovat kaikkien niitä tarvitsevien saatavilla, mutta niitä annetaan vain pyynnöstä.

Sairaana parantamiseksi annettavia siunauksia edeltää voiteltu öljyllä, kuten pyhissä kirjoituksissa neuvotaan (ks. Jaak. 5:14–15; Mark. 6:13; OL 24:13–14; 42:43–48; 66:9). Patriarkallisia siunauksia antaa virkaan asetettu patriarkka.

Henkilöt, jotka haluavat opastusta johonkin tärkeään päätökseen, voivat saada pappeuden siunauksen. Henkilöt, jotka tarvitsevat ylimääräistä hengellistä voimaa jonkin henkilökohtaisen haasteen voittamiseen, voivat saada siunauksen. Isältä pyydetään pappeuden siunaus usein silloin, kun lapsi lähtee pois kotoa eri syistä, kuten opiskelemaan, armeijaan tai pitkälle matkalle.

Edellä mainitsemisani tilanteissa annettuja siunauksia nimitetään joskus lohduttaviksi tai neuvoa antaviksi siunauksiksi. Niitä antaa yleensä isä tai aviomies tai joku muu sukulainen, jolla on vanhimman virka. Ne voidaan merkitä muistiin ja säilyttää perheen aikakirjoissa siunauksen saajan henkilökohtaisena hengellisenä oppaana.

Pappeuden siunauksia annetaan myös pappeuteen asettamisen yhteydessä ja kun joku henkilö erotetaan johonkin tehtävään kirkossa. Näissä tilanteissa pappeuden siunauksia luultavasti annetaan kaikkein useimmin.

Monet meistä ovat pyytäneet pappeuden siunausta silloin kun olemme saaneet työssämme uusia vastuualueita. Minä sain sellaisen siunauksen monia vuosia sitten ja tunsin sen välittömän lohduttavan vaikutuksen ja pitkäaikaisen ohjauksen.

Pappeuden siunausten merkitys

Mikä on pappeuden siunauksen merkitys? Ajatelkaa nuorta miestä, joka valmistautuu lähtemään kotoaan etsimään onneaan maailmassa. Jos hänen isänsä antaisi hänelle kompassin, hän voisi käyttää tuota maallista apuvälinettä löytääkseen oikean tien. Jos hänen isänsä antaisi hänelle rahaa, hän voisi käyttää sitä saadakseen valtaa maallisiin asioihin. Pappeuden siunaus antaa valtaa hengellisiin asioihin. Vaikka sitä ei voi koskettaa eikä punnita, se on hyvin suuriarvoinen, koska se auttaa meitä voittamaan esteitä iankaikkiseen elämään johtavalla tiellä.

Melkisedekin pappeuden haltijalla on erittäin pyhä tehtävä puhua Herran puolesta antaessaan pappeuden

siunausta. Herra onkin sanonut meille nykyajan ilmoituksessa: ”Minun sanani – – toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38). Jos Herran palvelija puhuu niin kuin Pyhä Henki häntä johtaa puhumaan, hänen sanansa ovat ”Herran tahto, – – Herran mieli, – – Herran sana [ja] Herran ääni” (OL 68:4).

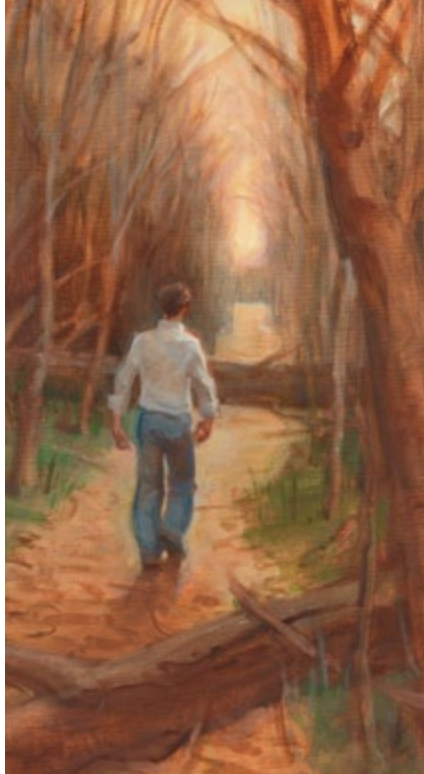
Mutta jos siunauksen sanat kuvastavat vain pappeudenhaltijan omia toiveita ja mielipiteitä ilman Pyhän Hengen innoitusta, niin silloin siunauksen toteutuminen riippuu siitä, kuvastaako se Herran tahtoa.

Kelvolliset Melkisedekin pappeuden haltijat voivat antaa siunauksia jälkeläisilleen. Pyhissä kirjoituksissa on muistiin merkittyinä monia tällaisia siunauksia, kuten Aadamin (ks. OL 107:53–57), Iisakin (ks. 1. Moos. 27:28–29, 39–40; 28:3–4; Hepr. 11:20), Jaakobin (ks. 1. Moos. 48:9–22; 49; Hepr. 11:21) ja Lehin siunaukset (ks. 2. Nefi 1:28–32; 4).

Nykyajan ilmoituksessa vanhempia, jotka ovat kirkon jäseniä, on käsketty tuomaan lapsensa ”seurakunnan eteen vanhimille, joiden tulee panna kätensä heidän päälensä Jeesuksen Kristuksen nimessä ja siunata heidät hänen nimessään” (OL 20:70). Tästä syystä vanhemmat tuovat vauvan sakramenttikokoukseen, missä joku vanhin – yleensä lapsen isä – antaa lapselle nimen ja siunauksen.

Pappeuden siunaukset eivät rajoitu niihin siunauksiin, joita lausutaan ihmisille käten päällepanemisen yhteydessä. Joskus siunauksia lausutaan ihmisryhmälle. Profeetta Mooses siunasi kaikki israelilaiset ennen kuolemaansa (ks. 5. Moos. 33:1). Profeetta Joseph Smith ”lausui siunauksen sisarille”, jotka työskentelivät Kirtlandin temppelissä. Hän siunasi myös seurakunnan.¹

Pappeuden siunauksia annetaan myös paikoille. Maita siunataan ja pyhitetään evankeliumin saarnaamiselle. Temppelit ja jumalanpalvelushuoneet pyhitetään Herralle pappeuden siunauksella. Muitakin rakennuksia voidaan pyhittää, jos niitä käytetään Herran palvelemiseen. ”Kirkon jäsenet voivat pyhittää kotinsa pyhäksi rakennukseksi, jossa Pyhä Henki voi asua.”² Lähetysaarnajat ja muut pappeudenhaltijat voivat jättää pappeuden siunauksen kotiin, johon heidät on otettu vastaan (ks. Alma 10:7–11; OL 75:19). Nuoret miehet, vähän ajan kuluttua teitäkin voidaan pyytää antamaan tällainen

Pappeuden siunaus on hyvin suuriarvoinen, koska se auttaa meitä voittamaan esteitä iankaikkiseen elämään johtavalla tiellä.

siunaus. Toivon, että valmistaudutte siihen hengellisesti.

Kokemuksia pappeuden siunauksista

Mainitsen muutamia muita esimerkkejä pappeuden siunauksista.

Noin sata vuotta sitten Sarah Young Vance valmistui kättilöksi. Ennen kuin hän alkoi palvella Arizonan naisia, eräs pappeudenhaltija antoi hänelle siunauksen, että hän ”aina tekisi vain sitä, mikä on oikein ja hänen potilaittensa parhaaksi”. Sarah auttoi 45 vuoden aikana maailmaan noin 1 500 lasta ilman, että ainoakaan äiti tai lapsi menehtyi. ”Aina kun tulin vaikean ongelman eteen”, hän muisteli, ”jokin tuntui innoittavan minua, ja jotenkin tiesin, mitä piti tehdä.”³

Joseph A. Young kutsuttiin vuonna 1864 erityiseen tehtävään hoitamaan kirkon asioita idässä. Hänen isänsä, presidentti Brigham Young, antoi hänelle siunauksen, että hän voisi

tehdä matkan turvallisesti. Paluumatkalla hän joutui vakavaan junaonnettomuuteen. ”Koko juna murskaantui”, hän kertoi, ”myös se vaunu, jossa minä olin, aina vieressäni olevaa penkkiä myöten, [mutta] minä selviydin ilman naarmuakaan.”⁴

Kun puhun pappeuden siunauksista, mieleeni tulvii muistoja. Muistan, kuinka poikani ja tyttäreni ovat pyytäneet siunauksia avukseen elämänsä raskaimmissa kokemuksissa. Muistan riemulla innoitettuja lupauksia ja niiden toteutumisesta seurannutta uskon vahvistumista. Tunnen ylpeyttä uuden sukupolven uskosta, kun ajattelen erästä poikaa, joka pelottavan ammattitutkinnon ollessa edessä ei voinut tavoittaa kaukana olevaa isäänsä ja pyysi siunausta lähimmältä pappeudenhaltijalta suvussa, sisarensa mieheltä. Muistan erään epävarman uuden käännyännäisen, joka pyysi siunausta voidakseen muuttaa tuhoisan elämäntapansa. Hän sai niin epätavallisen siunauksen, että itsekin hämmästyin kuullessani sanat, jotka lausuin.

Älkää epäröikö pyytää pappeuden siunausta, kun tarvitsette hengellistä voimaa. ■

Huhtikuun 1987 yleiskonferenssipuheesta.

VIIITTEET

1. Julkaisussa *History of the Church*, osa 2, s. 399.
2. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 20.11.
3. Ks. Leonard J. Arrington ja Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life*, 1984, s. 105.
4. Julkaisussa *Letters of Brigham Young to His Sons*, toim. Dean C. Jessee, 1974, s. 4.

TODISTUS

JAA SITÄ MUILLE

"Ja nyt, pitäkää valonne korkealla,
jotta se loistaisi maailmalle"

(3. Nefi 18:24).

VOIMAA RUKOUKSESTA

Paul VanDenBerghe

kirkon lehdet

Nuoret Cebun saarella Filippiineillä kertovat, kuinka he ovat saaneet vastauksia rukouksiinsa.

Vasemmalta: Joselito, Joahna, Rosa ja Ken Cebun temppelin edustalla Filippiineillä.

Niistä kymmenistä tuhansista saarista, joita maailmassa on, 7 107 saaren rykelmä muodostaa Filippiinien saarivaltion Kaakkois-Aasiassa. Yleisesti Filippiineillä vitsaillaan, että vaikka saaria on 7 107, lukumäärä pitää paikkansa vain las-kuveden aikaan. Nousuveden aikaan saarien lukumäärä itse asiassa putoaa 7 100:aan, kun muutamat niistä jäävät valtameren pinnan alle. Entä kuinka nuoret naiset ja nuoret miehet Filippiineillä pitävät päänsä pinnalla, kun heistä tuntuu, että he ovat vajoamassa pinnan alle? He kääntyvät taivaallisen Isän puoleen rukouksessa.

Elämässämme on hetkiä, jolloin tunnemme kenties olevamme yksin, mutta jos muistamme, että taivaallinen Isämme on aina valmiina auttamaan meitä – aina valmiina kuulemaan rukouksemme ja vastaamaan niihin – me voimme tukeutua siihen ja tuntea tuon tiedon tuoman toivon ja luottamuksen.

Rukous tuo varmuutta

Joselito B. kertoo siitä, kuinka hänelle 12-vuotiaana annettiin tehtävä osallistua tarinankerrontakilpailuun. Hänen opettajansa pyysi häntä opettelemaan ulkoa kymmensivuisen tarinan, joka hänen pitäisi esittää satojen muiden oppilaiden ja henkilökunnan edessä. Se voi olla pelottava tehtävä kenelle tahansa, saati sitten Joselitolle, joka yleensäkin kärsii esiintymispelosta.

”Niinpä aivan ensimmäiseksi pidin rukouksen ja pyysin ohjausta”, Joselito sanoo. ”Rukouksessani pyysin, että jos unohtaisin jonkin osan tarinaa, voisin jatkaa ja keksiä uusia juonenkäänteitä, jotka toimisivat tarinassani. Kun olin pitänyt rukouksen, muistin lempikohtani Raamatusta, Vanhasta testamentista. Se on Sananlaskut 3:6, jossa sanotaan: ’Missä kuljetkin, pidä hänet mielessäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.’”

Joselitoa pelotti. Mutta hän teki lujasti töitä koko viikon oppiakseen tarinan ulkoa. Ja hän rukoili paljon joka päivä. Viimein koitti kilpailupäivä.

Kilpailun avaussanojen aikana Joselitoa jännitti yhä paljon. ”Mutta ei enää tarinan aikana”, hän sanoo. ”Tein

vain parhaani ja tiesin, että Jumala auttaisi minua. Minua jännitti ja pelotti, koska oppilaita oli niin paljon, mutta Jumala vastasi rukouksiini.”

Joselito kykeni paitsi muistamaan tarinansa kulun myös esittämään sen niin hyvin, että hän tuli kilpailussa ensimmäiseksi. Joselito sanoo: ”Kun ympärillä ei ole ketään lohduttamassa, silloin kannattaa rukoilla. Jumala on aina valmis auttamaan.”

Rukous tuo voimaa

Kun Ken G. oli pieni ja varttui aktiivisessa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvassa perheessä, hänellä ei ollut koskaan paljonkaan vaikeuksia pitää tasovaatimuksiaan korkeina. Mutta kun hän aloitti lukion, tilanne vaikeutui, ja toisinaan Ken tunsikin olevansa kaukana perheensä hyvästä vaikutuksesta – etenkin koulussa.

”Ystäväni lukiossa olivat kaikki todella läheisiä minulle, vaikka he eivät olleetkaan kirkon jäseniä”, Ken sanoo. ”Meillä oli silti vahva yhteys. Ongelma oli, että he alkoivat tehdä asioita, jotka eivät olleet kirkkomme tasovaatimusten mukaisia.”

Kotona Kenin oli aina helppo valita oikein, mutta hän kertoo, että kun hän meni kouluun eikä perhe ollut enää lähellä auttamassa ja ohjaamassa häntä, hän alkoi tehdä vääriä valintoja. ”Myönnän, että tein asioita, jotka eivät olleet kirkon tasovaatimusten mukaisia, joten seminaarissa minusta tuntui aina, että olin se, josta oppiaiheessa puhuttiin.”

Siinä vaiheessa Ken oivalsi, että hän halusi tehdä muutoksen, mutta hän ei tuntenut olevansa riittävän vahva tekemään sitä yksin. ”Niinpä päätin rukoilla Jumalaa antamaan minulle voimaa ja rohkeutta sanoa ei ystäväilleni, kun he tekivät jotakin pahaa”, hän selittää. ”Ja tunnen, että Jumala vastasi rukouksiini. Minun oli helpompaa sanoa ei aina kun ystäväni pyysivät tai houkuttelivat minua tekemään jotakin väärää. Minulla oli jo tieto, ja tiesin, mikä oli oikein ja mikä väärin. Mutta sitten rukouksen avulla tunsin, että sain voiman ja lahjan sanoa ei ja tehdä oikein.”

SUHDE, JOTA VAALIN

”Päivääkään ei ole mennyt, ettenkö olisi ollut yhteydessä taivaalliseen Isääni rukouksen avulla. Se on suhde, jota vaalin – suhde, jota vailla olisin kirjaimellisesti hukassa. Ellei teillä nyt ole sellaista suhdetta taivaalliseen Isääne, kehotan teitä tekemään työtä päästäksenne siihen tavoitteeseen. Kun teette niin, teillä on oikeus saada elämäänne Hänen innoitustaan ja johdustaan.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Seisokaa pyhissä paikoissa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 84.

Ken sanoo, että tärkein asia, mitä hän tästä kokemuksesta oppi, on se, että ”rukous on merkki nöyryydestä, koska silloin myöntää itselleen, että on heikko ja että vain Jumalan avulla voi vahvistua” (ks. OL 112:10).

Rukous tuo siunauksia

Joskus me tarvitsemme enemmän kuin pelkästään lohtua tai voimaa. Joskus tarvitsemamme siunaukset ovat konkreettisempia. Tania D. muistaa sellaisen tilanteen. Hänen perheellään oli erityisen vaikea vaihe taloudellisesti. ”Oli lauantai-ilta, ja meillä oli vain 40 pesoa [vajaa 1 euro] jäljellä tulevalle viikolle, eikä meillä ollut ruokaa eikä edes hiiliä kamiinaamme kotona”, Tania sanoo. ”Äitini antoi minulle listan kaikista niistä asioista, joita tarvitsimme, ja me tarvitsimme 250 pesoa niiden kaikkien ostamiseen. Ensimmäiseksi meidän piti ostaa hiiliä, että pystyisimme laittamaan ruokaa.” Tania näki, ettei rahaa ollut kaikkeen. Silloin hän tajusi, ettei heillä olisi rahaa bussilippuun, jotta he voisivat mennä seuraavana päivänä kirkkoon. ”Sanoin äidille, ettei meillä ollut riittävästi rahaa kirkkomatkan lippuun. Mutta äitini on todella uskollinen, ja hän sanoi yksinkertaisesti minulle, että ’Jumala järjestää keinon’.

Matkalla kauppaan itkin, koska meillä ei ollut riittävästi rahaa kaikkeen, enkä tiennyt mitä tehdä”, Tania sanoo. Kun hän kääri 20 peson seteleistä toisen rullalle ja pani sen taskuunsa, hän teki sen ainoan asian, mikä hänen mielestään voisi auttaa – hän piti rukouksen. ”Rukoilin taivaallista Isää, että me löytäisimme jotenkin keinon täyttää tarpeemme.”

Mutta kun hän meni ensimmäiseen kauppaan, hän havaitsi, että hiilien hinta oli noussut 5 pesosta 20 pesoon. ”Epäröin ostaa hiiliä”, Tania sanoo, ”mutta tunsin Pyhän Hengen kuiskaavan minulle, että minun piti ostaa niitä joka tapauksessa, joten tein niin. Nyt minulla oli enää 20 pesoa jäljellä, mutta minun piti yhä ostaa paljon asioita,

Katso video

Voit katsoa videon Tania D:n kokemuksesta (englanniksi, espanjaksi ja portugalkiksi) menemällä sivustolle youth.lds.org ja valitsemalla videon ”Pure and Simple Faith” [Puhdasta ja yksinkertaista uskoa] kohdasta Youth Theme 2012 [Nuorten toimintailtojen 2012 johtoaiehe].

kuten vaippoja veljelleni ja puhdasta juomavettä. Niinpä menin seuraavaan kauppaan ostamaan ruokaa ateriamme varten, ja sekin oli liian kallista. Työnsin käteni taskuun, jonne olin pannut 20 pesoa, ja rullaksi kääritynä olikin viisi 20 peson seteliä. Aloin itkeä ihan siinä kauppiaan edessä.

Lopulta kykenin ostamaan kaiken, mitä tarvitsimme”, Tania sanoo, ”ja meillä oli riittävästi rahaa kirkkomatkaan seuraavana päivänä. Kun pääsin kotiin, menin huoneeseeni ja pidin rukouksen Jumalalle kiittäkseni Häntä siunauksesta, jonka Hän oli antanut meille. Tiedän, että Jumala todella elää ja vastaa rukouksiimme, etenkin niinä hetkinä, kun tarvitsemme Häntä eniten ja pidämme vilpittömän rukouksen. Hän todella vastaa sellaiseen rukoukseen.”

Rukous pitää meidät lähellä taivaallista Isäämme

Vaikka voimmekin olla varmoja siitä, että taivaallinen Isämme kuulee rukouksemme ja vastaa niihin, meidän pitää muistaa, että rukouksiimme ei aina vastata heti eikä aina sillä tavoin kuin me haluamme niihin vastattavan. Rukouksiimme vastataan Jumalan tahdon ja ajoituksen mukaan.

Jokainen näistä nuorista Cebun saarella Filippiineillä on oppinut, että niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina, olimme ihmisjoukossa tai aivan yksin, olipa sitten nousu- tai laskuvesi, taivaallinen Isämme on aina paikalla meitä varten. Ja jos me käännyimme Hänen puoleensa vilpittömässä rukouksessa, Hän on aina valmis siunaamaan meitä. ■

LUPAUS JA RUKOUS

Pablo Mireles Betts

Mormonin kirjassa minua hämmästyttää se suuri ja iankaikkinen muutos, jonka se saa aikaan ihmisissä jo ennen kuin he ovat kirkon jäseniä. Kun olin lähetysaarnaaja Cuernavacan lähetyskentällä Meksikossa, näin tämän suuren muutoksen omin silmin.

Kun olin ollut lähetystyössä puoli vuotta, eräs seurakunnan jäsen antoi toverilleni ja minulle nimiviitteen mennä opettamaan erästä 20-vuotiaasta naista ja tämän perhettä. Tämä nuori nainen ei ymmärtänyt, mihin myöhempien aikojen pyhät uskovat, ja hän esitti meille monia kysymyksiä. Koska tiesimme, että Mormonin kirja vastaa sielun kysymyksiin, annoimme kirjan hänelle ja kerroimme kirjassa olevasta lupauksesta, että jos rukoilee vilpittömästi, saa tietää, onko se totta.

Kolmen viikon ajan hän kävi kirkossa ja me jatkoimme tapaamisia hänen kanssaan. Emme tienneet, että hän oli jo ottanut tärkeän askeleen: hän oli rukoillut Mormonin kirjan totuudellisuudesta. Erään erityisen oppiaiheen kuluessa hän kertoi meille kokemuksestaan. Hän oli ajatellut paljon oppiaihteita, joita olimme opettaneet, ja halusi rukoilla

yksinään. Hän polvistui ja kysyi Jumalalta, onko Mormonin kirja totta. Rauha, jota hän tunsi rukouksensa jälkeen, kannusti häntä lukemaan kirjaa lisää. Lukiessaan hän tunsi Hengen tulvehtivan ylleen.

Kertoessaan kokemuksestaan hän sanoi meille: ”Tunsin itseni tärkeämmäksi kuin olin koskaan aiemmin tuntenut. Jokin alkoi täyttää kaikkia tyhjiä kohtia, joita minulla oli elämässäni ja joita mikään muu ei voisi täyttää. Tunsin itseni niin onnelliseksi, että aloin itkeä. En voinut uskoa, mitä tunsin, mutta tiesin, että taivaallinen Isäni oli vastannut minulle, että Hän tunsi minut ja että Hän rakasti minua niin paljon, että Hän kuunteli minua ja vastasi rukoukseeni.”

Minä tunsin hyvin suurta iloa sydämessäni, kun hän kertoi kokemuksestaan. Tiesin, että olin siinä tilanteessa pyhällä maalla. Pyhä Henki vahvisti minulle, että hänen sanansa olivat totta. Hänen todistuksensa oli minulle muistutus siitä suuresta rakkaudesta, jota taivaallinen Isämme tuntee meitä kohtaan. Hän rakastaa meitä niin paljon, että on antanut meille Mormonin kirjan välineeksi, jonka avulla voimme tuntea Hänet ja Hänen totuutensa. Kun me noudatamme Mormonin

Mormonin kirjalla on voima auttaa ketä tahansa, joka haluaa tietää, onko se totta.

kirjassa olevia periaatteita, elämämme muuttuu.

Muistan yhä, kuinka tuo opetus-kerta päättyi. Sisar kysyi meiltä: ”Mitä nyt tapahtuu, kun tiedän, että Mormonin kirja on totta?”

”Ota vastaan kaste”, me vastasimme.

Hänen vastauksensa oli yksinkertainen mutta kuvasti hänen todistuksensa lujuutta ja yksinkertaisuutta. ”Sitten otan vastaan kasteen.”

Mormonin kirjalla on voima auttaa meitä löytämään onnea ja rauhaa. Kun me luemme sitä, meissä kehittyy luja päättäväisyys elää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan, aivan kuten tuo sisar päätti noudattaa Vapahtajan esimerkkiä menemällä kasteen vesiin. ■

Mikä on PUHDAS TODISTUS?

Todistuksesi on luultavasti vahvempi kuin arvaatkaan.

Elyse Alexandria Holmes

stut todistuskokouksessa. Kun katselet, miten seurakunnan jäsenet nousevat todistamaan, sinusta tuntuu, että sinunkin pitäisi. Mutta mitä sanot? Ja mitä jos alat itkeä, kun olet puhujakorokkeella? Tai mitä jos *et* ala itkeä? Saatat alkaa miettiä, onko sinulla edes todistusta. Tai ehkä *et* oikein tiedä, mitä todistuksesi on. Tässä on joitakin ohjeita, joiden avulla tiedät, mitä todistus on ja mitä se ei ole.

Todistus on vakaumusta tai tietoa totuudesta tai uskoa totuuteen

Puhdas todistus (ks. Alma 4:19) alkaa puhtaasta uskosta. Todistuksesi on hengellinen vahvistus siitä, mihin uskot tai minkä tiedät olevan totta (ks. OL 80:4). Kun lausut todistuksesi, sen puhtaimmat ja voimallisimmat osaset liittyvät sellaisiin sanoihin kuin *tiedän*, *uskon* ja *todistan*. Jos voit sanoa vilpittömästi: ”Minä tiedän, että Mormonin kirja on totta”, sinulla

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Odotusta Damaskoksen tiellä”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 70.

NÄE KOKONAISUUS

”Ne, jotka pyrkivät utterasti oppimaan Kristuksesta, tulevat lopulta tuntemaan Hänet. He saavat omakohtaisen jumalallisen ymmärryksen Mestarista, vaikka useimmiten tämä ymmärrys tulee palapelin muodossa – pala kerrallaan. Mitään yksittäistä palaa ei ehkä sinällään ole helppo tunnistaa – ei ehkä ole selvää, kuinka se liittyy kokonaisuuteen. Jokainen pala auttaa meitä näkemään kokonaisuuden hieman selvemmin. Lopulta kun riittävä määrä palasia on saatu paikoilleen, me tunnistamme kokonaisuuden suuren kauneuden. Kun sitten katsomme taaksepäin kokemaamme, huomaamme, että Vapahtaja on tosiaan tullut vierellemme – ei yhtäkkiä, vaan hiljaa, lempeästi, miltei huomaamatta.”

voi olla voimaa muuttaa ihmisten elämää ja luoda ilmapiiri, jossa Henki koskettaa heitä.

Kuvittele, että sinulla on iso laatikollinen palapelin paloja, jotka on valmistettu pelkästään sinua varten. Yrität koota palapelin laatikon kannessa olevan kuvan avulla. Kun kaksi palaa palapelissäsi sopivat yhteen, tiedät niiden kuuluvan vierekkäin. Todistus toimii samalla tavoin. Kun saat hengellisiä kokemuksia, todistuksesi eri palat alkavat sopia yhteen ja opit uskomaan tiettyihin evankeliumia koskeviin totuuksiin tai saat tiedon niistä.

Vaikka et juuri nyt tiedäkään, ovatko kaikki kirkkoa koskevat asiat totta, taivaallinen Isä siunaa sinua ja auttaa sinua oppimaan niin kauan kuin sinulla on vanhurskas halu tietää ja pyrit vilpittömästi oppimaan.

Todistus on henkilökohtainen

Kun kokoat palapeliäsi, perheesi ja ystäväsi voivat ajoittain auttaa sinua siinä. Mutta loppujen lopuksi sinun on itse koottava oma ainutlaatuinen palapelisi ja suojeltava sitä. Saatat

toisinaan luottaa vanhempiesi tai ystäväsi uskoon, mutta kun saat enemmän hengellisiä kokemuksia, voit pitää yllä omaa todistustasi.

Kun vartut evankeliumissa, on tärkeää, että kasvatat omaa todistustasi. Aivan kuten kahdella ihmisellä saattaa olla erilainen tapa alkaa koota palapeliä – ehkäpä toinen kokoaa ensin reunat, kun taas toinen alkaa sovittelaa yhteen värejä – me jokainen rakennamme todistuksen uskonkäsityksistä

NUORTEN AJATUKSIA PUHTAASTA TODISTUKSESTA

”Joskus parhaita todistuksia ovat lapsenomaiset todistukset. Parhaita todistuksia ovat ne, kun todistaa, että Jeesus Kristus elää, että taivaallinen Isämme elää ja että Hän rakastaa meitä.” – Matias C., Argentiina

”Uskon, että on tärkeää saada puhdas todistus, koska sen avulla pystyy tuomaan muita evankeliumin piiriin.” – Quaid H., Australia

”Todistus on paras mahdollinen ankkuri. Tapahtuipa ympärillä mitä tahansa, niin jos on luja todistus, voi kohdata ongelmat paremmalla asenteella.” – Zane V., Kalifornia, USA

”Minun mielestäni puhtaan todistuksen pitää olla jotakin sellaista, jonka on ottanut selville itse ja johon todella uskoo, ja kun sitten lausuu sen, voi koskettaa muita ja se voi vahvistaa heidänkin todistustaan.” – Zamagomane M., Etelä-Afrikka

TODISTUS

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Todistus on sitä, minkä Pyhän Hengen todistuksen voimasta tiedämme mielessämme ja sydämessämme olevan totta (ks. OL 8:2). Kun me tuomme totuuden julki emmekä vain muistuta, kehota tai pelkästään kerro mielenkiintoisista kokemuksista, me kutsumme Pyhää Henkeä vahvistamaan sanojemme totuuden.”¹

Ole myös varovainen niiden kokemusten suhteen, joista kerrot. Jotkin ovat syvästi henkilökohtaisia itsellesi tai muille, kuten synnistä, parannuksestestasi ja pyhistä hengellisistä kokemuksista kertominen. Sellaisia kertomuksia ei pitäisi esittää julkisesti, ellet tunne innoitusta tehdä niin. Kun tunnet innoitusta, pidä ne yleisellä tasolla ja keskity siihen, mitä opit kokemuksesta, sen sijaan että kertoisit yksityiskohtaisesti, mitä tapahtui.

Pitääkö minun ilmaista todistuksessani kiitollisuutta tai rakkautta?

Vaikka onkin sopivaa ilmaista rakkautta tai kiitollisuutta, kun lausut todistuksesi, näitä ilmauksia ei pidetä todistuksena. Todistus keskittyy siihen, mitä olet oppinut evankeliumista hengellisesti. Rakkautta ja kiitollisuuden ilmausten ei pitäisi korvata todistusta.

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”[Olen huolestunut] siitä, että liian monien jäsentemme todistukset jäävät ilmauksiin ’olen kiitollinen’ ja ’minä rakastan’ ja liian harvat kykenevät lausumaan nöyrän ja vilpittömän selkeästi ’minä tiedän’.”²

Pitääkö minun itkeä tai osoittaa tunteita, jotta minulla olisi todellinen todistus?

Monet ihmiset itkevät tai osoittavat tunteita todistaessaan tai tuntiessaan Hengen voimakkaasti, mutta kaikki eivät saa samanlaista tunnepitoista reaktiota tuntiessaan Hengen. Todistaessasi sinun ei tarvitse ilmaista tunnetta samalla tavoin kuin muut.

Presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) on sanonut: ”Huolestun, kun näyttää siltä, että vahva tunne tai vuolaat kyneleet rinnastetaan Hengen läsnäoloon. Tietenkin Herran Henki voi herättää vahvoja emotionaalisia tunteita mukaan lukien kyneleet, mutta sellaista ulkoista ilmausta ei pitäisi sekoittaa itse Hengen läsnäoloon.”³

Pitääkö minun silti yrittää todistaa, vaikka en ole varma, että minulla on todistus?

On helppoa ajatella, ettei todistuksesi ole riittävän vahva tai sellainen, että se kannattaisi lausua, mutta kun todistat, huomaat, että sinulla todella on todistus monista asioista! Älä pelkää lausua todistustasi. Huomaat, että mitä useammin todistat, sitä enemmän se kasvaa.

Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on sanonut:

”Ei ole kovinkaan harvinaista kuulla lähetysaarnajaan sanovan: ’Kuinka minä voin lausua todistuksen ennen kuin olen saanut sen? Kuinka voin todistaa, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus ja että evankeliumi on totta? Ellei minulla ole siitä todistusta, niin eikö se olisi epärehellistä?’

Voi kunpa saisin opetetuksi teille tämän yhden periaatteen! *Todistus löydetään lausumalla se!* Jossakin vaiheessa hengellisen tiedon etsintäänne tapahtuu ’uskon harppaus’, kuten filosofit sanovat. Se on se hetki, jolloin olette päässeet valon reunaan ja astuneet pimeyteen ja huomanneet, että tie on valaistu edessänne askeleen tai kahden verran.”⁴

VIITTEET

1. ”Utterampi ja huolehtivampi kotona”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 19.
2. ”Puhdas todistus”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 41.
3. Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 99.
4. ”Hengellisen tiedon tavoittelu”, *Liahona*, tammikuu 2007, s. 17–18, kursivointi lisätty.

Muille ESITTÄMISTÄ

Elämäni oli pelkkää esittämistä, kunnes päätin vaihtaa roolia.

Brittany Thompson

Kun olin nuori teini-ikäinen, koulu oli minulle roolin esittämistä. Vähän samalla tavoin kuin elokuvien pahis heittää osuvia, näppäriä repliikkejä ja vaikuttaa samalla tosi siistiltä. Halusin tosi paljon kyetä tekemään niin. Yritin hallita näyttämöä ihan samalla lailla kuin parhaat pahikset. Esitin, että moraalini oli kehno, koska halusin tehdä vaikutuksen ystäviini koulussa. Rakastin naurua, jota sain aikaan käyttäessäni sopimatonta kieltä tai letkauttaessani jotakin ihmisistä.

Halusin olla se, jolle yleisö hurasi. Niinpä pyrin keksimään, kuinka ihmisiä voi miellyttää. Minusta tuli varsinainen pelle biologian luokassani, onnistuin uskottelemaan lentopallojoukkueelleni, että olin innokas bilettäjä, ja tein lopun viattoman, lapsellisen nuoren naisen maineestani. Ajattelin: ”En halua ystävieni pitävän minua hurskastelijana!”

Koska en todellisuudessa syyllistynyt niihin vakaviin synteihin, joita ihmiset luulivat minun tekevän, yritin

epätoivoisesti vakuuttaa itselleni, ettei haitannut, vaikka käyttäydyin niin tökerösti. Olin niin väärässä! Todellisen elämän leffaroolini saavutti pisteen, jossa en kestänyt katsoa sitä itse. Mitä suositummaksi tulin, sitä vähemmän pidin esittämästäni henkilöstä.

Kerran kaksi ystävästäni puhui suloisesta, ystävällisestä urheilijasta nimeltä Jennifer, jota ei nolottanut puolustaa uskonkäsityksiään. Toisen ystävästäni – upein, suosituin ja fiksuin tyttö seitsemänsillä luokilla – sanoi: ”Jennifer on niin erilainen. Kunpa minäkin uskoisin yhtä rohkeasti omaan kirkkooni kuin hän omaansa. Hän on ainut, jonka tiedän elävän sillä tavoin.” Olin tyrmistynyt.

”Kuinka hän voi sanoa jotakin sellaista edes mainitsematta minua?” pohdin. ”Minun kirkollani on sentään korkeat tasovaatimukset!” Olin raivoissani siitä, ettei hän edes tullut ajatelleeksi minua hyvänä esimerkkinä. Silloin äkkiä minusta tuntui kuin olisin istunut

leffateatterin eturivissä katsomassa esitystä omasta elämästäni.

Ajattelin sitä huonoa esimerkkiä, joka olin ollut ystävilleni. Millainen nuori katsoisi minua ja ajattelisi: ”Kunpa olisin rohkea ja ainutlaatuinen niin kuin hän?” En tosiaankaan pitänyt siitä, millainen minusta oli tullut.

Luonteeni ja maineeni muuttaminen on ollut pitkä prosessi, ja yritän edelleen pitää suuni kiinni sen sijaan että möläyttelisin porukkaa miellyttäviä loukkauksia. Mutta oivalsin, että voisin saada ystäväni nauramaan loukkaamatta jonkun toisen tunteita ja voisin törkeän vitsin aikana lähteä huoneesta joutumatta naurunalaiseksi. Kenenkään ei tarvitse olla ”pahis” saadakseen paljon ystäviä. Muutin asenteeni ja käytökseni, koska se, että olen sovussa uskonkäsitysteni kanssa, on paljon siistimpää kuin yritykset kätkeä todellinen minäni. ■

Ystävällinen kuiskaus

”Rakastakaa vihamiehiänne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat” (Luuk. 6:27).

Deborah Moore

Perustuu tositapahtumaan

”Carson on täällä tänään”, Jamesin äiti sanoi osoittaen poikaa käytävällä Alkeisyhdistyksen luokan vieressä.

James voihkaisi. Carsonilla oli farkut ja jokin vanha paita. James tiesi, etteivät hänen äitinsä ja isänsä päästäisi häntä ikinä sellaisissa vaatteissa kirkkoon, mutta eipä silti – eivät he ikinä antaisi hänen tehdä monia muitakaan asioita, joita Carson teki.

Viime viikolla koulussa Carson oli poistettu luokasta, koska hän oli väittänyt vastaan opettajalle. Carson pilkkasi Jamesia aina siitä, miten hän pukeutui, ja kiusasi häntä siksi, että hän oli lyhin poika koulussa.

”Mitä jos Carson huutaa sisar Winille tai aloittaa tappelun?” James kysyi.

”Olen varma, ettei mitään sellaista tapahdu”, äiti sanoi. ”Carson ei ole koskaan ollut kirkossa, ja luultavasti häntä vähän pelottaa.”

Kun oppitunti alkoi, sisar Win kysyi, kuka oli tuonut luokkaan pyhät kirjoituksensa. James kohotti kätensä muiden oppilaiden kanssa, mutta Carson pudisti päätään. Hän näytti nololta, mikä yllätti Jamesin.

Carson heitti yleensä jonkin vitsin, kun ei ollut tehnyt läksyjään. Mutta mitä enemmän James asiaa ajatteli, sitä enemmän hän pohti, millaista olisi mennä ensimmäistä kertaa uuteen kirkkoon.

Sisar Win antoi Carsonin käyttöön omat pyhät kirjoituksensa. Kun tuli Carsonin vuoro lukea pyhien kirjoitusten kohta, James alkoi olla huolissaan. Mitä jos Carson heittäisi pyhät kirjoitukset lattialle tai kieltäytyisi lukemasta?

Mutta Carson ei tehnyt mitään sellaista. Hän tuijotti sivulla olevia sanoja otsa rypyssä. Hetken päästä James tajusi, ettei Carson osannut lukea kovin hyvin. James ei ollut koskaan aiemmin huomannut sitä koulussa.

*Mitä arvelet Jamesin tekevän?
Nauraako James Carsonille? Eikö hän ole huomaavinaan Carsonia?
Mitä sinä tekisit, jos olisit James?
Käännä sivua ja ota selville, mitä tapahtui.*

James kumartui Carsonin puoleen ja kuiskasi: ”Totisesti.”

Carson näytti yllättyneeltä mutta sanoi sanan ja jatkoi jakeen lukemista. Kun hänellä oli vaikeuksia jonkin sanan kanssa, James auttoi häntä. Vuoronsa lopussa Carson katsoi Jamesia ja nyökkäsi hieman.

James ei tiennyt, olisivatko asiat toisin koulussa sen jälkeen. Hassua oli, ettei

hän välittänyt siitä. Hänestä tuntui hyvältä tietää, että hän oli auttanut poikaa, joka aina kiusasi häntä, eikä kukaan voisi viedä häneltä pois sitä tunnetta. ■

Kerran kun ystäväni ja minä pelasimme yhtä peliä leikkikentällä, yksi toinen tyttö tuli mukaan.

Kaikki tiesivät, että hän kiusasi muita lapsia eikä ollut kovin kiltti. Hän alkoi vaihtaa pelin sääntöjä, ja minä sanoin: ”Voit pelata omalla tavallasi, mutta me pelataan sillä lailla kuin me halutaan.” Tyttö näytti pettyneeltä ja lähti pois. Jälkeenpäin ajattelin sitä, mitä olin sanonut sille tytölle. Tiesin, että olin loukannut hänen tunteitaan. Etsin hänet myöhemmin ja sanoin: ”Anna anteeksi. En tarkoittanut, ettet voisi pelata meidän kanssa.” Hän sanoi, että kaikki oli ihan kunnossa. Se tyttö ja minä emme ehkä ole ystäviä, mutta kun minä olin ystävällinen hänelle, tein mielestäni niin kuin Jeesus halusi.

Raegen K., 9, Utah, USA

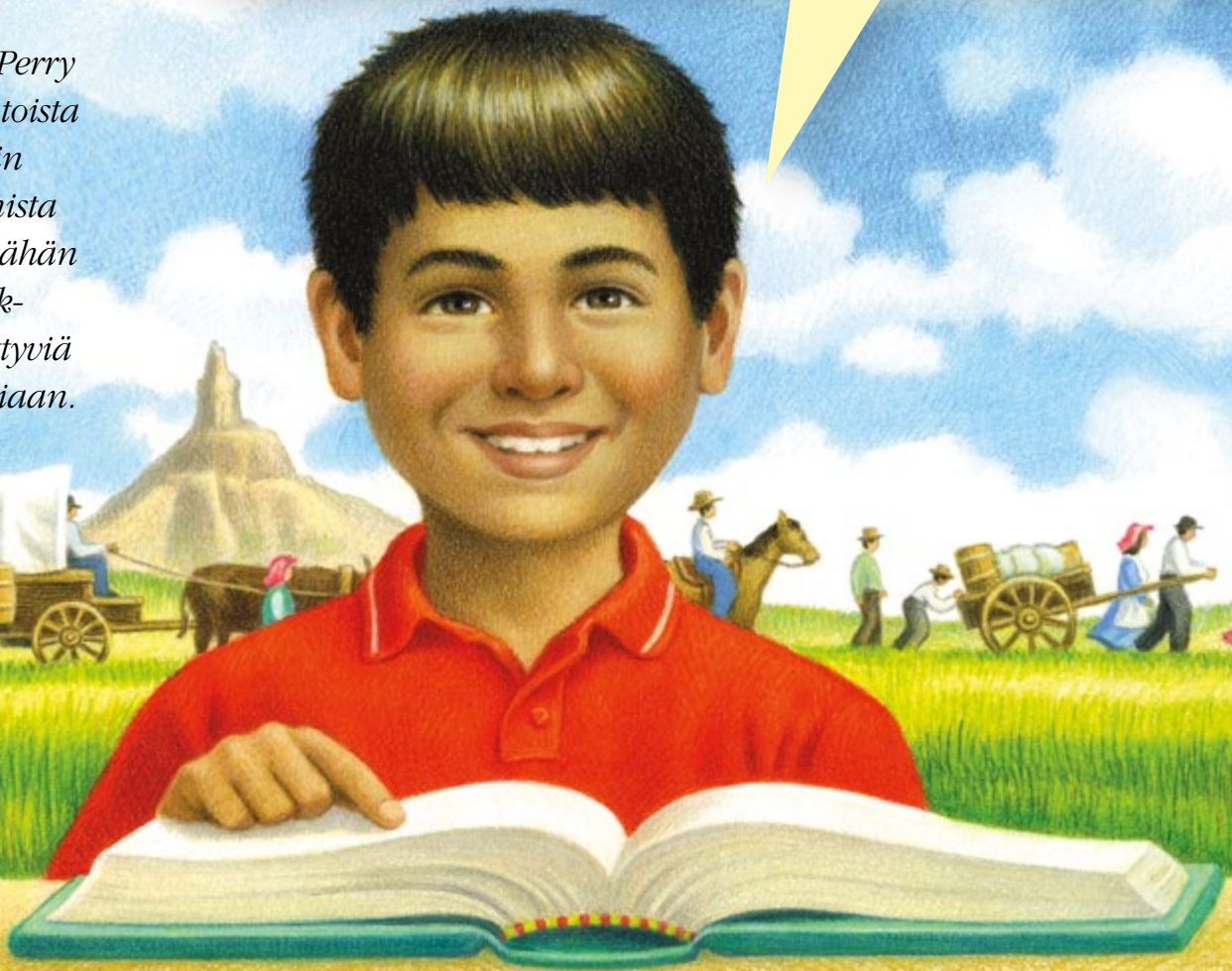
NÄIN SITÄ PITÄÄ

*Vanhin
L. Tom Perry
kahdentoista
apostolin
koorumista
kertoo tähän
kysymyk-
seen liittyviä
ajatuksiaan.*

Varhaiset pioneerit elivät kauan sitten. Mitä minä voin oppia heiltä?

Heinäkuun 24. päivänä me juhlimme pioneerien saapumista Suolajärven laaksoon.

He jättivät taakseen kaiken – kotinsa, toimensa, maatilansa ja rakkaat omaisensakin – matkataakseen erämaahan.

Tasankoja ylittäessään pioneerit tanssivat ja lauloivat. Sillä tavalla he pitivät mielialansa korkealla kohdassaan suunnattomia vaikeuksia.

Uskoen lujasti Jumalaan ja johtajiinsa varhaiset pioneerit ryhtyivät työhön luodakseen kauniita yhdyskuntia vuorten varjoihin.

Kuinka loistavan uskon, rohkeuden ja nerokkuuden perinnön, jonka varaan voimme rakentaa, nuo hyvät pioneerit ovatkaan jättäneet meille. ■

Artikkeleista "Menneisyyden tapa kohdata tulevaisuus", Liahona, marraskuu 2009, s. 74; ja "Merkityksellinen juhla", Valkeus, tammikuu 1988, s. 65, 67.

Luomassa historiaa

Chad E. Phares

kirkon lehdet

Soma, Eszter ja Kata B. asuvat Budapestissa Unkarissa. Tämän kaupungin historiaan kuuluu palatseja ja kuninkaallisia sekä kaunista taidetta ja hienoja rakennuksia. Vaikka lapset saavat

kuulla kaupunkinsa historiasta koulussa, he ovat kiinnostuneita kuulemaan myös toisenlaisesta historiasta – kirkon historiasta.

”Minusta on mukavaa kuulla siitä, kun Joseph Smith rukoili ja

taivaallinen Isä ja Jeesus ilmestyivät hänelle”, sanoo 7-vuotias Eszter.

Kymmenvuotias Soma lukee mielellään Alma nuoremasta. ”Hän oli ensin paha, mutta pidän siitä, kuinka hän sitten päätti olla hyvä.”

Kovinkaan monet ihmiset Budapestissa eivät tiedä Joseph Smithistä tai Alma nuoremasta, mutta Soma, Eszter ja 5-vuotias Kata toivovat, että kun he näyttävät hyvää esimerkkiä ja valitsevat oikein, useammat unkarilaiset saavat tietää kirkosta. ■

VALOKUVAT CHAD E. PHARES; KARTTA THOMAS S. CHILD

Eszterin lempiaine koulussa on kuvaamataito.

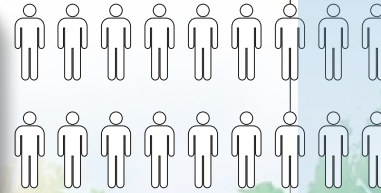

Mormonin kirja julkaistiin unkariksi vuonna 1991.

Somasta on mukavaa pyöräillä kotinsa lähistöllä.

Unkarissa on suurin piirtein yksi kirkon jäsen jokaista 2 200 asukasta kohden.

Freibergin temppeli Saksassa on Budapestia lähinnä oleva temppeli. Se on noin 600 kilometrin päässä.

Valitsen oikein elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan

Voit käyttää tätä oppiainetta ja toimintaa saadaksesi tietää lisää Alkeisyhdistyksen tämän kuukauden aiheesta.

Voitko kuvitella lähteväsi lähetystyöhön tietämättä, milloin palaisit perheesi luo? Miltä sinusta tuntuisi? Kuinka valmistautuisit?

Kuningas Moosian neljä poikaa – Ammon, Aaron, Omner ja Himni – sekä heidän ystävänsä Alma lähtivät lähetystyöhön, joka kesti 14 vuotta. Kukin Moosian pojista olisi voinut olla heidän maansa kuningas, mutta sen sijaan he seurasivat sydäntään. He ja Alma olivat kääntyneet Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, ja he halusivat kertoa evankeliumista vihollisilleen lamanilaisille.

Nämä nuorukaiset tiesivät, etteivät he kykenisi suoriutumaan lähetystyöstään ilman Jumalan antamaa voimaa. Kohdassa Alma 17:2–3 selitetään, kuinka he saivat tätä voimaa. ”He olivat tutkineet tarkoin kirjoituksia tunteakseen Jumalan sanan. – He olivat omistautuneet paljon rukoukselle ja paastolle; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki, ja kun he opettivat, he opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella.”

Paastoaminen ja rukoileminen auttoivat näitä nuorukaisia saamaan siunauksia Jumalalta. Alman ja

Moosian poikien lailla sinäkin voit paastota ja rukoilla valmistautuaksesi saamaan siunauksia, joita taivaallisella Isällä on sinua varten. ■

Laulu ja pyhien kirjoitusten kohta

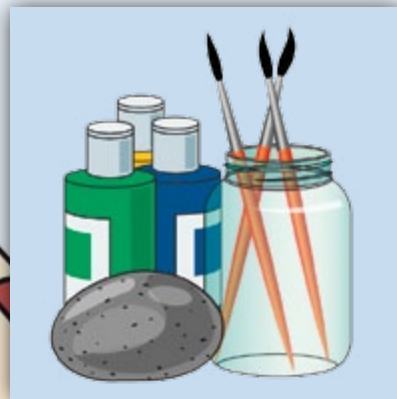
- ”Viisas mies ja tyhmä mies”, *Lasten laulukirja*, s. 132
- 1. Nefi 3:16

Vain sinulle

Pane värikäs kivi vuoteellesi muistutamaan siitä, että rukoilet ja kerrot taivaalliselle Isälle, miksi paastoit. Kun paaston alussa olet pitänyt rukouksen, pane kivi lattialle vuoteesi viereen. Kun paastosi on ohi, kivi muistuttaa sinua polvistumaan rukoukseen. Voit käyttää tätä kiveä muistutuksena joka kuukausi paastosunnuntaisin ja kun teillä on perheessä tai seurakunnassa jokin erityispaasto.

Tarvikkeet:

yksi sileä kivi
akryylimaalia tai värillisiä tusseja
sivellin

1.

Pese kivi ja anna sen kuivua.

2.

Purista pieni määrä maalia paperilautaselle tai hukkapaperille.

3.

Koristele kivi sivelimellä tai tusseilla. Kirjoita kiveen nimesi tai piirrä muita kuvia tai muotoja.

4.

Anna maalin kuivua kokonaan ja pane kivi vuoteellesi.

VO-hetki: Rukous ja paasto

Keskustelkaa perheenä siitä, miten tärkeää on rukoilla ennen paastoa ja sen jälkeen. Kun perheenne seuraavan kerran paastoa, puhukaa sen tarkoituksesta. Aloittakaa paastonne rukoilemalla ja kertomalla taivaalliselle Isälle, miksi paastoatte.

Thomasin TODISTUS

”Minä, Herra, annan teille todistuksen [totuudesta]” (OL 67:4).

Joshua J. Perkey

kirjon lehdet

Perustuu tositapahtumaan

Oli perheiltä, ja kaikilla oli jokin tehtävä. Äidillä oli johtovuoro. Isä pitäisi oppiaiheen. Lapset olisivat vastuussa rukouksesta, lauluista ja toiminnasta – kaikki muut paitsi

Thomas. Tällä viikolla oli Thomasin vuoro lausua todistuksensa, ja hän tunsikin olonsa jotenkin hämmentyneeksi.

Thomas oli lausunut todistuksensa aiemmin, mutta siitä oli pitkä aika, eikä hän oikein muistanut, mitä hänen piti sanoa. Kun sitten alkulaulu oli laulettu ja rukous pidetty, Thomasin otsa kurtistui.

”On sinun vuorosi”, äiti muistutti häntä.

Thomas katsoi ulos ikkunasta heidän vihreää kuusta ja toivoi, että se voisi jotenkin kertoa hänelle, mitä tehdä.

Isä istui Thomasin vieressä ja kysyi, mikä oli hätänä.

”Minä en tiedä, mitä todistus on”, Thomas sanoi hiljaa.

”No, minä voin auttaa sinua”, isä sanoi. ”Se on sitä, että kerrot meille joitakin asioita, joiden tiedät olevan totta tai joihin uskot. Voisit puhua siitä, kuinka pidät pyhien kirjoitusten lukemisesta. Se auttaa sinua aina tuntemaan Hengen.”

Mutta Thomas ei tuntenut olevansa valmis. Kaikki katsoivat häntä odottaen, että hän tekisi jotakin. Hän pudisti päätään. ”Minä en osaa. En tiedä, mitä se on.”

Isä taputti Thomasin käsivartta. ”Ei se mitään. Voit todistaa jokin toinen kerta.”

Myöhemmin samana iltana Thomas istui sängyssä pidellen Mormonin kirjaansa. Isä oli oikeassa – pyhien kirjoitusten lukeminen *tosiaan* teki aina hänen olonsa paremmaksi. Hän oli yrittänyt lukea yhden luvun päivässä, mutta luvut

alkoivat olla todella pitkiä. Hän avasi pyhät kirjoituksensa luvun 1. Nefi 17 kohdalta.

”Onpa se pitkä!” Thomas kuisasi. Hän piti pienen rukouksen pyytäen apua taivaalliselta Isältä. Sitten hän hämmästyti sitä, kuinka nopeasti aika vierähti.

Juuri ennen kuin Thomas sammutti valon, isä tuli sanomaan hyvää yötä.

”Arvaa mitä, isä?”

”No mitä, poikakulta?”

”Minä en ollut lukenut pyhiä kirjoituksia koko viikkoon, koska luvut alkoivat olla liian pitkiä. Mutta tänä iltana halusin lukea, joten pidin rukouksen, ja taivaallinen Isä auttoi minua. Minä luin koko luvun, ja se tuntui vain viideltä minuutilta. Rukous on hyvä juttu.”

”Thomas, tiedätkö, mitä juuri

sanoit?” isä kysyi hymyillen. ”Sinä lausuit todistukseksi!”

”Ihanko totta?” Thomas kysyi. ”Miten niin?”

”Kun puhuit rukouksesta ja siitä, kuinka se auttoi sinua – se oli todistus rukouksesta.”

Thomasin suu loksautti auki ällistyksestä. Hän ajatteli kaikkia niitä kertoja, jolloin hänelle oli opetettu todistusta koskevia asioita. Hän tajusi, että hän *oli* lausunut todistuksen!

Thomasista tuntui niin hyvältä, että häntä nauratti. Hän halasi isää.

”Vau, minä tein sen!” hän sanoi. ”Isä, voinko lausua todistukseni ensi viikolla perheillää? Tiedän, ettei ole minun vuoroni, mutta haluan puhua rukouksesta.”

”Minusta se on hieno ajatus”, isä sanoi.

Kun isä lähti huoneesta, Thomas ajatteli kaikkea, mitä sinä päivänä oli tapahtunut. Hän oli kiitollinen perheestä, pyhistä kirjoituksista, rukouksesta ja monista muista asioista. Juuri sillä hetkellä hän oli kiitollisin todistuksesta. Hän tiesi, kuinka todistetaan ja mitä todistus tarkoittaa. ■

”Kertoessanne todistuksestanne te huomaatte, että se vahvistuu.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”The Importance of Receiving a Personal Testimony”, *Ensign*, marraskuu 1994, s. 22.

Kasvava todistus

Todistus on kuin kaunis kasvi. Se kasvaa vähitellen, ja se tarvitsee huolenpitoa ja suojelua. Noudata alla olevia ohjeita, niin voit tehdä tästä kasvista terveen ja kauniin.

Kun tiedät, että jokin asia on totta, sinulla on todistus sen totuudesta. Pyhä Henki auttaa sinua ymmärtämään totuuden mielessäsi ja antaa sydämeesi rauhan, onnen, valon tai lämmön tunteita. Lue alla olevat kohdat. Joka kerta, kun luet sellaisen, jonka tiedät olevan totta, väritä jokin tällä sivulla oleva kukka.

- Jumala on rakastava taivaallinen Isäni.
- Taivaallinen Isä kuulee rukoukseni ja vastaa niihin.
- Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta voin elää jälleen jonakin päivänä taivaallisen Isän luona.
- Joseph Smith palautti evankeliumin maan päälle.
- Meillä on maan päällä tänä aikana profeetta.
- Pyhissä kirjoituksissa minulle opetetaan, mitä taivaallinen Isä haluaa minun tietävän.

Aivan kuten kasvi kasvaa, kun se saa vettä ja auringonvaloa, sinun todistuksesi kasvaa vahvemmaksi, kun teet hyviä valintoja. Alla on joitakin tapoja, joilla voit vahvistaa todistustasi. Väritä jokin tällä sivulla oleva lehti joka kerta, kun teet tämän kuukauden aikana jotakin, mikä auttaa todistustasi kasvamaan.

- Rukoilen taivaallista Isää.
- Lausun todistukseni perheillä tai Alkeisyhdistyksen puheessa.
- Luen pyhiä kirjoituksia.
- Kuuntelen ja opin Alkeisyhdistyksessä ja sakramenttikoukussa.
- Kirjoitan todistukseni päiväkirjaani.
- Olen ystävällinen muille.
- Luen, mitä profeetat ovat opettaneet todistuksesta. (Voit aloittaa presidentti Henry B. Eyringin artikkelista "Tosi kirkko", joka on maaliskuun 2009 *Liahonassa*.) ■

Alina A., 7, Ukraina

Perheeni, Lucas O., 5, Brasilia

Temppele,
Scherryan P.,
10, Samoa

Eugene Y., 12, Malesiasta pitää kiinalaisen shakin pelaamisesta isoisänsä kanssa. Vapaa-aikanaan hän pelaa mielellään myös koripalloa ja sulkapalloa ystäviensä kanssa. Hänestä on hauskaa saada uusia ystäviä ja kuunnella kiinankielisiä lauluja.

ME TIEDÄMME, ETTÄ HÄN ELÄÄ JA RAKASTAA MEITÄ

Me luemme pyhiä kirjoituksia ja tutkimme Jeesuksen Kristuksen opetuksia vanhempiemme kanssa joka ilta. Kun kuulemme kirkon johtajien puhuvan konferenssissa ja lainaavan kertomuksia pyhistä kirjoituksista, opetukset tuntuvat tutuilta, koska olemme tutkineet niitä perheessämme. Ymmärrämme, kuinka tärkeää on tutkia pyhiä kirjoituksia päivittäin. Me tiedämme, että me olemme taivaallisen Isän lapsia, että Hän elää ja että Hän ja Jeesus Kristus rakastavat meitä.

Thomas A., 8, Aaron A., 6, ja
Cecilia A., 10, Argentiina

MINÄ PIDÄN TAVOITTEIDEN ASETTAMISESTA

Tein tyynyn, jossa on Jeesuksen Kristuksen kuva, koska se oli yksi tavoitteistani. Olen kiitollinen siitä, että minut kastettiin. Minusta on mukavaa, että minulla on muistivihko, johon voin kirjoittaa tavoitteeni. Teen mielelläni kaikenlaista ja seuraan äitiäni ja teen aina sitä mitä hänkin.

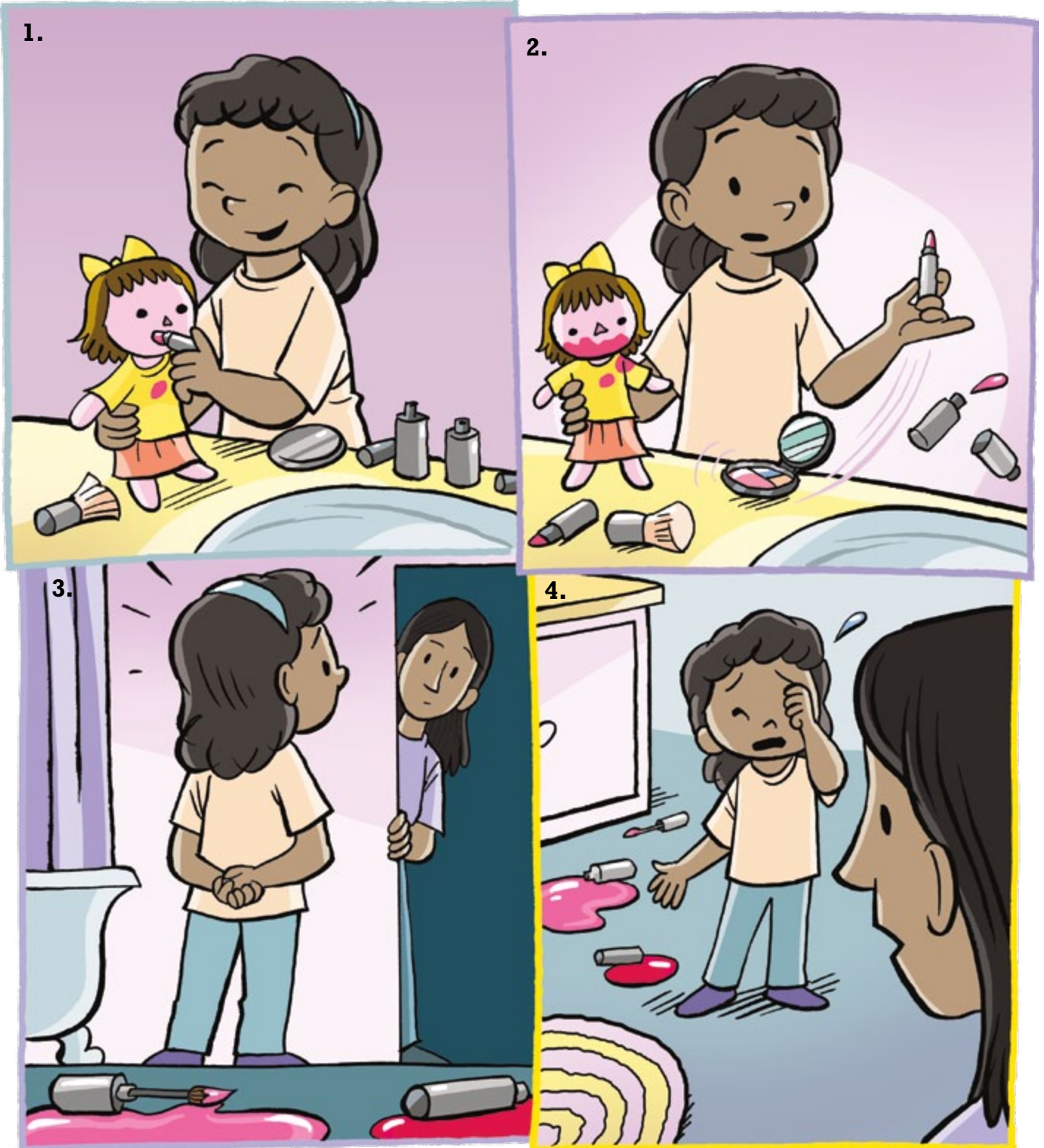
Miriam C., 8, Meksiko

Kelsey tekee virheen

Jane McBride Choate
Perustuu tositapahtumaan

"Me uskomme, että tulee olla vilpitön" [UK 13].

OPIMME VIRHEISTÄ

Darcie Jensen

Joskus me teemme virheitä niin kuin Kelsey. Kun me teemme virheitä, me voimme näyttää, että olemme pahoillamme. Katso tämän sivun piirroksia. Ympyröi jokaisesta sarakkeesta se piirros, joka on erilainen kuin muut.

1. Myönnä, että teit väärin.

2. Sano: "Olen pahoillani", ja pyydä anteeksi.

3. Lupaa, ettet enää tee niin.

4. Yritä parhaasi mukaan korjata virhe, jonka teit.

MINÄ VOIN OLLA REHELLINEN

Kuvan lapsi on rehellinen. Katso, löydätkö kellon, koiran, kynttilän, kynän, lusikan, matkapuhelimen, nukan, pallon, piirakkapalan, pikkuleivän, pyhät kirjoitukset ja sulan.

Uusia lähetysohjohtajia kutsuttu palvelemaan

Kirkko julkisti aiemmin tänä vuonna 110 uuden lähetysohjohtajan nimet. Suurin osa heistä aloittaa tässä kuussa yhdessä vaimonsa kanssa kahdesta kolmeen vuotta kestävästä palvelutyöstään.

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI JOHTAJA
Adelaide, Australia	Bradley D. Carter
Antananarivo, Madagaskar	David R. Adams
Asunción, Paraguay	P. David Agazzani
Ateena, Kreikka	Eric B. Freestone
Atlanta, Georgia, USA	John R. Harding
Bacolod, Filippiinit	Marlo O. Lopez
Baguio, Filippiinit	William J. Monahan
Bahía Blanca, Argentiina	Manuel Parreno
Baltimore, Maryland, USA	Mark L. Richards
Bangkok, Thaimaa	David M. Senior
Barcelona, Espanja	Mark L. Pace
Barcelona, Venezuela	Juan C. Chacin
Belém, Brasilia	Jose C. Scisci
Belgia/Alankomaat	Alden C. Robinson
Belo Horizonte, Brasilia	Paschoal F. Fortunato
Berliini, Saksa	Henry W. Kosak
Billings, Montana, USA	Kris J. Mecham
Birmingham, Englanti	R. Craig Rasmussen
Bogotán eteläinen, Kolumbia	Letvin Lozano
Bogotán pohjoinen, Kolumbia	Mark F. Andelin
Boston, Massachusetts, USA	Daniel W. Packard
Budapest, Unkari	Lowell V. Smith
Calgary, Kanada	Howard Nicholas
Calibar, Nigeria	John E. Kosin
Campinas, Brasilia	Carlos E. Perrotti
Charlotte, Pohjois-Carolina, USA	Ronald L. Craven
Chicago, Illinois, USA	Jerry D. Fenn
Cleveland, Ohio, USA	Michael L. Vellinga
Comayagüela, Honduras	Candido Fortuna
Cuernavaca, Meksiko	Bruce C. Kusch
Cuiabá, Brasilia	Keith R. Reber
Dnepropetrovsk, Ukraina	J. Robert van Bruggen

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI JOHTAJA
Donin Rostov, Venäjä	William H. Prows
Farmington, New Mexico, USA	Doyle L. Batt
Fukuoka, Japani	C. Samuel Gustafson
Guadalajara, Meksiko	G. Wesley Wagner
Guadalajaran itäinen, Meksiko	Luis F. Camarillo
Halifax, Kanada	Brian Leavitt
Harare, Zimbabwe	Bryson C. Cook
Hermosillo, Meksiko	Alberto E. Hernandez
Hongkong, Kiina	Val D. Hawks
Houstonin eteläinen, Texas, USA	Brian K. Ashton
Jackson, Mississippi, USA	Mark J. McDonough
Kumasi, Ghana	Leon A. Holmes
Kööpenhamina, Tanska	Shawn D. Sederholm
Laoag, Filippiinit	Julius Jonah F. Barrientos
Liman eteläinen, Peru	Sean Douglas
Liman keskinen, Peru	Alan M. Borg
Lissabon, Portugali	Stephen L. Fluckiger
Lontoo, Englanti	David J. Jordan
Lontoon eteläinen, Englanti	Roger C. Millar
Lubumbashi, Kongon demokraattinen tasavalta	Phillip W. McMullin
Lyon, Ranska	Blake M. Roney
Länsi-Intia	Daniel S. Mehr II
Madrid, Espanja	Scott T. Jackson
Málaga, Espanja	Monte M. Deere jr.
Maputo, Mosambik	Paulo V. Kretly
Maracaibo, Venezuela	Juan F. Zorrilla
Medellín, Kolumbia	Roberto O. Pitarch
Méxicon eteläinen, Meksiko	Roberto Valadez
Monterreyn läntinen, Meksiko	Edward M. Swapp
Montevideo, Uruguay	David K. Armstrong
Neuquén, Argentiina	Paul R. Lovell
New Delhi, Intia	Peter E. Sackley
New Yorkin eteläinen, New York, USA	Kevin E. Calderwood

Uusia lähetyskenttiä muodostettu

Sovittaakseen paremmin voimavarat muuttuviin tarpeisiin kirkko on muodostanut kahdeksan uutta lähetyskenttää ja yhdistänyt yhden läheisiin lähetyskenttiin.

Medellínin lähetyskenttä Kolumbiassa on muodostettu jakamalla Kolumbiassa Barranquillan ja Calin lähetyskentät.

Kumasin lähetyskenttä Ghanassa on muodostettu jakamalla Ghanassa Accran ja Cape Coastin lähetyskentät.

Xalapan lähetyskenttä Meksikossa on muodostettu jakamalla Meksikossa Veracruzin lähetyskenttä.

Pueblan lähetyskenttä Meksikossa on jaettu **Pueblan pohjoiseksi ja Pueblan eteläiseksi lähetyskentäksi**.

Port Vilan lähetyskenttä Vanuatussa on muodostettu jakamalla Port Moresbyn lähetyskenttä Papua-Uudessa-Guineassa ja Suvan lähetyskenttä Fidžissä.

Salt Lake Cityn läntinen ja Salt Lake Cityn keskinen lähetyskenttä Utahissa Yhdysvalloissa on muodostettu järjestämällä uudelleen Salt Lake Cityn lähetyskentän, Salt Lake Cityn eteläisen lähetyskentän ja Ogdenin lähetyskentän rajat.

Renon lähetyskenttä Nevadassa on muodostettu järjestämällä uudelleen Las Vegasin lähetyskentän ja Las Vegasin läntisen lähetyskentän rajat.

Moskovan läntinen lähetyskenttä Venäjällä on yhdistetty läheisiin Baltian lähetyskenttään sekä Novosibirskin ja Moskovan lähetyskenttiin Venäjällä.

Muutokset tulevat voimaan heinäkuussa, jolloin lähetysjohtaja vaihtuu. Lähetyskenttien määrä koko maailmassa on nyt 347.

Uusien lähetyskenttien kartat ovat osoitteessa ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html. ■

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI JOHTAJA
New Yorkin pohjoinen, New York, USA	Thomas B. Morgan
Oakland/San Francisco, Kalifornia, USA	David N Weidman
Ogden, Utah, USA	Maurice D. Hiers jr.
Omaha, Nebraska, USA	Michael D. Weston
Oslo, Norja	Don A. Evans
Perth, Australia	R. Bruce Lindsay
Phnom Penh, Kambodža	David C. Moon
Piura, Peru	Chad A. Rowley
Pocatello, Idaho, USA	Marvin T. Brinkerhoff
Port Moresby, Papua-Uusi-Guinea	Suliasi Vea Kaufusi
Port Vila, Vanuatu	Larry E. Brewer
Port-au-Prince, Haiti	Hubermann Bien-Aimé
Porto Alegren eteläinen, Brasilia	Palmênio C. Castro
Porto Alegren pohjoinen, Brasilia	D. Layne Wright
Provo, Utah, USA	John A. McCune
Pueblan pohjoinen, Meksiko	Ralph N. Christensen
Raleigh, Pohjois-Carolina, USA	Marc A. Bernhisel
Rapid City, Etelä-Dakota, USA	Curtis E. Anderson
Reno, Nevada, USA	David N. Hermansen
Salt Lake Cityn keskinen, Utah, USA	Richard W. Moffat
Salt Lake Cityn läntinen, Utah, USA	Earl S. Swain
Salvadorin eteläinen, Brasilia	Marcelo Andrezzo

LÄHETYSKENTTÄ	UUSI JOHTAJA
San Fernando, Kalifornia, USA	Kenneth T. Hall
San José, Costa Rica	Chad R. Wilkinson
Santa Rosa, Kalifornia, USA	Rene R. Alba
Santiago, Dominikaaninen tasavalta	John Douglas
Santiagon itäinen, Chile	David L. Wright
São Paulon itäinen, Brasilia	Ronald A. Ferrin
Singapore	Bradley S. Mains
Skotlanti/Irlanti	Alan H. Brown
Sofia, Bulgaria	Michael S. Wilstead
Soul, Korea	Brent J. Christensen
Spokane, Washington, USA	Donald E. Mullen
Sydney, Australia	Philip F. Howes
Taipei, Taiwan	David O. Day
Tampico, Meksiko	Ralph B. Jordan III
Teresina, Brasilia	Alvacir L. Siedschlag
Tokio, Japani	L. Todd Budge
Tulsa, Oklahoma, USA	Scott K. Shumway
Utica, New York, USA	Joseph B. Wirthlin jr.
Viña del Mar, Chile	Frederico M. Kähnlein
Vladivostok, Venäjä	Gregory S. Brinton
Washington D.C:n eteläinen, USA	Matthew L. Riggs
Winnipeg, Kanada	Kirk M. Thomas
Xalapa, Meksiko	Paulo Lopez

Vanhin Dallin H. Oaks ja hänen vaimonsa Kristen, joka on palvellut lähetystyössä Sendaissa, tarkastelevat Japanissa tapahtunutta edistystä maaliskuun 2011 tuhoisan tsunamin ja maanjäristyksen jälkeen.

Vanhin Oaks kävi tutustumassa Japaniin vuosi maanjäristyksen jälkeen

Lähes vuosi sen jälkeen kun maanjäristykset ja niitä seurannut tsunami aiheuttivat tuhoa Japanissa, vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista ja vanhin Donald L. Hallstrom seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta kävivät maassa vieden toivon ja rakkauden sanomaa.

Vanhin Oaks ja hänen vaimonsa Kristen sekä vanhin Hallstrom ja hänen vaimonsa Diane matkustivat helmikuussa 12 päivän ajan halki Aasian pohjoisen vyöhykkeen käyden Kumamotossa, Nagasakissa, Sendaissa ja Tokiossa sekä monissa rannikkokaupungeissa Tohokun alueella.

Church News -lehden eräässä artikkelissa vanhin Oaks selitti yhtä matkan tarkoituksista: ”Me pyrimme tuomaan lohtua kauhean katastrofin ja tsunamin jälkeen,

jotka tapahtuivat vain noin vuosi sitten, ja myös opettamaan ja todistamaan, kuten aina teemme tavatessamme kirkon lähetysaarnajia ja jäseniä.”

Vanhin Oaks ja toiset kirkon johtohenkilöt tapasivat japanilaisia myöhempien aikojen pyhiä, lähetysaarnajia sekä muita ja kannustivat heitä ”etsimään tapaa, jolla Herra pyhittää ahdinkonne teidän hyväksenne”.

Tietoa muiden kirkon johtohenkilöiden palvelutyöstä eri puolilla maailmaa, kuten vanhin M. Russell Ballardin Brasiliassa, vanhin Jeffrey R. Hollandin Länsi-Afrikassa, vanhin David A. Bednarin Karibiassa, vanhin Quentin L. Cookin Australiassa ja Uudessa-Seelannissa, vanhin D. Todd Christoffersonin Keski-Euroopassa sekä vanhin Neil L. Andersenin Brasiliassa, on sivustoilla news.lds.org ja prophets.lds.org. ■

Kirkko pyytää jäseniä ymmärtämään sukututkimusta koskevia menettelytapoja

Sarah Jane Weaver

Church Newsin apulaispäätoimittaja

Kirkon johtohenkilöt pyytävät myöhempien aikojen pyhiä opettelemaan ja ymmärtämään paremmin sukututkimusta koskevia kirkon menettelytapoja, jotka koskevat nimien lähettämistä temppeletoimituksia varten.

New.FamilySearch.org-verkkosivuston käyttöehdot säädettiin ”terveen järjen sanelemista syistä, opillisista syistä ja kunnioitussyistä”, sanoo Dennis C. Brimhall, kirkon sukututkimusosaston toiminnanjohtaja.

Ehdot ovat yksinkertaiset ja selkeät. ”Käyttäjät eivät saa lähettää sijaistemppeletoimituksia varten sellaisten ihmisten nimiä, jotka eivät ole heidän sukulaisiaan, mukaan lukien julkisuuden henkilöiden tai kuuluisuuksien nimet tai nimet, jotka on koottu hyväksymättömissä nimienpoimintahankkeissa”, sanotaan ehdoissa, jotka kaikkien käyttäjien on hyväksyttävä joka kerta sivustolle kirjautuessaan.

Näiden myös kirkon julkaisussa *Käsikirja 2* mainittujen ohjeiden uudelleen tähdentäminen johtuu siitä, että sijaiskasteita koskevaa kirkon menettelytapaa on hiljattain rikottu.

”Yksi asioista, jotka meidän on syytä muistaa, on se, että sukulaistemme tietojen etsiminen ja nimien valmistaminen temppeleissä tehtävään työhön on kyllä vastuu, mutta se on myös etuoikeus”, veli Brimhall sanoo. ”Tuon etuoikeuden antavat jäsenille ne, joilla on avaimet työhön. Avaimet tähän työhön ovat kirkon ensimmäisellä presidenttikunnalla.”

Kirkon johtohenkilöt ovat pyytäneet jäseniä, jotka lähettävät nimiä kuolleiden puolesta suoritettavia sijaiskasteita varten,

- tutkimaan vain omia sukulinjojaan

- olemaan lähettämättä julkisuuden henkilöiden nimiä
- olemaan lähettämättä nimiä hyväksymättömistä ryhmistä, kuten juutalaisvainojen uhreista toisessa maailmansodassa.

Kirkon johtohenkilöt ovat julkaisseet 21. helmikuuta 2012 lausunnon vastaukseksi kysymyksiin, jotka koskevat rikkomuksia kirkon menettelytapaan. Menettelytapa vahvistettiin vuonna 1995 juutalaisyhteisön johtohenkilöiden kanssa käytyjen keskustelujen jälkeen.

Lausunnossa toistetaan kirkon vakaa sitoumus olla hyväksymättä sijaiskasteita varten nimiä hyväksymättömistä ryhmistä ja huomautetaan, että jo olemassa olevia turvajärjestelmiä ohittaakseen lähettäjän olisi pakko käyttää ”vilppiä ja manipulointia”.

Sellaiset toimet voivat johtaa paitsi siihen, että kirkon jäseneltä kielletään New.FamilySearch .org-verkkosivuston käyttö, myös siihen, että paikalliset johtohenkilöt saattavat joissakin tapauksissa ryhtyä kurinpitotoimiin.

”On järkyttävää, että henkilö rikkoo tahallisesti kirkon menettelytapaa ja että asiasta, joka pitäisi ymmärtää rakkauteen ja kunnioitukseen perustavaksi uhrilahjaksi, tulee kiistanaihe”, lausunnossa sanotaan.

”Tulemme näkemään koulutusvaiheen”, veli Brimhall sanoo. ”Tulemme jälleen muistuttamaan itseämme oikeuksista ja vastuista ja avaimista ja etuoikeuksista ja siitä, kenen työtä tämä on ja kuinka sitä tulee tehdä sekä kuka työtä johtaa. Jos vain muistamme sen, asiat varmasti järjestyvät. – – Voimme tehdä järjestelmästä kaikkien kannalta paremman.” ■

Kirkon johtohenkilöt ovat pyytäneet jäseniä, jotka lähettävät nimiä kasteisiin kuolleiden puolesta, tutkimaan omia sukulinjojaan, olemaan lähettämättä kuuluisien henkilöiden nimiä ja olemaan lähettämättä nimiä hyväksymättömistä ryhmistä, kuten juutalaisvainojen uhreista toisen maailmansodan aikana.

Valmistauduttaessa uuteen verkkosivustoon riippuvuudesta toipumisen ohjelman johtohenkilöt (kuvassa pitämässä kokousta) etsivät riippuvuudesta toipumista koskevia henkilökohtaisia kertomuksia.

Riippuvuudesta toipumisen ohjelma pyytää toipumis- ja parantumiskertomuksia

Valmistauduttaessa riippuvuudesta toipumisen ohjelman verkkosivuston julkistamiseen myöhemmin tänä vuonna kirkko etsii riippuvuudesta toipumista koskevia henkilökohtaisia kertomuksia.

Niiden, jotka päättävät kertoa kokemuksistaan, tulee lähettää sähköpostiviesti osoitteeseen arp@ldschurch.org seuraavin tiedoin, jotka pidetään luottamuksellisina:

- koko nimesi, ikäsi ja sukupuolesi
- valokuva itsestäsi (ei välttämätön mutta suotava)
- yhteytesi kirkkoon / jäsenyytesi tila
- lyhyt kuvaus omasta riippuvuudestasi tai läheisesi riippuvuudesta
- ilmoitus halukkuudestasi kertoa kokemuksestasi videolla, ääninauhalla tai kirjallisesti tai kaikilla edellä mainituilla tavoilla
- oma kokemuksesi. Kerro myös riippuvuutesi seurauksista (älä kerro sopimattomia yksityiskohtia, mutta kerro vaikutuksista, joita riippuvuudellasi on ollut itseesi ja läheisiisi); lyhyt kuvaus elämästäsi silloin kun tiesit tarvitsevasi apua; selvitys siitä, kuinka koit parantumisen Kristuksen avulla ja mitä koit, kun toivosi palasi; sekä kuvaus elämästäsi nykyään ja niistä opetuksista ja siunauksista, joita olet kokenut anteeksianton, parannuksen ja palvelemisen myötä.

Kirkon jäsenet Fidžissä antoivat humanitaarista apua tulvan uhreille

Helmikuussa kolme vaarnaa Suvan alueella Fidžissä järjesti tapahtuman kootakseen ruokaa, taloustavaroita ja koulutarvikkeita tulvan uhreille Fidžin pohjois- ja länsiosissa.

Aiemmin tänä vuonna Fidži kärsi jatkuvista rankkasateista, jotka aiheuttivat laajalle levinneitä tulvia ja paikallisia maanvyöryjä pohjoisilla ja koillisilla alueilla. Tulvat vaativat monia ihmishenkkiä, ja tuhannet joutuivat lähtemään kodeistaan.

Tulvavesien tehdessä tuhojaan Fidžin läntisillä ja pohjoisilla seuduilla paikalliset kirkon johtohenkilöt avasivat heti seurakuntakeskukset sellaisten henkilöiden evakuoitumiseksi, joiden kodit jäivät tulvan alle.

Vanhin Tanielia Wakolo, joka on vyöhykeseitsenkymmen ja kirkon palvelukeskusten johtaja Fidžissä, käynnisti tapahtuman 6. helmikuuta pian sen jälkeen kun paikallisia johtohenkilöitä oli varoitettu tulvasta. Jäsenet kokosivat ja lajittelivat ruokaa, vaatteita, vuodevaatteita, keittiövälineitä ja koulutarvikkeita. Sen jälkeen tavarat toimitettiin hädänalaisille.

Lue lisää näistä ja muista kertomuksista osoitteessa news.lds.org. ■

Vanhin Steven E. Snow ottaa kokonaisuudessaan vastaan kirkon historioitsijan ja aikakirjanpitäjän tehtävän myöhemmin tänä vuonna.

Vanhin Steven E. Snow kutsuttu kirkon historioitsijaksi

Ensimmäinen presidenttikunta ilmoitti hiljattain, että vanhin Steven E. Snow seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta on kutsuttu kirkon historioitsijaksi ja aikakirjanpitäjäksi. Aiemmin tässä tehtävässä on toiminut vanhin Marlin K. Jensen seitsemänkymmenen koorumista.

Vanhin Snow on vapautettu seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta, ja vanhin Jensenille myönnetään täysinpalvelleen johtavan auktoriteetin asema lokakuun 2012 yleiskonferenssissa.

Siihen asti vanhin Snow ja vanhin Jensen työskentelevät yhdessä koulutukseen ja tehtävänsiirtoon liittyvissä asioissa. ■

Pioneerit opettivat minua

Olin viime joulukuussa alla päin enkä halunnut koristella taloani tai viettää joulua. Sitten luin joulukuun 2011 *Liahonasta* artikkelin, jossa kuvattiin, kuinka pioneerit viettivät joulua: tanssien vihelletyn sävelmän tahtiin, koska heillä ei ollut soittimia – vaikka heillä ei ollut joululahjoja eikä juuri mitään syötävää (ks. ”Varhaisten pioneerien joulu” palstalla ”Pieniä ja yksinkertaisia asioita”, s. 9). Tuo artikkeli auttoi minua muuttamaan asennettani ja rohkaisutamaan. Aina me emme tunnista tai arvosta kaikkea, mitä meillä on.

Ana Rosa de Melo Ferreira,
Rio de Janeiro, Brasilia

Etsikää Jumalaa joka päivä

Kiitos tammikuun 2012 numerosta. Miehelläni ja minulla oli ihana kokemus, kun luimme Adam C. Olsonin artikkelia ”Löydä uudelleen maailman ihmeellisyys – ja välttä hengellisen välinpitämättömyyden vaarat” (s. 20–23). Se auttoi meitä ymmärtämään, että meillä on jatkuva tarve etsiä Jumalaa jokaisena elämämme päivänä. Tiedän, että lehdessä olevat artikkelit ovat innoitettuja, koska monet niistä ovat tulleet elämään silloin kun olen tarvinnut niitä eniten.

Daiana Araceli Beloqui de Iannone,
Buenos Aires, Argentiina

Lähetä palautteesi tai ehdotuksesi osoitteeseen liahona@ldschurch.org. Kirjoituksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi. ■

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillassa. Seuraavassa on muutamia esimerkkejä:

”Perintömme voima”, s. 16: Lue artikkeli perheesi kanssa. Tähdennä näitä vanhin L. Tom Perryn sanoja: ”Aivan kuten pioneerit saivat erämaan kukoistamaan kuin lilja, niin meidänkin elämämme ja perheemme voivat kukoistaa, jos me noudatamme heidän esimerkkiään ja heidän perinteitään.” Voit kysyä, kuinka perheenne voi noudattaa paremmin varhaisten pioneerien antamaa esimerkkiä. Voit päättää laulamalla laulun ”Pelvotta käykää” (*MAP-lauluja*, 17).

”Kohdatkaa tulevaisuus toiveikkaina”, s. 35: Voit halutessasi tehdä yhteenvedon veli Grilon elämästä tai kertoa jonkin kokemuksen siitä, kuinka sinä tai joku tuntemasi ihminen on kohdannut tulevaisuuden toiveikkaana. Auta perheenjäseniä soveltamaan sanomaa omaan elämäänsä esittämällä seuraavanlaisia kysymyksiä: ”Minkä haasteiden vuoksi teidän on vaikea

uskoa tulevaisuuteen? Mitä voitte tehdä säilyttääksenne myönteisen asenteen kohdatessanne näitä haasteita?” Voit lukea lopuksi artikkelin kaksi viimeistä kappaletta.

”Mikä on puhdas todistus?”, s. 54: Aloita oppiaiheesi kertomalla, mitä artikkelissa opetetaan siitä, mikä todistus on. Sitten voit tehdä yhteenvedon kysymyksistä, jotka koskevat todistamista (ks. s. 56–57). Jos tunnet innoitusta, kehota perheenjäseniä todistamaan toisilleen perheillassa tai kirjoittamaan todistuksensa päiväkirjaansa.

”Ystävällinen kuiskaus”, s. 59: Lue Luuk. 6:27. Kerro sitten Jamesista ja Carsonista ja pysähdy pyytämään lapsia vastaamaan kysymyksiin, jotka on esitetty ensimmäisen sivun lopussa. Kannusta perheenjäseniä olemaan ystävällisiä toisilleen. ■

Perheillat ”ulkona”

Kun olin 10-vuotias, minut sekä vanhempani ja sisarukseni kastettiin. Olen hyvin iloinen siitä, että olen varttunut säännöllisten perheillojen parissa. Perheilta oli perheemme sydän.

Olen ollut nyt kirkon jäsen yli 45 vuotta. Perinne jatkuu viiden oman lapseni kanssa. Maanantai-illat on varattu perheelle.

Kuukauden viimeisenä maanantaina meillä on pidempi toiminta, jota kutsumme perheillaksi ”ulkona”. Menemme elokuviin, käymme katsomassa sairaita, pelaamme puistossa, käymme tapaamassa Lolaa ja Loloa (isovanhempiamme) ja niin edelleen.

Nohtumattomin kokemuksemme perheillasta ulkona on, kun palvelemme katulapsia. Emme osaa sanoa ilmaista sitä iloa ja onnea, jota tunnemme auttaessamme noita kipeästi apua tarvitsevia. Me yritämme omalla vähäisellä tavallamme ilahduttaa noita lapsia ja antaa heille tunteen, että joku välittää heistä ja tietää, että me olemme kaikki Jumalan lapsia. ■

Tita Mabunga Obial, Filippiinit

VARJELTUNA MAAILMAN SAASTUTUKSELTA

Julie Thompson

Muutama vuosi sitten menin Bountifulin temppeliin Utahissa Yhdysvalloissa hoitamaan myöhäisillan siivoustehtävää. Paikalle oli saapunut vaikuttava määrä ihmisiä, ja mietin hetken, pitäisikö osa heistä lähettää kotiin. Olin enemmän kuin valmis tarjoutumaan vapaaehtoisesti lähtemään aikaisin. Sitten ajattelin kyynisesti itsekseni: ”Tietenkään meitä ei päästetä lähtemään aikaisin. Meille kaikille löydetään jotakin vähäpätöistä tekemistä, koska ajatellaan, että meitä täytyy pitää täällä koko kahden tunnin ajan.” Muistin aiemman kerran, jolloin olin pyyhkinyt pölyjä yli tunnin ajan, ja kun palautin pyyhkeen, se oli näyttänyt yhtä puhtaalta kuin se oli ollut minulle annettaessa. Valmistauduin käyttämään kaksi tuntia sellaisen siivoamiseen, mikä ei näyttänyt tarvitsevan siivoamista. Ilmeisestikin olin tullut sinä iltana temppeliin enemmän velvollisuudentunnona kuin halusta palvella.

Ryhmämme johdatettiin hartaushetkeä varten pieneen kappeliin. Valvoja, joka johti hartaustilaisuuden, sanoi jotakin, joka muutti ikuisiksi ajoiksi sen, miten suhtaudun temppelin siivoustehtäviin. Toivotettuaan meidät tervetulleiksi hän jatkoi selittämällä, että emme olleet siellä siivoamassa sellaista, mikä ei tarvinnut siivoamista, vaan estämässä Herran huonetta koskaan likaantumasta. Koska olimme yhden maailman pyhimmän paikan taloudenhoitajia, meillä oli velvollisuus pitää se tahrattomana.

Hänen viestinsä tunkeutui sydämeeni, ja minä siirryin tehtäväkseni annetulle alueelle tuntien uutta intoa suojella Herran huonetta.

*Mietin, miksi
olin temppelissä
siivoamassa,
kun mikään
siellä ei ollut
likaista. Mutta
pian tajusin,
ettei asian
ydin ollutkaan
siivoamisessa.*

Pyyhin pehmeäharjaisella pensselillä pikkuruiset uurteet ovenkarmeista, jalkalistoista ja pöytien ja tuolien jaloista. Jos olisin saanut tuon tehtävän aiemmalla kerralla, olisin saattanut pitää sitä naurettavana ja pyyhkäistä huolettomasti nuo alueet näyttääkseni puuhakkaalta. Mutta tällä kertaa pidin huolta siitä, että harjakset tavoittivat pienimmätkin uurteet.

Koska tuo työ ei ollut fyysisesti eikä henkisesti rasittavaa, sain siunauksekseni aikaa pohdita samalla kun työskentelin. Ensin oivalsin, etten ollut koskaan kiinnittänyt huomiota niin pieniin yksityiskohtiin omassa kodissani vaan olin siivonnut ne kohdat, jotka muut näkisivät ensimmäisenä, ja laiminlyönyt ne, joista vain perheeni jäsenet ja minä tiesimme.

Seuraavaksi oivalsin, että oli kausia, jolloin olin elänyt evankeliumia samalla tavoin – elänyt niiden periaatteiden mukaan ja täyttänyt ne tehtävät, jotka olivat näkyvimmin esillä lähelläni oleville, samalla kun olin jättänyt välittämättä asioista, joista vain perheeni tai minä näytimme tietävän. Kävin kirkossa, otin vastaan tehtäviä ja hoidin ne, kävin kotikäynnillä – minkä kaiken seurakuntamme jäsenet selkeästi näkivät – mutta laiminlöin säännöllisen käymisen temppelissä, pyhien kirjoitusten lukemisen, rukoilemisen yksin ja perheen kanssa sekä perheiltojen pitämisen. Opetin oppiaiheita ja puhuin kirkossa, mutta joskus sydämestäni puuttui todellista rakkautta, kun olin tekemisissä muiden kanssa.

Sinä iltana temppelissä tutkin kädessäni olevaa pensseliä ja kysyin itseltäni: ”Mitä ovat ne pienet uurteet elämässäni, jotka kaipaavat enemmän huomiota?” Päätin, että sen sijaan että suunnittelisin siivoavani toistuvasti niitä alueita elämässäni, jotka kaipasivat huomiota, yrittäisin lujemmin olla antamatta niiden edes likaantua.

Muistan temppelin siivouksesta saamani opetuksen joka kerta, kun meitä muistutetaan varjelemaan itsemme ”niin, ettei maailma saastuta” (Jaak. 1:27). ■

LeConte Stewartin teos Talo Petersonissa

Tämä rauhallinen näkymä maatilalta Petersonista Utahista Yhdysvalloista kuvaa sen lupauksen täyttymistä, jonka Herra antoi myöhempien aikojen pyhille Winter Quartersissa Nebraskassa 14. tammikuuta 1847. Tämä ilmoitus, johon viitataan nimityksellä ”Herran sana ja tahto”, annettiin presidentti Brigham Youngille, kun hän valmisti pyhiä jättämään väliaikaiset kotinsa Winter Quartersissa ja jatkamaan matkaa tasankojen yli Suolajärven laaksoon:

”Jokainen käyttäköön kaikkea vaikutusvaltaansa ja omaisuuttansa tämän kansan viemiseksi siihen paikkaan, johon Herra sijoittaa Siionin vaarman.

Ja jos te teette tämän puhtain sydämin, kaikessa uskollisuudessa, teitä siunataan; teidän katraitanne ja laumojanne ja teidän peltojanne ja teidän talojanne ja teidän perheitänne siunataan.” (OL 136:1, 10–11.)

”Meidän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten tulee kunnioittaa pyhiä liittoja”, selittää presidentti Thomas S. Monson, ”ja uskollisuus niille on onnen edellytys. Niin, tarkoitan esimerkiksi kasteenliittoa, pappeuden liittoa ja avioliittoa.” Koska liittojen pitäminen on välttämätöntä onnemme kannalta nyt ja saadaksemme lopulta iankaikkisen elämän, on tärkeää ymmärtää, mitä me olemme luvanneet taivaalliselle Isällemme.

Ks. ”Lisää ymmärrystä Jumalan kanssa solmimistamme liitoista”, s. 20.